

Ngọc Toái Cung Khuynh

Contents

Ngọc Toái Cung Khuynh	1
1. Chương 1-1: Giản Giới	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	8
4. Chương 3	9
5. Chương 4	13
6. Chương 5	17
7. Chương 6	21
8. Chương 7	25
9. Chương 8	29
10. Chương 9	33
11. Chương 10	35
12. Chương 11	36
13. Chương 12	40
14. Chương 13	42
15. Chương 14	46
16. Chương 15	48
17. Chương 16	51
18. Chương 17	55
19. Chương 18	58
20. Chương 19	61
21. Chương 20	66
22. Chương 21	70
23. Chương 22	73
24. Chương 23	78
25. Chương 24	84
26. Chương 25	92
27. Chương 26	99
28. Chương 27	103
29. Chương 28	112
30. Chương 29	118
31. Chương 30	123

Ngọc Toái Cung Khuynh

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, cung đình, huynh đệ, phụ tử (T_T), nhất thụ nhất công, ngược luyến tàn tâm,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-toai-cung-khuynh>

1. Chương 1-1: Giản Giới

“Phụ hoàng đối ta luôn luôn là hận thấu xương tủy, nhớ lại năm ấy vừa tròn năm tuổi ta đã bị đánh cho cả người đầy huyết cơ hồ như chết đi...”

Tâm Nguyệt quả thực thương tâm tới cực điểm, người phụ thân thân sinh ra hắn như thế nào lại tàn nhẫn ngược đãi hắn, không những thế kể cả những vị huynh trưởng khác lại giống như đang xem náo nhiệt một bên khoanh tay đứng nhìn, trên đời này quả thực không còn ai thống khổ hơn hắn. Hắn nhìn không được ngẩng đầu hỏi: “Phụ hoàng! Nhi thần rốt cuộc đã làm điều gì sai trái mà phải bị trừng phạt như vậy. Phụ hoàng yêu dân như con, đối người khác còn dày rộng nhân từ, vì cái gì đối với đứa con chính mình sinh ra lại tàn nhẫn như thế?” Nói xong đã là rơi lệ đầy mặt.

Huyền Vũ để nghe xong những lời nói này chẳng những không cảm động, ngược lại giận tím mặt quát: “Cái thứ đệ tiện nhà ngươi! Còn dám chất vấn trẫm ư? Trẫm muốn hung hăng tra tấn ngươi, tàn phá ngươi! Cho ngươi sống không bằng chết, như thế mới có thể tiêu đi mối hận trong lòng trẫm!”

Tâm Nguyệt ngàn lần vạn lần cũng không nghĩ được rằng Huyền Vũ để lại hận hắn như thế, hắn hoàn toàn tuyệt vọng, đau lòng đứt từng khúc ruột.

Cảnh tra tấn dã man, cảnh tang thương máu chảy duy không phải trên chiến trường, mà ngay tại thâm cung, không phải vì nội chiến, không phải vì tranh quyền đoạt lợi... mà là ai oán một kiếp người bé nhỏ bị đẩy vào trong vòng tròn hận thù vô lượng sinh ra địa ngục trần gian còn tàn khốc lạnh liệt hơn cái địa ngục mà người ta thường nhắc tới nơi âm ti...

Tầng tầng lớp lớp bể dâu phủ giăng bao bọc lấy hắn, khinh rẻ cùng lãng nhục, ví như vòng lẩn quẩn chà đạp lên xuống, bị dày vò chết đi sống lại... khi nỗi đau lên đến tận cùng cực điểm cuối cùng thì sẽ còn lại gì?

“Vương gia nếu nhận định Tâm Nguyệt là loại người này, Tâm Nguyệt cũng không còn gì để nói. Nhưng ở Minh Dương cung trên dưới lại có ai không biết phụ hoàng là như thế nào ngược đãi ta! Phụ hoàng hận ta thấu xương, đánh ta mắng ta, còn mạnh mẽ giữ lấy ta, làm cho ta muốn sống không được chết không xong. nào có ai thay ta nói một câu công đạo đâu! ”

“Tâm Nguyệt tự phận chưa bao giờ làm điều gì thương thiên hại lý, vì cái gì lại phải chịu tai vạ khủng khiếp như vậy, chẳng lẽ thiên hạ vốn không có công lý hay sao!”

Tâm Nguyệt cả người chấn động mờ mịt nhìn hắc, cả người một mảnh lạnh lẽo, trong lòng đã là hoàn toàn tuyệt vọng!

Liên tục liên tục đoạn trường chịu đủ cảnh ngược đãi tàn khốc, có ai từng thay hắc nói lời công đạo chưa, có ai thấy được hắc chỉ là một đứa trẻ yếu ớt còn chưa trưởng thành, có ai dang rộng cánh tay ôm hắc bằng hơi ấm tình thương thật sự, hắc là cứu hoàng tử cơ mà, vì sao lại phải sống đời sống còn không bằng súc vật? Hết lần này đến lần khác hắc chỉ nhận lấy sự bi thương lãnh đạm, kinh thường cùng tàn khốc nhục hình... hắc cơ hồ đã không còn muốn sống nữa, tâm không gợn một tia hy vọng sống, lòng mơ hồ không còn biết đau, chỉ lạnh thôi, toàn thân lãnh băng, tuyệt vọng cứ thế vây quanh ôm trọn lấy hắc...

Written by Dạ Tư Vũ

2. Chương 1-2

Tại Minh Dương cung, Tâm Nguyệt quỳ gối trước long sán của đương kim Thánh Thượng Huyền Vũ đế đã quá hai canh giờ. Đầu gối sớm đã sưng đau tê dại, nhưng hắc vẫn không dám có bất cứ cử động nào. Tuy rằng hắc thân là cứu hoàng tử, nhưng địa vị của hắc so thái giám hạ nhân trong cung thậm chí còn thấp hơn. Ai ai trong cung cũng đều biết rõ Phụ hoàng đối với hắc chỉ có căm ghét cùng oán hận, một vị hoàng tử thất thế không được đối xử tử tế là lẽ dĩ nhiên, suốt mười lăm năm trưởng, hắc từ nhỏ đã nhận hết bao nhiêu là khinh thường cùng sỉ nhục, chưa hề có một ai đứng ra bảo vệ lấy hắc, vì muốn bảo trụ tánh mạng hắc phải nhẫn nhục chịu đựng qua ngày.

Lúc này, từ cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập mạnh mẽ Huyền Vũ đế, cùng âm thanh vang vọng: “Hoàng Thượng bái giá hồi cung”, trong lòng Tâm Nguyệt nổi lên từng trận sợ hãi cả người run rẩy. Hắc biết vận rủi của mình đã bắt đầu! Đang khấn nguyện hốt hoảng, bỗng nhiên nhìn thấy Huyền Vũ đế đã đi đến trước mặt.

“Ngẩng đầu lên!”

Huyền Vũ đế lạnh lùng phát ra một tiếng mệnh lệnh, Tâm Nguyệt run rẩy hơi hơi ngẩng đầu nhìn về phía phụ hoàng mình. Tuổi đã ngoài tứ tuần mà Huyền Vũ đế thoát nhìn vẫn cao lớn uy vũ, cường tráng dũng mãnh. Dường vũ lực thống trị thiên hạ hắc nhìn lúc nào cũng giống như đầu sỏ hung tàn dũng mãnh thiện chiến trên sa trường. Lại nhìn xuống thân hình mỏng manh tàn tạ của Tâm Nguyệt nhìn như thế nào cũng không ai nghĩ hắc là con của Huyền Vũ đế.

“Soạt” một tiếng, Huyền Vũ đế thô bạo vạch tìm quần áo Tâm Nguyệt, Tâm Nguyệt biết phụ hoàng đã bắt đầu hành vi man rợ đối với hắc, cực độ sợ hãi, hắc hoảng loạn liều mạng cầu xin: “Phụ hoàng, van cầu người buông tha ta đi! Ta là con thân sinh của người a..”

Lời còn chưa nói dứt, đã bị Huyền Vũ đế vung lên một bạt tay đánh ngã xuống đất. Tâm Nguyệt bị đánh cho khóe miệng chảy ra tơ máu, đau đến khóe mắt ngấn lệ.

“Người còn cư nhiên dám không thuận theo, trăm tối nay phải trừng phạt ngươi thật thích đáng!”

Huyền Vũ đế một bên hung hăng nói, một bên xách Tâm Nguyệt đang cố giật lùi tránh né, túm lại quăng tới một góc giường. Tâm Nguyệt bị dọa đến khóc không thành tiếng. Huyền Vũ đế một bước tới gần, đôi ba lần liền đem quần áo trên người Tâm Nguyệt lột xuống sạch sẽ. Nhìn Tâm Nguyệt cả người mảnh khảnh trần truồng đầy mị hoặc càng gợi lên dục vọng đang chảy hừng hực trong tâm huyết hắn, dưới thân phân thân đã bắt đầu cương cứng.

Tâm Nguyệt trần như nhộng cuộn mình trên chiếc giường rộng lớn hổ thẹn sợ hãi. Thân hình gầy yếu không ngừng run lên từng đợt.

“Chắc, ngươi cùng với ả kỹ nữ dê tiền mẹ ngươi quả là giống hệt nhau!”

Huyền Vũ đế hung hăng phun ra từng lời, cũng tuần tự cởi bỏ long bào. Thân thể ngăm đen cường tráng hướng tới tấm thân đơn bạc của Tâm Nguyệt áp chặt lên giường.

Tâm nguyệt bất đắc dĩ phát ra một tiếng rên rỉ, Huyền Vũ đế đè hắn nằm ngửa trên giường, đưa hai chân thon dài của hắn mạnh mẽ bài khai sang hai bên hông. Tâm Nguyệt thừa biết bước tiếp theo phụ hoàng hắn sẽ làm gì, loạn luân sỉ nhục cùng với cực độ sợ hãi khiến hắn thống khổ nhắm chặt hai mắt lại!

Nhìn vào giữa hai chân Tâm Nguyệt, bí huyết mê người từ từ hiện ra trước mắt không sót chỗ nào, Huyền Vũ đế rốt cuộc không chế không được, mạnh mẽ nhất hướng về phía trước, đưa phân thân cương cứng bắt đầu tiến nhập bí huyết nhỏ hẹp Tâm Nguyệt.

“A.....” Tâm Nguyệt phát ra tiếng thét thảm thiết tê tâm liệt phế. Tuy rằng đã vô số lần bị phụ hoàng tàn nhẫn xâm phạm, nhưng cái loại cảm giác đem thân xác xé thành hai mảnh tội cùng thống khổ chưa bao giờ suy giảm trong hắn. Mỗi lần như thế đều đau đến cơ hồ hôn mê bất tỉnh.

Tiếng thét thảm thiết ấy không hề làm cho Huyền Vũ đế sinh ra nửa điểm thương hại nào, mà ngược lại càng kích thích dục vọng tà ác ngược đãi trong hắn dâng cao. Thân mình nhất cử, cự vật của Huyền Vũ đế bắt đầu trong nội bích nhỏ hẹp của Tâm Nguyệt ra sức tổng đẩy. Bởi vì không có vật bôi trơn khiến phân thân ở trong nội bích ma sát rất khó khăn, Huyền Vũ đế cũng từ từ cảm thấy được đau đớn, nhưng cái loại cảm giác này không làm hắn chùn bước, ngược lại càng làm hắn cảm thấy càng ngày càng hưng phấn, càng ngày càng kích thích thỏa mãn.

Nhưng đối với Tâm Nguyệt mà nói, đây không khác gì một loại khổ hình tra tấn. Tâm Nguyệt chỉ cảm thấy phân thân của phụ hoàng tựa như thiết trụ thiêu đốt, ở hạ thân hắn mạnh mẽ tổng đẩy, vô tình làm bỏng rát nội bích non mềm của hắn. Huyền Vũ đế mỗi một lần thúc mạnh đều khiến hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết thê liệt, làm cho hắn đau đớn đến chết đi sống lại cả trăm lần.

Huyền Vũ để càng ngày càng phần khích, tiếng thét thống trường kia lại giống như một loại phụ được trợ hứng. Hắn không ngừng thở hổn hển, tiến vào trạng thái điên cuồng mê loạn, động tác thuần thực càng lúc càng dồn dập mạnh mẽ. Nội bích của Tâm Nguyệt hoàn toàn bị phá vỡ, máu theo mật động tràn ra lan dần thấm đẫm trên tấm đệm giường trắng tinh.

Huyền Vũ để tàn nhẫn quyết phải đem Tâm Nguyệt tra tấn đến hấp hối, làm cho tiếng thét thống cùng bi ai kia phải biến thành tiếng rên rỉ hoan ồ tục tĩu mới thôi.

Nhìn bộ dáng thống khổ của Tâm Nguyệt, khiến trong lòng Huyền Vũ để dậy lên một tia tàn nhẫn khoái ý!

“Đồ tiểu dê tiện! Ta muốn cho ngươi phải sống không bằng chết!!”

Nhìn gương mặt lãnh khốc hung tàn của phụ hoàng, Tâm Nguyệt hiểu được tối nay phụ hoàng sẽ không dễ dàng gì buông tha cho hắn. Hạ thể không ngừng truyền đến từng trận đau nhức đã hoàn toàn phá hủy ý chí hắn, vì cố nén đau đớn răng cắn chặt môi dưới đến xuất huyết. Hắn thật sự không rõ Huyền Vũ để là cha thân sinh ra hắn vì cớ gì lại đối đãi với hắn tàn nhẫn như thế. Sau tang lễ của mẫu thân thì phụ hoàng đã trở thành chỗ dựa duy nhất của hắn, là người thân duy nhất của trong cõi đời cô tịch của hắn. Nhưng không như hắn nghĩ, phụ hoàng lại dị thường đối đãi hà khắc với hắn, phụ hoàng đối các hoàng tử khác sủng ái có thừa, duy chỉ đối với hắn – vị cứu hoàng tử này lại cực kỳ căm ghét cùng oán hận. Mà thật ra cũng chưa bao giờ đối đãi với hắn như một hoàng tử cả, luôn luôn ở trước mặt mọi người vũ nhục tra tấn hắn, hễ lỡ tay làm sai bất cứ chuyện gì nhỏ nhặt sẽ lập tức bị lôi ra đánh đập. Khi hắn lên mười hai lại tàn nhẫn cưỡng bạo hắn, ở trong lòng phụ hoàng duy chỉ có biến thái cùng *** ngược, từ nhỏ thân thể này đã không ngừng bị tàn phá. Với thân thể suy yếu bất lực của hắn căn bản không thể nào phản kháng nổi, từ nay về sau chỉ có thể cúi đầu nhận mệnh trở thành công cụ tiết dục cho phụ hoàng! Nhưng nỗi ám ảnh tội ác loạn luân ấy lúc nào cũng hành hạ tra tấn tâm tư hắn, lại khiến hắn thống khổ khôn cùng!

Đột nhiên phân thân Huyền Vũ để cuồng khiêu đứng dậy, Tâm Nguyệt biết phụ hoàng đã cao trào lên tới đỉnh. Lúc này vẻ mặt Huyền Vũ để gần như cuồng dại. Giống như động dục dã thú liều mạng đâm vào Tâm Nguyệt, động tác cuồng dã cực kì thô bạo. Tâm Nguyệt bị hắn thúc sâu, cả người chấn động hoảng loạn, long sần hoàn toàn như hòa cùng nhịp độ phát ra những thanh âm loạn hưởng chói tai. Tột cùng thống khổ đã vượt quá giới hạn chịu đựng của Tâm Nguyệt, ý thức hắn trôi đi tán loạn trong cơn mê.

Ngay lúc Tâm Nguyệt sắp hôn mê, Huyền Vũ để cuồng dại thét lớn, gắt gao chế trụ thất lưng hắn, thân thể cương gồng thẳng tắp, đem dịch thể tích tụ đã lâu cuồng vọng bắn vào trong cơ thể Tâm Nguyệt!

Sau khi phát tiết xong, Huyền Vũ để thở ra một hơi dài thỏa mãn. Bỗng nhiên phát hiện Tâm Nguyệt đã ngất đi tự lúc nào, nhất thời giận dữ! “Chát” một cái tát long trời giáng xuống!

Tâm Nguyệt rên rỉ một tiếng lơ mơ mở mắt, nhìn thấy phụ hoàng thú tính phát tiết xong vẫn đang cười trên thân mình, lại phần nộ trừng mắt nhìn mình. Lúc này Tâm Nguyệt tóc tai tán loạn nước mắt đầy mặt, sắc mặt tái nhợt dọa người. Phía sau hạ thân đau đớn kiệt lực ngay cả khí lực động ngón tay cũng không có. Hạ thể sưng lên cảm giác thống khổ làm hắn lại yếu ớt phát ra một tiếng rên rỉ.

Huyền Vũ để nhìn Tâm Nguyệt bị mình tra tấn không ra hình người, trên khóe miệng lại hiện ra một tia cười tàn nhẫn! Bàn tay thô ráp to lớn mân mê trên làn da mềm mại của Tâm Nguyệt.

“Cảm giác thế nào, có thích không?! Tâm Nguyệt!” Huyền Vũ đế lạnh lùng nói.

Tâm Nguyệt khiếp đảm khùng hoảng cực độ nhìn người phụ hoàng đang cười trên thân mình, run rẩy đến một chữ cũng không nói nổi.

Huyền Vũ đế lạnh lùng cười, rút cục rời khỏi người Tâm Nguyệt đi xuống, xoay người phát long bào lên thân.

Tâm Nguyệt kinh ngạc nhìn phụ thân nhanh như vậy đã buông tha cho hắn, Huyền Vũ đế đang lúc tráng niên, tinh lực dư thừa, mỗi hồi đều phải liên tục xuất môn vài lần, hoặc phải đem hắn chà đạp đến hấp hối mới bỏ qua. Như thế nào đêm nay Huyền Vũ đế mới phát tiết một lần đã thỏa mãn rồi đi?

Tâm Nguyệt vô lực nằm trên giường, vừa kinh vừa sợ nhìn theo phụ thân hoang mang không biết kế tiếp sẽ còn thứ gì phát sinh nữa. Hắn lơ mơ dự cảm chắc chắn còn có một sự trừng phạt kinh hoàng nào đó đang chờ hắn phía trước.

Quả nhiên Huyền Vũ đế đột nhiên nắm đầu hắn vươn một tay lôi hắn từ trên giường dưới ném mạnh xuống đất. Thuận tay lấy một chiếc roi da treo hồ trên tường, hung hăng hướng thân thể trần trụi của Tâm Nguyệt quát xuống. Tâm Nguyệt té trên mặt đất hoảng loạn trốn tránh, nhất thời không kịp trên lưng đã trúng một roi, đau đớn khiến hắn thét lớn thảm thiết.

Huyền Vũ đế hắc hắc cười lạnh nói: “Như vậy mới thích chứ!” Nói xong roi da trong tay không ngừng quát xuống.

Mấy roi qua đi khiến Tâm Nguyệt đau đớn lăn lộn trên mặt đất, tiếng thét thống trường thê tịch không ngừng quanh quẩn vang vọng Minh Dương cung.

Nhìn Tâm Nguyệt thân thể trần truồng tái nhợt chẳng chịt vết roi đỏ, càng khơi dậy bản tính say máu hung tàn của Huyền Vũ đế. Trong tay roi da càng lúc càng tàn bạo giáng xuống. Tâm Nguyệt quỳ rạp trên mặt đất hoài công giãy dụa, mặc cho hắn kêu gào cầu xin như thế nào ngọn roi vô tình vẫn rơi xuống như mưa trên tấm thân suy gầy đơn bạc của hắn.

Chỉ chốc lát, Tâm Nguyệt đã bị đánh cho cả người đầy máu, tiếng thét thảm thiết cũng biến thành vô lực rên rỉ. Dần dần Tâm Nguyệt chỉ cảm thấy ý thức càng ngày càng mơ hồ ngay cả khí lực để rên la cũng tựa như tan biến.

Huyền Vũ đế vừa thấy hắn như muốn ngất đi, đột nhiên dừng tay, thượng chân đá thật mạnh trên người Tâm Nguyệt, hung hăng nói: “Tưởng có thể dễ dàng ngất đi như vậy ư! Trăm đêm nay vẫn còn chơi chưa đủ mà!”

Tâm Nguyệt mềm nhũn nằm trên mặt đất, cả người bị roi da quát vào như lạc hỏa đau đớn, thân thể kiệt lực rã rời. Vừa nghe thấy Huyền Vũ đế nói như vậy, không khỏi đau khổ cầu xin: “Phụ hoàng, xin người tha cho ta đi! Ta thật sự không chịu nổi nữa đâu, ta đau lắm...”

Huyền Vũ để nhìn cái bộ dáng van nài đáng thương này của Tâm Nguyệt không chút động lòng, ngược lại trong lòng càng tăng thêm cái ý niệm muốn tra tấn hắn, lăng nhục hắn! Nghĩ vậy phân thân dưới thân kiếm không được lại cương cứng, trong lòng dục hỏa dấy lên lần nữa.

Tâm Nguyệt nhìn biểu hiện trên người phụ thân liền hiểu được sắp tới sẽ phát sinh thứ gì, trong tâm thức nhất thời hoảng loạn tình trạng hiện giờ của mình cực kì yếu nhược làm sao đủ sức chịu đựng thêm lần nữa bị phụ thân chà đạp. Càng nghĩ càng sợ thân hình không kiểm trụ được, kịch liệt run rẩy.

Huyền Vũ để nhìn ra Tâm Nguyệt trong lòng vô cùng sợ hãi, không mồi mà gọi càng khiến dục vọng trong hắn dấy lên tăng vọt. Hắn đem mặt Tâm Nguyệt mạnh mẽ ấn ngã xuống đất, với tay lên giường lấy xuống một cái gối dày lót dưới bụng Tâm Nguyệt, mông Tâm Nguyệt liền được nâng lên, ẩn hiện trong bờ mông non mềm bí huyết mị hoặc dần lộ rõ.

Huyền Vũ để nhìn xuống bờ mông trải dài vết thương đá mạnh một cước, quát lớn: “Dạng hai chân ra mau!”

Tâm Nguyệt đau đến khóe mắt tràn lệ, nào dám không tuân mệnh, vội vàng khuất nhục đem hai chân dạng ra thật rộng.

Huyền Vũ để nhanh chóng cởi long bào quỳ trên mặt đất dùng đầu gối đặt tại cẳng chân đương đang rộng của Tâm Nguyệt, hai tay ghì chặt mông và eo hắn, đem dị vật thô to lần nữa hung tàn đâm xuyên thân thể Tâm Nguyệt. Khiến hắn đau đớn đoạn trường thét lên thảm thiết.

Huyền Vũ để khinh miệt mắng: “Tiểu tiện nhân, đêm nay ta sẽ cho ngươi phải hưởng hết lạc thú này!”

Nói xong hai tay nắm chặt thắt lưng mảnh khảnh của Tâm Nguyệt, đem bờ mông non mềm cùng hạ thân chính mình mãnh liệt va chạm qua lại. Dị vật thô to trong bí huyết nhỏ hẹp của Tâm Nguyệt rất nhanh tổng đầy. Mãnh liệt ma sát khiến hạ thân Huyền Vũ để không ngừng sinh ra khoái cảm, khoái cảm nhanh chóng lan tràn khắp thân thể thì Huyền Vũ để lại càng say đắm trong vũ điệu *** cuồng bạo ngược ấy.

Tâm Nguyệt bị dồn ép bức chết đi sống lại, trên người vết roi xót đau giống như liệt hỏa thiêu đốt, mà phía sau lại bị tàn nhẫn xâm phạm. Song diện công kích khiến hắn chìm trong thống khổ, chỉ biết cố nén đau đớn cắn nát môi dưới đến xuất huyết.

Vì như sắp đến hồi xuất tinh, Huyền Vũ để cực kỳ phấn khởi, phân thân dưới thân cứng rắn như thiết bổng, trong hậu đình Tâm Nguyệt càng thô bạo thúc mạnh về phía trước, như muốn đem tấm thân nhỏ gầy kia tàn bạo xé thành hai mảnh.

Tâm Nguyệt bị đánh đập sớm đã suy yếu không chịu nổi, như thế nào có thể chịu được cuồng phong bão vũ cường bạo tàn phá, không bao lâu sau đau đến toàn thân mất đi tri giác mơ hồ bất tỉnh.

3. Chương 2

Tâm Nguyệt chìm vào hôn mê chưa được bao lâu đã bị Huyền Vũ đế bức tỉnh. Đùa bỡn với một món đồ chơi không cảm giác đối với hắn hoàn toàn vô nghĩa. Bởi thế khi Huyền Vũ đế vừa nhìn thấy Tâm Nguyệt bất tỉnh, hạ thân lập tức tăng lớn lực đạo càng hung mãnh hướng cơ thể Tâm Nguyệt đâm thẳng về phía trước! Tâm Nguyệt rất nhanh liền đau đến đầu óc tỉnh táo, vô lực phát ra tiếng khóc đau thương đứt quãng.

Huyền Vũ đế một bên liều mạng tổng đẩy một bên hung tợn nói: “Tiện nhân! Muốn dùng hôn mê để trốn tránh hết thấy ư? Trẫm muốn cho ngươi vĩnh viễn không thể nào quên được cái loại cảm giác đau đớn thống khổ này!”

Tâm Nguyệt bị chà đạp gần như hấp hối căn bản không thể nào nghe được những thanh âm loạn tiết của phụ hoàng, hắn toàn thân khí lực đổ dồn chịu đựng từng trận kịch liệt thống khổ từ phía sau dồn dập dội tới. Ngay tại lúc bị dã thú giao hoan hắn bị chà đạp tàn nhẫn ko chỉ là ở thân xác mà còn cả tâm linh yếu đuối của hắn cũng bị dày vò không thương tiếc. Tâm Nguyệt vô số lần trầm tư suy nghĩ vì cái gì trời cao lại đối với hắn bất công như thế!? Vốn như từ mẫu ái dân có lẽ nào phụ hoàng thân sinh ra hắn lại đối với hắn làm ra những chuyện không bằng cảm thú! Hắn không có được một tuổi thơ hạnh phúc vô lo vô nghĩ như những đứa trẻ khác, cái hắn có chỉ là kinh bi thảm trạng trải dài triền miên suốt thời thơ ấu, ngày ngày trôi qua như địa ngục vô cùng vô tận, đi mãi đi mãi không thấy điểm dừng!

Cũng không biết trôi qua bao lâu, Tâm Nguyệt vô số lần đau đớn ngất đi, lại vô số lần đau đớn bị bức tỉnh. Huyền Vũ đế cuối cùng cũng phát tiết đủ, thỏa mãn đem nhất khang dục vọng lần nữa bắn vào trong cơ thể Tâm Nguyệt. Vì thời gian phát tiết lần thứ hai khá dài khiến Huyền Vũ đế tựa hồ đã tiêu hao không ít thể lực, hắn ngã vào bờ lưng Tâm Nguyệt vù vù thở dốc.

Tâm Nguyệt thể lực sớm đã cạn kiệt, mềm nhũn nằm trên sàn không nhúc nhích, đôi mắt mở to thất thần không tiêu cự mờ mịt không nhìn bất cứ nơi đâu. Cả người đầy vết roi máu chảy ra ko ngừng, thậm chí sần dưới thân cũng đã bị nhuộm thành một màu đỏ tươi.

Huyền Vũ đế dường như đã khôi phục khí lực chậm rãi nâng thân lên, phát hiện trên thân người trần trụi của mình dính không ít máu từ miệng vết thương Tâm Nguyệt chảy ra. Trong cơn khát máu điên cuồng, hắn tàn nhẫn dùng đầu ngón tay cào cấu trên miệng vết thương sau lưng Tâm Nguyệt, cả người chấn động Tâm Nguyệt trong vô lực gào thét từng trận thê thảm.

Huyền Vũ đế nghe thấy lại càng hưng phấn, túm lấy tóc của Tâm Nguyệt bức hắn ngẩng đầu, sau đó tiến đến bên tai hắn lạnh lùng hỏi: “Tâm Nguyệt, loại cảm giác này có phải rất đau không?”

Tâm Nguyệt lúc này đã đau đến lệ rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng. Không khỏi đau khổ cầu xin nói: “Phụ hoàng, đau quá! Ta thật sự chịu không nổi nữa, van cầu người buông tha ta đi!”

Huyền Vũ đế nghiêng răng nghiêng lợi cắn hận nói: “Tuởng rằng cầu xin thì trẫm sẽ tha ngươi ư? Ngươi có đem cả đời ra để trả nợ vẫn còn chưa đủ nữa kia!” Nói xong rồi Tâm Nguyệt đứng phắt dậy, lại đem long bào phủ lên thân. Hắn quay đầu nhìn thấy thảm trạng tàn tạ thê lương của Tâm Nguyệt lại có thể thoát ra một hình dạng đáng yêu đầy mị lực, trong lòng vô thức dâng lên một cỗ vô danh hỏa khí. Đột nhiên nhấc chân hướng tấm lưng đơn bạc bệ bệch máu kia hung hăng đá một cước! Tâm Nguyệt tức thì thét lớn thảm

thiết, đau đến toàn bộ thân mình cung ứng lui thành một đoàn, miệng oa lớn phun ra một búng máu tươi, khắc khoải trên gương mặt co rúm cùng cực độ đau đớn.

Huyền Vũ để hắc hắc cười lạnh hai tiếng, xoay người ngồi xuống trên long sà, thỏa mãn thưởng thức thảm trạng vạn phần thống khổ của kẻ trước mặt. Tâm Nguyệt chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ trong cơ thể tựa hồ đều bị đảo lộn, đau đến hần cơ hồ thở cũng không thể nào thở được, cổ họng một trận phát ngọt nhin không được lại phun ra một búng máu nữa! Chợt nghe Huyền Vũ để lạnh lùng nói: “Tiện nhân! Đừng vờ chết! Ngoan ngoan bò lại đây cho trẫm, nếu không trẫm tái đá thêm một cước nữa đem ruột ngươi lộn đả ra ngoài!”

Tâm Nguyệt vừa nghe mấy lời này nhất thời sợ tới mức cả người phát run, liều mạng giãy dụa cố bò dậy, nhưng bất đắc dĩ hần trên mình đầy thương tích, mỗi một cử động đều tác động mãnh mẽ đến miệng vết thương khiến hần vạn phần đau đớn, nội thương trong bụng cùng thất lực lại khiến hần nôn ra một ngụm máu tươi nữa. Chưa lết được vài bước liền thở dốc đau đớn kiệt lực ngã xuống bất động.

Huyền Vũ để thấy thế giận tím mặt, mạnh mẽ từ trên long sà đứng dậy quát: “Tiện nhân! Dám cả gan kháng chỉ! Xem trẫm lần này như thế nào trừng phạt ngươi!” Nói xong khí tức rào rạt hướng Tâm Nguyệt hung hăng đi tới.

Tâm Nguyệt thể nhược đã suy yếu thần trí mơ hồ, mắt nhìn thấy phụ hoàng nổi trận lôi đình không biết sẽ còn nghĩ ra phương thức nào nữa để tra tấn hần. Hần trong lòng chua xót, thầm nghĩ phụ hoàng cứ như vậy giết chết hần đi, nếu chết đi thì có thể ngay lập tức được giải thoát rồi!

4. Chương 3

Tâm Nguyệt thể nhược đã suy yếu thần trí mơ hồ, mắt nhìn thấy phụ hoàng nổi trận lôi đình không biết sẽ còn nghĩ ra phương thức nào nữa để tra tấn hần. Hần trong lòng chua xót, thầm nghĩ phụ hoàng cứ như vậy giết chết hần đi, nếu chết đi thì có thể ngay lập tức được giải thoát rồi!

Đúng lúc này ngoài cung đột nhiên truyền đến thanh âm bẩm báo của một tên thái giám: “Hồi bẩm hoàng thượng, Trần thượng thư có chuyện quan trọng cần bẩm báo, hiện đang ở ngoài cung chờ lệnh!”

Huyền Vũ để vừa nghe xong, thoáng trầm tư một chút, rồi vờ ra nói: “Nói hần chờ trẫm một chút, trẫm sẽ tiếp kiến hần.” Nói xong, quay đầu lại khom người xuống, ghé tai vào Tâm Nguyệt cười lạnh nói: “Hôm nay, ngươi gặp may rồi đấy, hiện trẫm đang có việc gấp, tạm thời tha cho ngươi một con đường sống!”

Tâm Nguyệt vừa nghe xong mấy lời này không khỏi nhẹ nhõm thở dài một hơi, cực lực căng thẳng cũng mau chóng bình tâm lại, rốt cuộc duy trì không được bao lâu, buông đầu xuống, áp mặt trên đất ngất đi!

Đến khi ý thức tỉnh lại, đã phát hiện chính mình đang nằm trên một chiếc giường cũ nát trong phòng Lý công công. Hần từ nhỏ đã bị phụ hoàng ngược đãi, căn bản làm gì một chỗ an thân đằng hoàng nào, các hoàng tử khác đều có tấm cung xa hoa riêng biệt, còn có rất nhiều cung nữ thái giám thân cận hầu hạ.

Duy chỉ có hấn là không có gì hết, hơn thế còn bị bức ở chung với lão thái giám đương gọi là Lý công công, đã vậy mà thường xuyên còn bị Lý công công kia khi dễ sai phò như nô dịch. Lý công công đối nhân rất ngoan độc, trong gian nhà to lớn như vậy lại chọn cho hấn một căn phòng cũ kĩ hoang phế nằm tận sâu trong hậu viện, tứ phía thấu phong. Trong phòng cũng chỉ có một chiếc giường ọp ẹp cùng một cái bàn xiêu vẹo không hơn. Đến khi trời vào mùa chuyển lạnh, cũng chỉ vớt cho Tâm Nguyệt một tấm chăn mỏng nhàu nát, thường thường về đêm Tâm Nguyệt luôn vì cả người lạnh cố giặt mình tỉnh lại, lặng lẽ ngồi khóc đến tận hừng đông. Mỗi lần sau những lúc hấn bị phụ hoàng lâm hạnh, luôn được người khác khiên đến gian phòng này, và cũng luôn được Lý công công xoa thuốc chữa thương cho hấn.

Lúc này, Tâm Nguyệt cả người trần trụi nằm trên chính chiếc giường cũ nát của mình, để mặc Lý công công tùy ý bôi cao được lên người, cao được mà Lý công công dùng chính là loại được chuyên dùng để chữa thương trong hoàng cung đại nội. Được liệu đương nhiên rất công hiệu, nhưng chính vì vậy mà được tính lại rất mạnh, tác động trực tiếp kích thích mạnh mẽ lên miệng vết thương đương bong tróc. Càng tệ hơn Lý công công lại xuống tay bắt phân nặng nhẹ, vì vậy mỗi một lần bôi thuốc đều khiến Tâm Nguyệt đau đớn không ngừng rên la thê thảm.

Huống hồ, lần này Tâm Nguyệt lại bị Huyền Vũ để dùng roi quất đánh, mình đầy thương tích cả người đầu đầu cũng là máu, thế nhưng Lý công công không mấy may thương xót, ngược lại càng đắc ý cười nhạo, nhếch môi nói: “Đây là kết quả tương xứng cho kẻ dám làm trái thánh ý! Đáng lắm mà!”

Tất cả cao được chữa thương nhất loạt phủ lấp toàn bộ miệng vết thương đương bong da tróc thịt, tức thì cơn đau đớn lan ra kéo Tâm Nguyệt từ trong cơn dật dờ mê sảng, rùng mình tỉnh lại. Cao được kích thích mạnh mẽ lên vết thương liền giống như có vô số mũi kim hung tàn đâm vào hết thảy mọi góc ngách trên da thịt, lúc này đối với hấn mà nói, đây chẳng khác nào là một vòng khổ hình tra tấn mới nữa. Phải khó khăn lắm mới chờ được Lý công công đem được thoa xong, Tâm Nguyệt đã đau đến không còn thở nổi.

Nhìn chằm chằm vào khối thân thể khinh niên mềm mại kia, hình ảnh Tâm Nguyệt cứ như vậy trần trụi hiện ra dưới đáy mắt hấn, Lý công công nhìn không được nuốt nước bọt chồm tới. Tâm Nguyệt với vẻ ngoài tuấn tú rạng ngời dưới gương mặt nửa cười tái nhợt như tuyết, đôi mi thanh tú nhú lại nằm ngay ngắn trên vòm mắt xinh đẹp nửa khép hờ, tựa hồ như một nỗi thống khổ nghẹn lại, không nói nên lời. Trên thân hình trắng nõn thon thả trải dài từng đạo vết roi đỏ tươi đáng sợ, càng tôn lên một loại yêu diễm dẫy mùi tanh tươi, tràn lan tuyệt thế đến tinh xảo! Trong lúc đó, giữa đôi chân thon dài là nho nhỏ phân thân vẫn còn non nớt mà thoạt nhìn lại đáng yêu làm say đắm lòng người. Lý công công hấn là một thân hoạn quan nhưng khi trông thấy cảnh tượng như vậy, tâm cũng không khỏi nổi lên một tia *** ý. Đôi bàn tay thô ráp già nua không kiềm được dục vọng vội vàng nắm lấy khối tư vật nhỏ nhắn kia bắt đầu thưởng thức trên đầu.

Mặc dù Tâm Nguyệt mới mười lăm tuổi, còn đang đứng giữa ngưỡng cửa phát dục trưởng thành thiếu nam, vật tượng trưng nam tính bị người khác kích thích như thế, thân thể không khỏi cự mình vận vẹo. Hấn chỉ cảm thấy một khối lửa nóng ran theo thứ giữa hai chân chậm rãi dâng lên, hạ thân ần ần truyền đi lên một loại khoái cảm khó chịu đan xen giữa thứ cảm giác thỏa mãn lẫn khác thường. Trong miệng khó nhẹn phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

Lý công công thấy hấn nổi lên từng đợt phản ứng gọi mời, trong tâm lại càng kích động khó chịu, hai tay vươn tới tách hấn hai chân Tâm Nguyệt nâng lên, Tâm Nguyệt bị Huyền Vũ để dụng thân chà đạp nghiền nát đã biến hậu đình thành một khối hỗn độn da thịt nhanh chóng bài khai giữa không trung, lại vì miệng vết thương bị động Tâm Nguyệt đau đớn thét lên một tiếng thống trưởng.

Lý công công xảo quyết cúi mặt cười gian: “Vết thương ở chỗ này còn chưa rửa sạch, cứ nằm yên để ta hảo hảo rửa sạch giúp người cho!” Nói xong lập tức vùi đầu vào giữa hai chân Tâm Nguyệt, thè đầu lưỡi tiến gần mật động đang bê bết máu tùy ý liếm mát. Tâm Nguyệt cảm thấy động tác này cực kì hạ lưu ghê tởm, muốn cố sức giãy dụa lại phát hiện cả người vô lực, chỉ có thể suy yếu phản kháng, run rẩy trong hơi thở: “Đừng... Công công như vậy... không được...”

Lý công công như thế nào có thể nghe được lời kháng nghị của hắn, hé ra vòm miệng hôi thối ở tư mật kia của Tâm Nguyệt hết hôn lại liếm, cửa mình trơn nhẵn mềm mại lẫn trong hỗn tạp mùi máu tanh tươi của Tâm Nguyệt hòa cùng thứ dịch thể nhờn mà Huyền Vũ để để lại, từ đó tạo ra một vị hương khoái cảm làm hắn say cuồng ý loạn. Đầu lưỡi không ngừng công kích tới lui bên ngoài mật động vốn đã rạn nứt chảy đầy tơ máu, thậm chí còn tự thân tiến vào trong nội bích đương bị thương của Tâm Nguyệt, tùy ý tàn sát bừa bãi.

Nơi tư mật đó vốn đã bị tổn hại kinh khủng, nay lại bị Lý công công dùng đầu lưỡi thô bạo xâm phạm, từ đầu vết thương không ngừng truyền đến từng trận đau đớn. Đau đến thất lưng ưỡn ra toàn thân tê lạnh. Nhưng cũng chính nơi đó lại chậm rãi truyền đến một loại cảm giác mê muội ngây dại, loại cảm giác khác thường này hết như khi hắn bị phân thân nam nhân mạnh mẽ đùa bỡn, cảm giác ấy càng ngày càng dồn dập, dần dần lan khắp toàn thân. Cái cảm giác vừa đau lại vừa tê làm miệng hắn không ngừng phun ra những tiếng *** loạn rên rỉ, không phân rõ là thống khổ hay là thoải mái. Hắn liều mình vận vẹo thân hình mộng tưởng thoát khỏi sự đùa bỡn tàn ác này của Lý công công, nhưng ngược lại càng làm cho Lý công công phần khởi ôm chặt hắn hơn, đầu lưỡi liếm lộng càng thêm dụng lực. Thống khổ cùng tê dại – thứ cảm giác ngổn ngang hỗn độn kia càng ngày càng dâng lên mãnh liệt, mãnh liệt đến mức Tâm Nguyệt như muốn phát cuồng nổi loạn, từ khóe miệng tràn ra những tiếng rên rỉ cũng dần dần thay bằng thứ thanh âm nức nở dồn dập.

Ngay lúc Tâm Nguyệt bị đùa bỡn chặt vật sắp không chịu nổi nữa, thì giữa lúc đó chợt vang lên một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng xé toạc không gian: “Không thể tưởng tượng được, thân là hoàng tử lại dám làm ra những chuyện *** loạn như thế!”

Tâm Nguyệt cùng lý công công vừa nghe thấy lời này nhất tâm cả kinh, ngẩng đầu hướng nhìn người vừa phát ra âm tiếng. Chỉ thấy người kia một thân hoa phục, anh tuấn đỉnh đạc, khí vũ hiên ngang mang theo vẻ mặt cực kỳ lãnh ngạo. Chính thị đương triều thái tử Nhược Hiền!

Lý công công vừa nhìn thấy thái tử điện hạ vội vàng quỳ rạp xuống đất a dua tung hô: “Không biết thái tử điện hạ giá lâm, không kịp từ xa nghênh đón, thỉnh điện hạ thứ tội.” Tâm Nguyệt không thể tưởng tượng được một khung cảnh khó coi như vậy mà lại bị thái tử bắt gặp, hơn nữa bản thân cả người trần trụi không một mảnh vải che thân, trong lòng vừa thẹn lại vừa sợ. Nghĩ muốn lập tức đứng dậy xuống giường hành lễ, mà cả người bủn rủn vô lực nhúc nhích.

Chỉ nghe thấy thái tử Nhược Hiền lạnh lùng lên tiếng: “Ngay giữa thanh thiên bạch nhật các người lại dám làm ra những việc hạ lưu như vậy, rõ là thứ bại hoại làm ô uế thuần phong mỹ tục!”

Lý công công nghe thấy thái tử nói lời răn dạy, cảm thấy sợ hãi vội vã biện giải: “Nô tài không dám, lão nô chỉ là thay cửu hoàng tử chữa thương...”

“Được rồi! Người không cần phải giải thích!” Thái tử Nhược Hiền lạnh lùng chặn ngang lời hắn, tiếp lời:

“Tạm thời cứ lui ra ngoài trước đi!”

Lý công công vừa nghe qua lời ấy như trút được gánh nặng, vui mừng vội nói: “Vây, lão nô xin cáo lui trước!” Nói xong vội vàng khép nép lui thân ra ngoài.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người – Tâm Nguyệt cùng thái tử, thái tử Nhược Hiền im lặng không nói lời nào, dưới đáy mắt phẳng phất lưu tinh mang ánh mắt lạnh lẽo nhìn thấu Tâm Nguyệt. Tâm nguyệt bị hắn nhìn chằm chằm cả người không rét mà run, sợ hãi nhìn hắn không dám hé răng.

Thái tử Nhược Hiền là người con thứ ba của Huyền Vũ đế, là do danh môn chính cung hoàng hậu sinh ra, từ nhỏ thông minh vượt bậc, tài hoa hơn người. Rất được Huyền Vũ đế sủng ái, mười bốn tuổi đã được sắc phong thái tử, trị vì đông cung. Thái tử tướng mạo xuất chúng khí độ bất phàm, được thiên hạ xưng tụng là đệ nhất mỹ nam tử, cử quốc trên dưới, vương công quý tộc, thế gia danh môn, đều muốn đem nữ nhi chỉ phối cho hắn, chỉ tiếc thái tử đến nay vẫn không coi trọng nữ tử, mặc dù đã năm mười tám nhưng vẫn chưa chỉ ước giao hôn.

Tâm Nguyệt từ nhỏ đối vị đại ca ca lớn hơn mình ba tuổi đã vừa lại kính lại sợ. Hắn thập phần hâm mộ thái tử mãn phúc tài hoa, mang tình cảm dành cho thái tử là kính ngưỡng sâu sắc. Nhưng thái tử trời sinh bản tính lạnh lùng cao ngạo, ngoại trừ phụ hoàng và mẫu hậu đối với ai cũng đều nhất mực lạnh lùng, nghi kỵ dè chừng. Tâm Nguyệt xuất thân hàn vi lại không được phụ hoàng sủng ái, càng không dám thân cận với vị thái tử ca ca cao cao tại thượng này. Mỗi lần gặp thái tử hắn đều bị vẻ ngoài siêu phàm xuất chúng của thái tử khiến hắn bất giác chấn động, tự biết thân phận, xấu hổ cúi đầu tự ti. Hôm nay lại bị thái tử nhìn thấy cảnh tượng chật vật như vậy một mặt vạn phần thống khổ, mặt kia lại cảm thấy chính mình hạ lưu dơ bẩn, xấu xa vô sỉ.

Chỉ nghe thái tử Nhược Hiền lạnh lùng lên tiếng: “Thân là hoàng tử cư nhiên lại cùng thái giám là ra những chuyện tồi bại như vậy, lễ nghi liêm sỉ của người để ở đâu?”

Tâm Nguyệt lòng đầy ủy khuất, nhát gan lên tiếng biện giải: “Thái tử điện hạ, là Lý công công bức ép ta! Ta căn bản không thể phản kháng.” Dứt lời, nước mắt khoé mắt chực trào rơi xuống.

“Thế ra người đáng thương như vậy à!?” Thái tử trước nay vẫn đứng yên bất động, đột nhiên tiến đến gần, khắp trụ nâng cằm Tâm Nguyệt lên, lãnh đạm nói: “Khuôn mặt này, thật đúng là thanh tú khả ái! Khó trách có thể dễ dàng mê hoặc phụ hoàng, hiện tại lại còn muốn câu dẫn cung nhân, vậy bước tiếp theo người muốn làm gì đây?”

Cổ họng Tâm Nguyệt nghẹn ứ đắng đắng, hắn biết dù có cô giải thích như thế nào cũng chỉ vô dụng mà thôi, lặng lẽ thương tâm khóc không thành tiếng, nước mắt chực chờ đứt quãng, hai hàng lệ châu tích lẠc rơi xuống.

Thái tử bỗng nhiên nở nụ cười tà mị khác thường, buông lỏng bàn tay đang khắp trụ gương mặt Tâm Nguyệt, ngón tay thon dài bắt đầu chạm đến trên làn da mịn màng như tơ lụa. Tâm Nguyệt kinh ngạc nhìn theo những cử chỉ bất thường của thái tử, trong lòng vừa e ngại lại vừa sợ hãi, không rõ thái tử rốt cuộc đang muốn làm chuyện gì.

Chỉ thấy trên gương tuyết mỹ dung nhan lộ ra một tia cười lạnh lùng tiếu ý, hàn băng song mư lại phát ra một loại hào quang chói lóa khác thường. Hình dạng mỹ hảo khắc sâu trong lòng Tâm Nguyệt thành linh chòm tới, chậm rãi chạm vào chỗ tư mật giữa hai chân Tâm Nguyệt.

Tâm Nguyệt kinh hãi, tức thời kiềm nén thổn thức, sợ hãi lắp bắp: “Thái tử.. Người...”

Trong ánh mắt thái tử toát ra một tia châm chọc cùng khinh miệt, cười nhạo nói: “Ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc người có chỗ nào hơn người, mà lại có thể câu dẫn dụ hoặc được nhiều người như vậy!”

5. Chương 4

Tâm Nguyệt vừa kinh vừa sợ, hắn thật sự không đoán ra thái tử điện hạ mà hắn thường ngày kính ngưỡng giờ phút này lại đang muốn làm gì hắn?!

Thái tử nhìn thấy hắn kinh hoảng, bộ dáng trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, bỗng nhiên từ trên người hắn rút tay trở về, lạnh lùng nói: “Người nghĩ rằng ta sẽ giống với những con chó động dục dễ dàng bị người mê hoặc bỏ nhào lên người người sao? Người xứng sao?!” Nói xong quay người, phất áo rời đi!

Tâm Nguyệt không nghĩ tới thái tử lại có thể vũ nhục đùa bỡn hắn như vậy, trong lòng thương tâm không thôi, khóe mắt cay xè, chảy xuống một hàng thanh lệ.

Mấy ngày kế tiếp bởi vì thương thể nghiêm trọng, Tâm Nguyệt vẫn nằm liệt trên giường không thể đi lại. Lý công công sợ vết thương của hắn nhiễm trùng bưng mủ không ngừng giúp hắn đổi được, mỗi một lần đắp được liền giống như liệt hỏa thiêu đốt đầu mỗi vết thương, đều khiến Tâm Nguyệt đau đến chết đi sống lại. Nhưng mà được hiệu quả thật rất tốt, bất quá vài ngày mấy lần roi trên người Tâm Nguyệt cũng bắt đầu khép vảy. Đợi thương thể hắn khá hơn một chút Lý công công liền bắt hắn xuống giường làm việc. Tâm Nguyệt lê tấm thân đơn bạc bị Lý công công sai vặt đủ chuyện, mỗi lần hai chân hoạt động chỗ tư mật dưới thân đau xót như muốn lập tức chết đi, có vài hần đau đớn đến mức ngất xỉu lập tức.

Tâm Nguyệt từ lúc năm tuổi đã luôn bị Lý công công quát tháo sai bảo, chỉ cần hắn hơi có một chút nào đó không thuận theo, Lý công công sẽ chạy ngay đến chỗ Huyền Vũ để luân phiên nói xấu hắn, tức thì Tâm Nguyệt sẽ rơi vào một vòng tròn tra tấn tàn nhẫn khoác lên mình cái tên mỹ miều là giáo huấn. Cho nên Tâm Nguyệt đối với một thân nô tài như Lý công công nửa điểm cũng không dám làm trái.

Một ngày nọ, Lý công công ra ngoài cung làm việc, Tâm Nguyệt nhắm tính cuối cùng cũng có một ngày thanh thản một chút vừa định tranh thủ nghỉ ngơi, thì thái giám Minh Dương cung lại truyền chỉ nói Huyền Vũ để ở Minh Dương cung thiết yến, triệu cửu hoàng tử Tâm Nguyệt lập tức tiếp kiến. Tâm Nguyệt vừa nghe qua nhất thời toát lạnh từ đầu đến chân, hắn biết phụ hoàng triệu hắn tuyệt sẽ không bao giờ là chuyện tốt lành, lần này cũng không biết lại muốn tra tấn hắn thành như thế nào nữa.

Lúc này, tại Minh Dương cung náo nhiệt phi phàm, trên đại diện Huyền Vũ để bày yến tiệc trên dưới nhã nhạc, hoàng hậu và thái tử cùng chúng phi tần, hoàng tử công chúa tụ thành nhóm uống rượu nghe hát,

tìm hoan mua vui. Thương thế Tâm Nguyệt chưa lành bước từng bước nhẹ nhàng theo sau gã thái giám tiêu sái tiến vào, trên đại diện khắp nơi người người ăn mặc hoa lệ, cao quý thanh lịch. Mà Tâm Nguyệt mình mặc bố y so với cửu tộc trên dưới trông thật nghèo hèn bình dị. Nhưng bằng dung mạo thanh lệ thoát tục lại khiến nhiều ánh mắt say đắm dừng lại dõi theo từng bước đi của hắn.

Huyền Vũ đế vừa thấy Tâm Nguyệt tiến vào vẻ mặt vốn đang tươi cười rạng rỡ lập tức trầm xuống lạnh lùng, hoàng hậu và thái tử còn có đám thân hầu bên dưới đều biết chuyện của Huyền Vũ đế cùng Tâm Nguyệt, cũng không hoà hảo ý lạnh lùng nhìn miệt thị. Tâm Nguyệt tiến đến trước đại diện hướng mọi người quỳ xuống hành lễ. Chỉ nghe thấy hoàng hậu mỉm cười đối Huyền Vũ đế, nhỏ nhẹ nói: “Hoàng Thượng, Tâm Nguyệt cũng đã đến đây rồi, ngài muốn để hắn biểu diễn tiết mục gì cho chúng ta xem vậy?”

Huyền Vũ đế cười lạnh lên tiếng: “Không cần sốt ruột, các người lập tức có thể thưởng thức ngay thôi! Tiết mục lần này làm phấn khích lòng người nhất định sẽ không để các người phải thất vọng đâu!” Tâm Nguyệt nghe xong mấy câu nói đó, trong lòng càng thêm sợ hãi, thân thể đã nhịn không được bắt đầu phát run. Hắn dường như hướng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía thái tử Nhược Hiền, thái tử vẫn là lạnh lùng nhìn lại hắn, trên gương mặt anh tuấn không chút biểu tình.

Sau đó chỉ thấy Huyền Vũ đế đứng lên hô to: “Mọi người đều ra bên ngoài diện hết đi, ta có vật này rất hay muốn cho các người xem.”

Nói xong sải bước hướng ra ngoài điện, lúc đi qua người Tâm Nguyệt tiện tay túm lấy hắn lôi theo, khinh mạn nói: “Hôm nay ta sẽ cho người diễn tấu một trò tạp kỹ rất hay!” Tâm Nguyệt bất giác mơ hồ, chỉ có thể bất lực thuận theo để Huyền Vũ đế lôi kéo ra ngoài.

Mọi người đi theo Huyền Vũ đế bước ra ngoài điện chỉ thấy trong hoa viên đặt sẵn một chiếc ***g sắt rất lớn, trong ***g sắt có nhốt một con đại lang khuyến sẫm màu đen tuyền, con lang khuyến kia nhe nanh múa vuốt, hình thể khổng lồ, ở trong ***g nôn nóng đi qua đi lại, gầm rú vang trời, thoạt nhìn qua đã thấy cực kì hung mãnh.

Huyền Vũ đế chậm rãi nói: “Con lang khuyến này đã quá ba hôm chưa hề ăn uống, hiện tại bụng đói cồn cào đã muốn phát điên. Nếu lúc này mà thả một người sống cho vào, các người đoán xem liệu chuyện gì sẽ xảy ra?” Lời này vừa nói ra, chúng phi tần cùng nhóm hoàng tử thập phần hưng phấn, đều cảm thấy ý tưởng này thật sự là rất kích thích, có mấy vị hoàng tử không nhịn được đồng loạt hô hào cổ động.

Bên này, Tâm Nguyệt cũng đã sợ tới mức cả người tê liệt, nếu không phải Huyền Vũ đế còn túm chặt cánh tay hắn, chỉ sợ thân người không chống đỡ nổi sớm đã ngồi phịch xuống đất. Trong lòng hắn đã mơ hồ đoán được sắp sửa sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng hắn lại trốn tránh không muốn tin vào ý nghĩ của mình, chỉ lặng lẽ âm thầm khẩn cầu bản thân chỉ là cả nghĩ đoán bừa!

Tuy nhiên, Huyền Vũ đế quay đầu ghé mắt xuống người Tâm Nguyệt, khẽ nói: “Tâm Nguyệt, mọi người đều rất mong chờ màn trình diễn nhân thú giao chiến, người hãy mau vào trong biểu diễn một chút đi!” Tâm Nguyệt vừa nghe dứt lời này, biết bản thân đã bất hạnh đoán trúng, đầu óc nhất thời oanh một trận như sét đánh bên tai, đối mặt với một con đại lang khuyến vì đói khát phát cuồng, cho dù thân mình không bị nó nuốt chửng cũng sẽ bị cắn xé đến mức nửa sống nửa chết. Tâm Nguyệt sợ tới mức cơ hồ muốn ngắt đi, “Phịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất, hướng Huyền Vũ đế đau khổ cầu xin: “Phụ hoàng, van cầu ngài tha cho ta đi, đừng bắt ta đi vào đường chết, ngài rộng lòng nhân từ buông cho tha ta lần này đi mà!”

Huyền Vũ để không chút nào lay chuyển, vẫn lạnh lùng nói: “Người đâu, mở cửa ***g ra, ném cứu hoàng tử Tâm Nguyệt vào trong!” Tâm Nguyệt kinh sợ tới cực điểm, ôm chân Huyền Vũ để khóc lóc cố van nài lần nữa: “Phụ hoàng, ngài đừng đối xử với ta như vậy, ta là con của ngài mà! Cầu ngài thương xót ta một lần đi! Buông tha ta đi...” Nhưng rốt cuộc chỉ thấy hai gã thị vệ trước điện đi tới, túm lấy Tâm Nguyệt tha xuống. Tâm Nguyệt hoài công giãy dụa, thê thảm gào khóc: “Không... đừng mà..... buông a.....”

Trong mắt Huyền Vũ để toát ra một loại thần sắc hưng phấn tàn nhẫn, cảm xúc mọi người xung quanh cũng kích động khác thường, đều đang nôn nóng chờ đợi trò hay mở màn. Chỉ có sắc mặt thái tử trước đây không biến, chỉ yên lặng lạnh lùng nhìn thấu hết thảy.

Hai gã thị vệ kia mở cửa ***g sắt thô bạo ném Tâm Nguyệt vào trong, rồi vội vàng khóa chặt cửa ***g lại. Con đại lang khuyển kia lúc này đã đói đến hoa mắt phát hoảng, vừa thấy có con mồi vừa được đưa vào, lập tức khiến nó cực kỳ hưng phấn, gầm lên một hồi rồi hướng Tâm Nguyệt nhào tới. Tâm Nguyệt thấy thể vội vàng ngay tại chỗ lăn một vòng né sang một bên, nhưng né tránh chậm chạp, đầu vai đã bị móng vuốt của con sói dữ quơ lấy bắt chặt, sau một tiếng “Xoẹt” quần áo lẫn da thịt đều bị cắt qua, máu tươi lập tức tràn ra. Mọi người trên điện không khỏi sợ hãi, kinh hô một trận tán thưởng.

Đại lang khuyển kia nhất kích không trúng, lại lần nữa bổ nhào về phía trên, thương thể Tâm Nguyệt còn chưa lành hẳn không thể nhảy ra tránh né, chỉ có thể lại lăn sang hướng bên cạnh một vòng nữa. Lần này lại bị con chó dữ đó bắt lấy một chân, Tâm Nguyệt bối rối đá nó một cước, mặc dù bàn chân đã kịp thời tránh được, nhưng cũng bị cào cấu đến da tróc thịt bong, Tâm Nguyệt đau đớn gào thét liên tục. Mà con chó điên hung tợn kia qua hai lần vờn mồi đều không bắt trúng, càng thêm hung tàn say máu, dụng hết sức bổ nhào lần nữa. Tâm Nguyệt vì mạng sống chỉ có thể liều chết chống cự.

Một người một thú ở trong ***g sắt không ngừng qua lại giằng xé đấu tranh. Mọi người ở bên ngoài chỉ đứng nhìn bàng quan, mà lại khẩn trương phấn khích không thôi, tiếng gào thét sợ hãi cứ thế liên tiếp kéo dài. Mỗi lần đại lang khuyển công kích đều làm cho cả người Tâm Nguyệt trên dưới đều là vết cào xé sâu rộng máu chảy đầm đìa, cũng có vài lần bắt được Tâm Nguyệt, nhưng may thay Tâm Nguyệt vẫn liều mình phản kháng mới từ móng vuốt sắc nhọn của hung thần giãy dụa trốn thoát, nhưng da thịt trên người đã bị cào đến nát nhừ. Móng vuốt hung tàn của quái vật bốn chân không ngừng công kích con mồi ngoan cố trước mặt, chẳng mấy chốc Tâm Nguyệt đã bị cào cấu thương tích đầy mình. Quần áo trên người cũng bị xé thành nhiều mảnh nhỏ, máu từ miệng vết thương tuôn ra không ngừng, chảy khắp toàn thân, khiến hắn gần như biến thành một thân huyết nhân. Trên các chấn song quanh ***g, tất cả đều dính đầy máu tươi vấy lên từ trong cơ thể Tâm Nguyệt, loang lổ khắp mọi nơi.

Chó dữ háu đói nóng lòng muốn ăn, lại nhiều lần đánh hụt, nhất loạt gào cắn điên cuồng, hòa lẫn hỗn loạn trong tiếng thét thê lương đau thương của Tâm Nguyệt, tình cảnh này thật là một màn huyết tinh tàn nhẫn, đại đa số các phi tần công chúa đều xoay người sang chỗ khác không dám nhìn lại. Chỉ có Huyền Vũ để cùng vài vị hoàng tử chăm chú xem từ đầu đến cuối hơn nửa còn lớn tiếng hô hào cổ động. Gương mặt thái tử Nhược Hiền vẫn lạnh lùng không đổi, giống như trước mắt hoàn toàn chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Trọng thương của Tâm Nguyệt chưa lành, thân thể vốn đã rất suy yếu, hơn nữa lúc này lại mất máu quá nhiều, thể lực cạn kiệt không thể chống đỡ nổi nữa. Chỉ cảm thấy trước mắt càng ngày càng mờ hồ, lại lẫn lộn hai vòng, khí lực hầu như đã biến mất không còn lại chút gì, rốt cuộc không thể cự quây. Mắt nhìn thấy con lang khuyển kia lại lần nữa nhào tới, Tâm Nguyệt đã không còn sức lực để phản kháng, bị móng vuốt của chó dữ cấu chặt vào hai vai. Đại lang khuyển điên cuồng gầm rú hân hoan chào đón bữa tiệc trước mặt, há miệng mở to một mồm đầy máu, bài khai một loạt nanh nhọn dày đặc trắng ngần, mạnh mẽ hướng Tâm Nguyệt cắn xuống. Tâm Nguyệt rốt cuộc từ bỏ mạng sống từ bỏ chống cự, thở dài một hơi

nhắm mắt chờ chết, có một giọt nước trong vắt từ khóe mắt hần tích lạc rơi xuống.

Đúng lúc này, một tiếng “vèo” vang lên, một vật nhỏ nào đó từ đâu bay tới, vừa lúc đánh vào đầu con đại lang khuyển còn đang say máu, con chó hung tợn gầm lên một tiếng ngã vào bên người Tâm Nguyệt, lập tức hôn mê bất tỉnh. Tâm Nguyệt miễn cưỡng hé mở hai mắt, lại vô tình nhìn thấy vật nhỏ vừa đánh ngã lang khuyển lập lòe như sáng rọi, ra là một mảnh ngọc bội xanh biếc tinh xảo!

Lại nghe thấy thái tử lạnh lùng lên tiếng: “Phụ hoàng, ta nghĩ ngài cũng không mong Tâm Nguyệt cứ như vậy bị cắn đến chết chứ! Tất yếu, hần đối với người vẫn còn giá trị lợi dụng cơ mà.” Tâm Nguyệt trong lòng cả kinh: “Nguyên lai là thái tử đã cứu ta...” Lúc này hần đã suy yếu tới cực điểm, rốt cuộc duy trì không được bao lâu cuối cùng ngất đi.....

Khi thị vệ đem Tâm Nguyệt từ trong ***g sắt lôi ra hần đã hấp hối chỉ còn nửa mạng đứng bên bờ tử vong, nhưng Huyền Vũ để làm sao có thể dễ dàng buông tha cho hần. Vô luận hần trở nên bi thảm như thế nào, tối nay Huyền Vũ để vẫn nhất quyết phải hưởng dụng hần!

Lập tức quay sang bảo thái y đến băng tạm qua loa vài chỗ vết thương cho Tâm Nguyệt, khiến hần đau đến tỉnh lại, toàn thân hần đều là bị lang khuyển cào xé cơ hồ không còn một nơi nào trên da thịt là lành lặn, đây người đâu đâu cũng là máu chảy xuống đầm đìa, loang lổ khắp nơi. Khi đại nội bí được được thoa đều lên khối huyết nhục xen lộn ở đầu mỗi vết thương, thì lập tức cầm máu, nhưng đợi đến lúc đó cũng đã khiến cho Tâm Nguyệt đau đớn chát vật phát cuồng. Vất vả lắm mới xử lý xong miệng vết thương, Tâm Nguyệt đã đau đến ngất tỉnh mấy lần. Cuối cùng, thái y bưng tới một chén thuốc phòng ngừa hôn mê bức Tâm Nguyệt nuốt xuống, thái y nói để Tâm Nguyệt uống hết bát được này cho dù có trải qua thống khổ khó chịu như thế nào thần trí cũng sẽ hoàn toàn bảo trì thanh tỉnh, tuyệt sẽ không hội hôn mê ngất đi giữa chừng nữa. Tâm Nguyệt đương nhiên biết vì cái gì muốn hần uống hết bát được này, vừa nghĩ đến viễn tưởng Huyền Vũ để không biết muốn như thế nào hưởng dụng hần, hần đã sợ hãi đến hô hấp cũng trở nên khó khăn run rẩy.

Đến lúc đêm xuống, Tâm Nguyệt được bọn thái giám bế lên đặt trên long sàng của Huyền Vũ đế, lập tức Huyền Vũ đế gấp rút bỏ nhào lên hần, điều này gợi cho Tâm Nguyệt nhớ tới con lang khuyển hung tàn giữa lúc trưa, trên thực tế Huyền Vũ đế cùng con súc sinh kia cũng chẳng có gì phân biệt là mấy! Miệng vết thương hần tuy rằng tạm thời được cầm máu, nhưng chỉ cần động thân một chút sẽ lại chảy tràn máu tươi, Huyền Vũ đế hung hăng đè áp lên người hần, miệng vết thương dưới lớp bông băng tức thì rách nứt, Tâm Nguyệt đau đớn thét to, máu tươi thấm ướt trên vải băng trắng tinh bị nhuộm loang màu đỏ, chảy thành dòng nhỏ xuống trên long sàng.

Huyền Vũ đế căn bản cũng chẳng cần để ý đến việc đó làm gì, lại sợ Tâm Nguyệt vì đau mà loạn động hần liền lấy ra một đôi công tay bằng bạc, đem hai tay Tâm Nguyệt khóa chặt ở đầu long sàng. Tiếp theo tách bờ mông trơn mịn non mềm của Tâm Nguyệt ra, đem cực đại phân thân của bản thân nhắm ngay mặt động phần nộn kia hung hăng đâm vào! Tâm Nguyệt lại là phát ra một tiếng thét thê lương thảm thiết, nếu là bình thường hần đã sớm đau đến hôn mê bất tỉnh, nhưng lần trở lại này đại não của hần lại dị thường thanh tỉnh. Hần có thể rõ ràng cảm nhận được đủ loại hình khổ, quyết không vì ý thức mơ hồ mà để cảm giác bị chi phối phân tán, điều này làm cho hần càng thống khổ hơn gấp trăm ngàn lần!

Huyền Vũ đế vừa lòng ừ hử một tiếng, liền bắt đầu điên cuồng xâm phạm. Hần ôm lấy thân mình nhỏ bé của Tâm Nguyệt kịch liệt luật động, hoàn toàn mặc kệ vết thương trên người Tâm Nguyệt lưu huyết không ngừng.

Mật động truyền đến từng trận xé rách cực đau, hơn nữa tất cả các vết thương toàn thân đều đã rách toét, hỏa lạc đau đớn. Tâm Nguyệt cảm hận bản thân vì sao vẫn không hôn mê ngắt đi, nếu mất đi ý thức không phải không cảm thấy bất cứ đau đớn gì nữa hay sao? Huyền Vũ để mỗi một lần thúc mạnh đều khiến Tâm Nguyệt phát ra những tiếng thét đau thấu tâm phách gào đến khản giọng bi ai! Nỗi thống khổ khó có thể chịu được làm cho hai tay của Tâm Nguyệt bị trói cố định ở còng bạc không ngừng giãy dụa, tiếng xích bạc va đập vào nhau phát ra những thanh âm loạn hưởng cực kì êm tai, giống như một loại thanh cụ phối nhạc làm phấn khích một tràng giao hoan liên tục, Huyền Vũ để thật sâu chìm đắm trong say mê, trong tiếng khản đục thê lương gọi mời hấn phóng thích đạt tới cao trào!

Đem thân thể Tâm Nguyệt lật lại, bức mặt hấn úp xuống thay đổi tư thế, Huyền Vũ để lại lần nữa khởi xướng thúc sâu đâm vào! Tâm Nguyệt quả thực muốn khóc cũng khóc không ra nước mắt!

Suốt cả đêm Huyền Vũ để không hề lơ một khắc nào buông tha Tâm Nguyệt, hấn đem thân thể Tâm Nguyệt tùy ý xoay đủ loại tư thế đủ loại hình dạng, từ đủ các góc độ khác nhau mà chà đạp. Mặc cho hấn cầu xin như thế nào kêu khóc ra sao cũng tuyệt không hội dừng tay! Máu từ miệng vết thương trên người Tâm Nguyệt chảy ra toàn bộ đã nhiễm đỏ cả long sàng. Nhưng bởi vì loại thuốc hấn uống bức hấn từ đầu đến cuối vẫn duy trì thanh tỉnh gồng mình hứng chịu hết mọi đau khổ!

Huyền Vũ để thích nhất là ngắm nhìn bộ dáng thống khổ không ra hình người của Tâm Nguyệt, nhìn Tâm Nguyệt ở dưới thân hấn lăn lộn rên rỉ, thống khổ giãy dụa, khi ấy huyết dịch hấn sôi trào dâng đến cực điểm! Tiếp đó sẽ càng thêm điên cuồng, càng thêm tàn nhẫn tra tấn hấn, lăng nhục hấn... đến chết thì thôi!

6. Chương 5

Khi thái tử Nhược Hiền dẫn thái y đi vào Minh Dương cung, đối mặt với thảm trạng trước mắt, một người luôn luôn bình tĩnh lãnh khốc như hấn cũng không khỏi thót tim sững người. Tuy rằng sớm đã đoán trước, Huyền Vũ để sẽ tra tấn Tâm Nguyệt đến thương tích đầy mình không ra hình người mới thôi. Cả người Tâm Nguyệt đầu đầu cũng là máu, toàn thân thương tích nằm sóng soài trên long sàng, hình thể cân đối gợi tình làm cho tâm hấn có chút rộn lên. Sau một đêm hung ác Huyền Vũ để biến ngang dọc trên người Tâm Nguyệt phủ đầy những vết tích xanh tím ứ đỏ, miệng vết thương đã được băng bó toàn bộ cũng bị rách toét chảy máu không ngừng.

Lúc này Huyền Vũ để đang ung dung để nhất loạt thái giám hầu hạ mình chính quan thay y phục chuẩn bị vào triều. Đối với chút hơi tàn của Tâm Nguyệt ngay cả nhìn cũng chẳng buồn nhìn đến.

Thái y lấy ra đại nội bí dược định thoa thuốc lên miệng vết thương của Tâm Nguyệt, đã thấy hấn khủng bố đến cực điểm, nhỏ giọng cầu xin nói: “Đừng bắt ta dùng loại dược kia, đau lắm! Ta sẽ đau đến chết mất...” Huyền Vũ để đứng một bên nghe xong cười lạnh nói: “Tiện nhân! Cho người ném chút đau khổ này coi như đã dễ dãi với người lắm rồi, còn kéo nài gì nữa!” Tâm Nguyệt thống khổ cố hết sức van nài: “Phụ hoàng, cầu ngài khai ân, buông tha nhi thần lúc này đi...”

“Câm miệng!” Huyền Vũ để tức giận cắt ngang lời cầu xin đáng thương của Tâm Nguyệt, quay sang hướng thái y ra lệnh: “Bắt hấn uống ‘Đề thần thang’, trẫm muốn hấn bảo trì thanh tỉnh, rành mạch rõ ràng cảm nhận hết thấy nỗi đau sống không bằng chết!” Tâm Nguyệt nghe xong mấy lời phụ hoàng nói như rơi vào

hầm băng, sợ hãi cùng thương tâm làm cả người hắn run rẩy không thôi. Hắn bắt lực nhìn về phía thái tử Nhược Hiền, hy vọng thái tử có thể giúp hắn van cầu, nhưng thái tử vẫn hờ hững đứng lặng một bên, nhìn cũng không thèm nhìn đến hắn! Tâm Nguyệt đau lòng đến cực điểm, thầm than một tiếng, nhận mệnh nhắm hai mắt lại...

Huyền Vũ để dẫn thái tử Nhược Hiền đi vào triều, còn thái y bức Tâm Nguyệt uống ‘Đề thần thang’ xong liền xoa thuốc cho hắn. Chính Tâm Nguyệt cũng không biết bản thân là như thế nào có thể ai qua nổi ải này, bởi vì sau khi uống thuốc thân thể hắn trở nên dị thường mất cảm, đầu vết thương cả người như liệt hỏa thiêu đốt kim châm dày xéo, đau tận xương cốt, quả thực đã muốn khiến hắn phát cuồng nổi loạn. Đến cuối cùng, Tâm Nguyệt dù chưa đau đến ngất đi, nhưng ý thức đã chìm vào mê man, tất cả đều hỗn loạn mơ hồ, ngoại trừ đau đớn cái gì cũng không cảm thấy được.

Bởi vì thương thế nghiêm trọng, Tâm Nguyệt nằm liệt giường ước chừng một tháng hơn, may mà trong hơn một tháng đó Huyền Vũ để không triệu kiến hắn để dày vò phiền toái, hắn mới có thể bình an dưỡng thương. Người giám thị hắn là Vương công công, bình thường tuy rằng đối hắn ngang ngược quát mắng, nhưng trong lúc hắn dưỡng thương cũng không dám gây khó dễ cho hắn, đặc biệt phái một tiểu thái giám hầu hạ hắn ăn uống, sinh hoạt. Tất nhiên, trên danh nghĩa Tâm Nguyệt vẫn là cửu hoàng tử, nếu bởi vì không người chăm sóc mà bị thương nặng đến vong mạng, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ không giơ dung tha việc đó. Đợi đến khi thương thế Tâm Nguyệt khá hơn một chút, miễn cưỡng có thể đi lại được, Vương công công sẽ không cần phải khách khí với hắn nữa, sẽ như cũ lập tức sai bảo hắn như nô dịch không công.

Thời tiết lúc này đã chuyển lạnh, cũng sắp tiến vào đầu đông, tối đến Tâm Nguyệt lại ngủ trên chiếc giường ọp ẹp duy nhất chỉ có một mảnh chăn mỏng nhàu nát, Mỗi đêm đông lạnh Tâm Nguyệt luôn luôn bọc nó ở trên người mà ngủ, toàn thân trên dưới đều phát run lạnh cóng. Hắn vì lạnh cầu xin Vương công công ban cho hắn một tấm chăn bông dày hơn, Vương công công lại nói việc này hắn không làm chủ được, cần phải xin chỉ thị của Hoàng Thượng mới xong. Tâm Nguyệt nghe đến hai chữ “Hoàng thượng” đã sợ tới mức vội vàng từ bỏ, hắn cho dù có bị đông chết cũng không dám đi kinh động đến phụ hoàng.

Một ngày nọ, thời tiết dị thường rét lạnh, vào ban đêm gió Bắc gào thét không thôi, Tâm Nguyệt nằm ở trong căn phòng bốn bề gió lùa, lạnh cóng không sao ngủ được. Hắn đành phải co người ngồi xuống đem tất cả số quần áo mình có mặc hết lên người rồi lại bò đến chiếc giường ọp ẹp kia nằm xuống, bấy giờ mới cảm giác ấm áp hơn một chút. Cuồng phong bên ngoài liên tục gào rít, luồng vào thổi thấu gian nhà này của hắn lập tức căn phòng nhỏ hẹp như lung lay sắp đổ.

Tâm Nguyệt nhìn theo khe hở giữa các mảnh ghép vụn vặt ở cửa sổ, trông thấy được bên ngoài vô số bông tuyết đang nhẹ nhàng tung bay, nghĩ rằng sắp đến lễ mừng năm mới, tất cả mọi người đều vui vẻ hy vọng một năm mới may mắn nữa lại đến. Nhưng còn mình thì sao? Mình có mong chờ năm mới không? Sống lâu một năm phải chịu thêm một năm tội nghiệt, sang năm mới không biết có bao nhiêu thống khổ cùng tra tấn đang chờ mình phía trước. Lại nghĩ đến bản thân từ lúc sinh ra liền mất đi mẫu thân, sống suốt mười lăm năm trời chưa bao giờ có được một ngày yên lành, không có ai thương không có ai yêu, nhận hết mọi khinh thường cùng ngược đãi, đời sống bi thảm như thế còn cố sống cố chết bám lấy nó làm gì!?

Tâm Nguyệt ngậm ngùi thân thể càng nghĩ càng đau lòng, nhịn không được rơi lệ bi ai. Lúc này ngoài cửa sổ, lờ mờ truyền đến từng đợt đàn ca huyền nhạc, Tâm Nguyệt biết đó là từ đông cung truyền sang. Tối nay Huyền Vũ để ở đông cung thiết yến khoản đãi các vị hoàng tử, lúc này bên kia đông cung nhất định là náo nhiệt phi phàm lắm. Tâm Nguyệt nghĩ rằng trận đại tuyết tối nay là sự khởi xướng cho một mùa đông, vào đầu đông luôn luôn có những trận tuyết kinh niên như thế, Huyền Vũ để cùng các hoàng tử thưởng tuyết uống rượu tận tình cuồng hoan, mà chính mình lại ở trong một gian phòng cũ nát ăn đói mặc rách,

thật là cách biệt một trời một vực!

Tâm Nguyệt lại nghĩ, dù sao tối nay hấn cũng không thể đi vào giấc ngủ, nếu phụ hoàng cùng các huynh trưởng thưởng tuyết tìm hoan, thì hấn cũng muốn đi ra ngoài xem tuyết ngắm cảnh. Vì thế hấn đem tấm chăn mỏng khoác lên trên người đẩy cửa bước ra ngoài. Lúc này gió đã ngừng thổi, thời tiết ngược lại cũng không quá lạnh. Tâm Nguyệt khoác tấm chăn đi đến sau đình viện chỗ ở của Vương công công, ngưỡng vọng nhìn thấy bông tuyết bay lượn đầy trời, giữa trời đất bao la đã phủ đầy một màu trắng xóa.

Tâm Nguyệt chậm chậm bước đi vô định, bất tri bất giác càng đi càng xa. Bởi vì đình viện ở chỗ Vương công công là nơi hẻo lánh nhất trong hoàng cung, cho nên hấn đi một hồi lâu cũng không hề bắt gặp bất cứ người nào. Dần dần Tâm Nguyệt đã chậm rãi bước đến trước gần ngự hoa viên, nhìn về hướng đông bắt gặp bên kia đông cung đèn đuốc sáng trưng, tiếng hoan hô huyền ảo từng trận truyền đến. Tâm Nguyệt không khỏi trầm nghĩ: vị thái tử lạnh lùng đó, lúc này có hòa vào dòng người hoan lạc hay không? Lại nghĩ tới thái độ của thái tử đối với mình không biết là tốt hay xấu, là tự mình đơn phương tình nguyện, sùng bái hấn, ái mộ hấn, hấn lại chưa bao giờ xem mình tồn tại. Nghĩ đến đó, Tâm Nguyệt thở dài một hơi, ngơ ngẩn nhìn về phía đông cung, tưởng cảnh vui của người khác là niềm vui của bản thân, bất giác xem đến ngây người...

Bỗng nhiên một trận tiếng chân dồn dập truyền đến, đem Tâm Nguyệt từ trong những suy nghĩ sâu xa, giật mình tỉnh lại. Khi hấn quay đầu, chỉ thấy tứ hoàng tử Tinh Dương dẫn đầu trong đám bộ hạ thân cận hướng hấn đi như bay tới. Tâm Nguyệt nhất thời lúng túng, không biết nên làm thế nào mới tốt...

Tứ hoàng tử Tinh Dương là người con thứ hai do hoàng hậu sở sinh, là đệ đệ cùng cha cùng mẹ với thái tử Nhược Hiền. Tinh Dương cùng thái tử đều là bẩm sinh anh tuấn, tiêu sái phi phàm, chỉ tiếc bề ngoài xinh đẹp nhưng bên trong nội tâm thì tàn nhẫn lãnh khốc! Tuy rằng là thân huynh đệ với thái tử Nhược Hiền, nhưng tính tình lãnh ngạo quái gở, bản tính đâm ra kiêu căng hư hỏng, không như thái tử phụ tá đắc lực giúp Huyền Vũ để xử lý triều chính, trung quân ái dân, được thần dân vô cùng ủng hộ yêu kính. Mà Tinh Dương ngược lại trời sinh bản tính hung ác tàn bạo, ý vào sự sủng ái của Huyền Vũ để làm xằng làm bậy ức hiếp bách tính làm trăm chuyện xấu. Trong ngoài kinh thành đối với hấn vừa hận lại vừa sợ, căm giận mà không dám nói ra. Tâm Nguyệt thấy hấn đã tim đập chân run, cho tới bây giờ đều tìm cách tránh né chạm mặt với hấn, rất sợ nếu lỡ đại mà chọc đến tên ác thái tử này bản thân chắc chắn sẽ bị thảm không gì nói nổi!

Tối nay Huyền Vũ đế triệu tập chúng hoàng tử ở đông cung tụ hội, Tinh Dương bởi vì đến kỹ viện ở bên ngoài cung tìm hoan mà quay về chậm trễ, vội vàng dẫn một đám người hầu gấp gấp đi dự hội yến.

Lúc này Tinh Dương cũng đã phát hiện thấy Tâm Nguyệt, không còn cách nào khác Tâm Nguyệt bèn vội vàng hướng hấn cúi đầu thỉnh an. Tinh Dương chợt nhìn thấy bộ dáng hấn kỳ quái lạ lùng, cất giọng lãnh đạm nói: “Đêm hôm khuya khoác người ở đây lén lút làm gì?”

Tâm Nguyệt trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào trả lời đành vâng vâng dạ dạ nói: “Ta... Ta không ngủ được.. Cho nên mới ra ngoài đi dạo một chút..” Nói xong sợ hãi cúi đầu.

Tinh Dương không khỏi cười lạnh, nói tiếp: “Không ngủ được?! Có phải vì ban ngày người quá nhàn nhả rồi hay không!?” Bỗng thấy hấn khoác lên người tấm chăn bông cũ nát dị hợm, cổ quái hỏi lại: “Người khoác thứ xấu này xí kịch cớm này để làm gì? Định giả quỷ dọa người à?!”

Tâm Nguyệt vội giải thích nói: “Tứ hoàng huynh hiểu lầm rồi, tiểu đệ nào dám. Tiểu đệ chỉ là sợ lạnh mà lại không có quần áo chống lạnh, cho nên mới...”

Tinh Dương bĩu môi châm chọc cười phá lên: “Ha ha.. Người thật đúng là rất giỏi giả vờ đáng thương a! Ta không tin người lại thảm đến mức ngay cả một bộ quần áo chống lạnh cũng không có!”

Tâm Nguyệt u oán nhìn hắn, thương rằng cắn chặt môi dưới cũng không biết nên nói sao cho phải.

Tinh Dương cực kì đắc ý, quyết định trêu chọc hắn một phen, vì thế cười nói: “Người nếu đã đáng thương như vậy, ta xem không bằng người cùng ta đi đến chỗ phụ hoàng, hướng lão nhân gia kể khổ đi!”

Tâm Nguyệt vừa nghe ý định đi gặp phụ hoàng, đã hãi tới cực điểm, hốt hoảng hoang mang hấp tấp nói: “Tứ hoàng huynh... không cần đâu, mấy việc nhỏ như vậy ta sao dám đi kinh động đến phụ hoàng.”

Tinh Dương nhìn thấy bộ dáng sợ tới mức chết đứng của hắn trông đến buồn cười, thừa dịp nói thêm: “Không sao, dù sao người cũng là thân sinh nhi tử của phụ hoàng, phụ hoàng sao đành lòng nhìn người lạnh cóng đến chết mà mặc kệ được? Nào! Ta dẫn người đi!” Nói xong đưa tay nắm chặt lấy Tâm Nguyệt.

Tâm Nguyệt “phịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất, cầu xin nói: “Tứ hoàng huynh, phụ hoàng ghét nhất là nhìn thấy ta, ta nào dám đi quấy phiền lão nhân gia đâu, cầu người buông tha ta đi!”

Tinh Dương sao có thể nghe mấy lời khóc lóc kể lể của hắn, nắm chặt cánh tay hắn, quyết lôi hắn đi! Tâm Nguyệt giãy ra không được, đành phải nuốt lệ đi theo, trong lòng khổ sở tới cực điểm...

Lúc này ở đông cung đương ca múa vang trời, nơi nơi đều là tiếng hoan hô huyền ảo. Huyền Vũ đế ngồi ở chính giữa bữa tiệc, trái phải có hai nàng tuyết luân vũ cơ sắc diện tuyệt mỹ cùng nâng khăn hầu rượu. Phân dài hai bên phía dưới là chúng hoàng tử ngồi theo thứ tự bên cạnh đều có các vũ cơ hầu hạ. Một góc trong đại điện có vài nghệ nhân cung đình đang dốc sức diễn tấu nhạc khí. Thái tử Nhược Hiên ngồi phía dưới hướng tay trái Huyền Vũ đế, vẫn như trước vẻ mặt lãnh đạm một mình uống rượu, đối với chúng hoàng tử a đua nịnh hót hoàn toàn xa cách.

Tinh Dương túm Tâm Nguyệt lôi vào đại điện, thả lỏng tay hung hăng ném Tâm Nguyệt trên mặt đất. Mọi người nhìn thấy tình cảnh này đều không khỏi sửng sốt. Huyền Vũ đế vừa thấy Tâm Nguyệt liền sinh tâm căm ghét, lại thấy Tinh Dương dẫn hắn đến thập phần kỳ quái, lập tức cất cao giọng hỏi: “Tinh Dương sao người lại đến trễ như vậy, còn mang cả tên tiện nhân đáng ghét này đến nữa!?”

Mọi bề yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng Tinh Dương đáp lời: “Thỉnh phụ hoàng, nhi thần vì có việc nên tới chậm một bước, còn về tên tiện nhân này thì...” Tinh Dương cúi đầu nhìn Tâm Nguyệt liếc mắt một lần rồi nói tiếp: “Cửu hoàng đệ hướng nhi thần kể khổ nói trời lạnh hắn không có quần áo chống lạnh vì thế lạnh cóng đến chịu không nổi, nhi thần thấy hắn đáng thương nên mới mang hắn đến đây để hắn tự mình hướng phụ hoàng kể khổ.”

Huyền Vũ đế nghe xong nổi cơn thịnh nộ, hoắc mắt đứng lên rời tiệc đi đến trước mặt Tâm Nguyệt lạnh

lùng nói: “Lưu lại cái mạng khốn nhà ngươi là trăm đã nhân từ lắm rồi, ngươi cứ nhiên còn dám phàn nàn oán giận, ta xem là ngươi chán sống rồi chứ gì!” Tâm Nguyệt bị dọa đến sợ hãi cúi thấp người không ngừng phát run, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Huyền Vũ để cả giận nói tiếp: “Còn nói ngươi không quần áo mặc ư, vậy thứ đang mặc trên người ngươi là cái gì?!” Dứt lời túm lấy tóc Tâm Nguyệt hung hăng giật về phía sau, buộc hẳn ngẩng đầu. Tâm Nguyệt đau thống vội cầu xin nói: “Phụ hoàng... nhi thần biết sai rồi, phụ hoàng đối với nhi thần hết lòng quan tâm giúp đỡ, nhi thần sao dám sinh lòng oán hận.”

Huyền Vũ để gơ tay lên hung hăng giáng xuống hai bạt tay long trời, hai má Tâm Nguyệt nhất thời sưng hóp đỏ lựng. Huyền Vũ để đánh ngã hẳn trên đất lạnh, hướng ra ngoài điện quát lớn: “Người đâu! Bưng chậu than lên đây!” Tâm Nguyệt vừa nghe qua mấy lời này vô cùng kinh hoàng, hẳn không biết Huyền Vũ để lại nghĩ ra cách gì để tra tấn hẳn, xem ra tối nay lại phải chịu đựng một đêm dài vô thống khổ! Đêm nay trôi qua sẽ vô cùng dài lâu...

7. Chương 6

Huyền Vũ để vừa dứt lời, bên ngoài đại điện lập tức có hai tên thái giám bưng một chậu than lớn đi lên. Chậu than lệch xệch to lớn đó, phía trên có giăng đầy lưới sắt đơn thuần chỉ dùng để làm ấm và giữ nhiệt độ cho rượu. Huyền Vũ để lại mệnh lệnh nói tiếp: “Để song hải sắt nung lên cho cứu hoàng tử!” Ngoài điện lập tức có một tên thái giám khác mang lên một đôi hải sắt đặt phía trên chậu than nung đỏ.

Tâm Nguyệt lúc này đã hoàn toàn đoán được Huyền Vũ để sẽ định làm gì với hẳn, trong lòng hẳn sợ hãi đến cực điểm. Chỉ nghe Huyền Vũ để cười lạnh nói tiếp: “Tâm Nguyệt, bình thường trong lòng ngươi nhất định là rất hận trăm không cho ngươi mang hải đằng hoàng, trăm hôm nay sẽ cho ngươi nếm thử đầu mới là tư vị mang hải thật sự! Nhưng lần này là mang một đôi hải bằng sắt! Vậy nên ngươi cứ từ từ mà hưởng thụ đi nha! Ha.. Ha..!” Dứt lời Huyền Vũ để cuồng tiếu không thôi. Trên điện tất cả cá vị hoàng tử ngoại trừ thái tử đều vui sướng phấn khởi nhìn người gặp họa, nhìn vẻ mặt của Tâm Nguyệt Tinh Dương lại càng cười đến vui vẻ, giống như đang nhìn thấu một màn diễn tấu làm trò rất hay. Từ đầu đến cuối, chỉ có thái tử Nhược Hiền mặt không chút biến, vẫn lạnh lùng nhìn về phía trước.

Tâm Nguyệt quả thực đau lòng tới cực điểm, người phụ thân thân sinh ra hẳn như thế nào lại tàn nhẫn ngược đãi hẳn, không những thế kể cả những vị huynh trưởng khác lại giống như đang xem náo nhiệt một bên khoanh tay đứng nhìn, trên đời này quả thực không còn ai thống khổ hơn hẳn. Hẳn nhìn không được ngẩng đầu lên hỏi: “Phụ hoàng! Nhi thần rốt cuộc đã làm điều gì sai trái mà phải bị trừng phạt như vậy. Phụ hoàng yêu dân như con, đối người khác còn dày rộng nhân từ, vì cái gì đối với đứa con chính mình sinh ra lại tàn nhẫn như thế?” Nói xong đã là lệ rơi đầy mặt.

Huyền Vũ để nghe xong những lời nói này chẳng những không cảm động, ngược lại còn giận tím mặt quát: “Cái thứ đệ tiện nhà ngươi! Còn dám chất vấn trăm ư? Trăm muốn hung hăng tra tấn ngươi, tàn phá ngươi! Cho ngươi sống không bằng chết, như thế mới có thể tiêu đi mối hận trong lòng trăm!”

Tâm Nguyệt ngàn lần vạn lần cũng không nghĩ được rằng Huyền Vũ để lại căm hận hẳn như thế, hẳn đã hoàn toàn tuyệt vọng, đau lòng đứt từng khúc ruột.

Lại nghe Huyền Vũ đế quát lớn lần nữa: “Người đâu! Bắt đầu mang hài cho cửu hoàng tử đi!” Ngoài đại điện lập tức có bốn gã đáng người vạm vỡ cường tráng đi vào. Hai người trong số họ xoay trụ cánh tay Tâm Nguyệt ghì chặt hẳn lại, một người dùng kim sắt gấp chiếc hài sắt nung đỏ từ phía trên chậu than lên, tên còn lại nắm lên chân Tâm Nguyệt cởi bỏ chiếc hài cũ ra, rồi hướng chiếc hài sắt mang vào.

Tâm Nguyệt sợ tới mức liều mạng giãy dụa, nhưng hai gã cường tráng đã đè chặt hai bên cánh tay, hẳn căn bản không có lực phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc chân trắng nõn nhỏ bé của mình thô bạo bị nhét vào bên trong hài sắt nung đỏ!

“A a a a a....!” Theo cùng tiếng xuy xuy vọng ra từng đợt khói trắng nghi ngút bốc lên, Tâm Nguyệt thống khổ gào đến thảm thiết tê tâm liệt phế, cả người điên cuồng giãy dụa, hai gã to lớn cố sức ghì chặt mới ngăn chặn được hẳn. Mùi da thịt cháy khét nhanh chóng xông lên lan ra khắp trên dưới đại điện....

Hai gã cường tráng khác căn bản mặc kệ Tâm Nguyệt thống khổ giãy dụa như thế nào vẫn tiếp tục phận sự mang chiếc hài còn lại mặc vào chân kia, kiềm giữ một bên chân hẳn nhét vào phía trong hài sắt. Tâm Nguyệt đau thống điên cuồng rồi cuộc chịu không nổi nữa gào lên thảm thiết rồi hôn mê ngất đi...

Rất nhanh Tâm Nguyệt đã bị một gáo nước lạnh hắt tỉnh, hẳn suy yếu mở hé hai mắt, chỉ cảm thấy đôi chân giống như bị liệt hỏa hung tàn không ngừng thiêu đốt, hỏa lạc đau đớn, đau đến hẳn cơ hồ như muốn ngất đi lần nữa.

Hai gã vạm vỡ ban nãy đỡ Tâm Nguyệt ngồi trên mặt đất, Huyền Vũ đế đi đến trước người hẳn tàn nhẫn cười nói: “Tiểu tiện nhân, tư vị mang hài sắt có phải là rất dễ chịu không!?”. Tâm Nguyệt sợ hãi nhìn hẳn, thân thể không kiềm được phát run. Huyền Vũ đế tựa hồ còn chưa giải hận, nhắc chân lên hung hăng hướng hài sắt trên chân Tâm Nguyệt đạp xuống, khiến hẳn đau đến nổi thất thanh gào thét, nước mắt tràn ra.

Mọi người trên đại điện nhìn thấy Tâm Nguyệt thê thảm như vậy chẳng những không đồng cảm với hẳn, ngược lại tất cả đều cười lớn mỉa mai. Tâm Nguyệt cả người mềm nhũn vô lực tựa vào trong lòng hai gã tráng niên, sắc mặt tái nhợt, tóc tai tán loạn, tuy rằng chịu đủ tra tấn thống khổ không ra hình người, nhưng vẫn không may làm tổn hao gì đến dung mạo tuyệt mỹ của hẳn, ngược lại càng làm cho người ta có một loại cảm giác âm ỷ đau thương đặc động lòng người.

Huyền Vũ đế nhìn vào cũng không khỏi có chút động tâm, nhưng hẳn ngược lại trầm nghĩ: Tiểu yêu tinh này trời sinh đã được tạo hóa ban cho một hình dáng giả tạo mê hoặc người khác, trầm làm sao có thể không trừng phạt hẳn thật thích đáng! Làm gì phải động lòng xót thương trước thứ điều toa *** tiện như hẳn. Vì thế cả giận, lạnh lùng nói tiếp: “Cởi hài ra cho cửu hoàng tử!”

Tâm Nguyệt vừa nghe thế nhất thời bị dọa đến chết khiếp, hài sắt đó đã cùng da thịt ở chân phỏng dính vào nhau, nếu mạnh mẽ cởi ra chắc chắn sẽ lột xuống luôn một lớp da thịt lớn. Chưa kịp nghĩ thông đã thấy một gã to lớn khác nắm lấy cẳng chân hẳn nhắc lên, Tâm Nguyệt kinh hoảng vạn phần, liều chết phản kháng: “Không... Không... đừng mà!!!!” Gã to lớn đó làm sao có thể nghe theo hẳn, nhanh chóng bắt lấy mắt cá chân hẳn, một gã tráng niên khác dùng chiếc kim sắt kẹp chặt chiếc hài, hai người dụng chút sức lực, chiếc hài kia liền từ trên chân Tâm Nguyệt cường ngạnh rút xuống, “Xoẹt” nhất thanh vang lên kéo theo một mảng da thịt rất lớn xuống dưới. Tâm Nguyệt lại thét một tiếng thê lịch thống cùng, đau đến cơ hồ muốn ***g lộn nổi điên. Hai gã bên người vội vàng ghì chặt hẳn lại, quyết không cho hẳn loạn động,

giấy thoát.

Ngay sau đó, hai gã bên ngoài lại gỡ chiếc hài sắt tiếp theo xuống dưới, hai chân Tâm Nguyệt lúc này đã hỏa liệt phỏng chín, giờ lại bị người lột da tươi sống, đôi chân trần đã trở thành một khối huyết nhục lẫn lộn nhìn thấy dọa người. Ý thức hắn giờ bị đau đớn vây quanh, mơ hồ không còn nghe thấy bất cứ thanh âm nào bên tai nữa, mọi thứ đều mờ mịt, trước mắt tối sầm một lần nữa ngất đi.

Nhưng Huyền Vũ để đầu chịu buông tha cho hắn, lại tiếp tục dùng nước lạnh hắt tỉnh hắn. Lúc này Tâm Nguyệt đã bị tra tấn đến hấp hối. Vậy mà Huyền Vũ để còn nói muốn dùng nước muối tiêu độc ở đầu vết thương trên chân hắn. Sai người tới bưng một chậu nước muối lên đặt trước mặt hắn, khi Tâm Nguyệt nhìn thấy chậu nước đó, kinh hãi quá độ, chết ngất tại chỗ!

Trong cơn mê man, Tâm Nguyệt không ngừng gặp phải ác mộng, giữa cảnh mộng Huyền Vũ để dùng lửa nướng đỏ hai bàn chân hắn, mãi cho đến khi chân hắn cháy đen, rồi cuối cùng thiêu đốt thành tro bụi! Tâm Nguyệt gào to theo trong mộng tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy thái tử Nhược Hiền rõ ràng đang đứng trước giường, chớp mắt mấy lần lại phát hiện chính mình toàn thân vô lực mềm nhũn nằm trên một chiếc giường rất lớn, bốn phía trang hoàng xa hoa lộng lẫy, dường như không phải là căn phòng nhỏ cũ nát tối tăm của hắn.

Tâm Nguyệt kinh ngạc không thôi, vừa định nói chuyện lại phát hiện cổ họng khàn đặc không nói được lời nào. Mà từ dưới hai chân truyền đến từng đợt đau đớn như kim châm muối xát, khiến hắn nhịn không được, nhỏ giọng rên rỉ vài tiếng.

Chỉ nghe thấy thái tử lạnh lùng nói: “Hắn tỉnh rồi.. Mau rót nước uống ít nước.” Một cung nữ đương cầm một bát nước đưa đến bên miệng Tâm Nguyệt, hắn vội vàng uống vào mấy lớp, cảm giác lập tức khá hơn rất nhiều. Hắn sợ hãi nhìn thái tử, cất giọng suy yếu hỏi: “Thái tử điện hạ, ta đang ở đâu a?”

Thái tử thần nhiên nói: “Đây là đông cung.” Tâm Nguyệt vừa nghe qua, vừa sợ hãi lại song song nảy sinh tò mò, nhẹ giọng nói tiếp: “Điện hạ, sao ta lại ở đây? Ta nhớ rõ phụ hoàng nói muốn dùng nước muối xát vào chân ta.... rất đáng sợ.” Thái tử lạnh lùng đáp lời: “Phụ hoàng đã tha cho ngươi rồi... Ta không muốn nhìn thấy ngươi chết ở đại điện đông cung, nên mới bảo người khác mang ngươi về đây!”

Tâm Nguyệt lại nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy hai chân mình đã được băng bó cẩn thận, tuy rằng còn rất đau buốt, nhưng đại thể cũng không còn gì đáng lo nữa. Trong lòng hắn chợt âm ập, cảm kích nhìn thái tử nói: “Điện hạ mấy lần ra tay cứu giúp, Tâm Nguyệt vô cùng cảm kích. Đại ân đại đức của điện hạ Tâm Nguyệt suốt đời không quên!” Nói xong lệ ngắn từ khóe mắt trượt nhanh xuống hai má... Thái tử chán nản ngắt lời hắn: “Đừng nói nữa, ta ghét nhất là nghe mấy lời dài dòng vô bổ!” Tâm Nguyệt nghe thể nói lòng đau xót cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Thái tử bỗng nhiên lạnh lùng hỏi lại: “Tâm Nguyệt, trong lòng ngươi không cảm thấy kỳ lạ ư, vì sao phụ hoàng lại đối đãi với ngươi tàn nhẫn như vậy!?” Tâm Nguyệt trong lòng cả kinh, cố nén cơn đau trụ xuống hai chân cố sức ngồi dậy, rướn người lên hỏi: “Điện hạ ngươi biết chuyện gì đó, phải không? Van ngươi hãy nói cho ta biết đi! Cho dù sau này, ta có bị phụ hoàng bức chết, ta cũng có thể đường đường chính chính biết được vì sao mình chết.”

Thái tử chậm rãi nói: “Nếu người muốn biết ta cũng không giấu làm gì, chuyện này có liên quan trực tiếp đến Lệ Phi – mẫu thân của người, nghe xong người đừng hối hận đó!” Tâm Nguyệt giật mình, trong lòng hiểu kỳ càng dâng lên nhiều hơn. Thái tử lại nói thêm: “Người có biết mẫu thân người vì sao mà qua đời không?” Tâm Nguyệt lắc đầu: “Ta chỉ biết từ khi ta sinh ra mẫu phi đã qua đời, còn về cái chết của mẫu phi chưa bao giờ có người nào nói qua cho ta biết cả.”

Thái tử thấp giọng nói: “Mẫu thân của người là thất cổ tự vẫn!” Lời vừa nói ra Tâm Nguyệt sững người khiếp sợ, vội vàng thốt lên: “Vì sao?!”

Thái tử đi đến phía trước cửa sổ nhìn cảnh tuyết rơi bên ngoài trong khuôn đình viện, bắt đầu từ tốn nói: “Mẫu thân người là từ dân gian tuyển nhập hậu cung. Phụ hoàng lần đầu triệu kiến liền vì sắc đẹp tuyệt thế của bà làm khuynh đảo, nhất thời kinh thế vi nhân, lập tức tấn phong mẫu thân người thành Lệ Phi đương triều. Từ đó về sau, hết mực cưng chiều sủng ái, phụ hoàng bị vẻ đẹp của bà dụ hoặc thần hồn điên đảo, đêm nào cũng gọi triệu tẩm. Điều này trực tiếp đánh vào lòng ghen tuông đố kỵ của các phi tử khác trong cung, mọi người không khỏi sinh lòng ganh ghét. Lại nói, sau khi mẫu thân người vào cung tám tháng liền mang thai và sinh ra người. Nữ nhân bình thường đều phải chín tháng mười ngày mang thai mới sinh hạ con trẻ, mà mẫu thân người mới được phụ hoàng lâm hạnh vừa tròn tám tháng đã mang thai sinh con, vì thế trong cung liên tục nổi lên nhiều lời đồn khó nghe, đều nói mẫu thân người có khả năng trước khi tiến cung đã có bầu từ trước. Lời đồn đãi nhanh chóng lan rộng khắp hoàng cung, khiến phụ hoàng cũng không khỏi phiền não sinh lòng nghi kỵ, giữa lúc này có người đứng ra tố giác nói mẫu thân người trước khi tiến cung từng cùng một gã thư sinh đồng hương qua lại thân thiết, quan hệ ám muội. Phụ hoàng nghe xong nổi trận lôi đình, hướng mẫu thân người nghiêm lệ bức hỏi, mẫu thân người không thể biện giải, cùng đêm đó liền thất cổ tự sát!”

Thái tử kể đến đây thì quay đầu nhìn lại Tâm Nguyệt, chỉ thấy hắn đã rơi lệ đầy mặt, nghẹn ngào hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Thái tử lắc đầu nói tiếp: “Sau khi mẫu thân người tự sát, trong cung đều nói bà vì sợ tội mà tự vẫn! Khắp nơi trong cung đều gièm pha lời ra tiếng vào, phụ hoàng cũng không muốn để việc này truyền ra bên ngoài tránh làm nhục quốc tộc. Bởi vậy phụ hoàng đem mẫu thân người an táng qua loa, sau đó đối với việc này cũng không truy tìm đến cùng nữa, từ đó về sau phụ hoàng nhìn nhận người không phải là con thân sinh của hắn, lại bởi vì người chính là mối sỉ nhục lớn nhất của hắn, cho nên phụ hoàng căm hận người đến tận xương tủy! Mọi lăng nhục cùng tra tấn mà người hiện tại hứng chịu đều là hậu nghiệt do mẫu thân người gây ra!”

Tâm Nguyệt thống khổ thét lớn: “Ta không tin!! Ta không tin mẫu thân ta lại là loại người như vậy!” Nói xong hắn ngẩng đầu đau lòng nhìn thái tử, nhẹ giọng phủ nhận: “Ta là con phụ hoàng mà! Điện hạ, người cũng tin ta là con của phụ hoàng phải không!?” Thái tử lạnh lùng nhìn hắn, trầm thấp nói: “Tâm Nguyệt! Đừng tự lừa mình dối người nữa! Hãy đối mặt tiếp nhận sự thật đi!”

Tâm Nguyệt ngồi suy sụp trên giường ôm đầu gào khóc, sự thật tàn khốc này hắn vô luận như thế nào cũng không sao tiếp nhận nổi. Hắn chưa bao giờ gặp qua mẫu thân, trong lòng luôn ảo tưởng duy nhất xem bà là điểm tựa duy trì sự sống, tôn sùng bà là thuần khiết cao quý, mẫu thân như thế nào có thể làm ra những chuyện tồi bại này chứ, nói cách gì hắn cũng không sao tin được!!

Thái tử nhìn hắn vật lộn trong đau đớn thống khổ, thần sắc dưới đáy mắt hiện lên một tia thương xót, nhưng chỉ là trong giây lát lướt qua. Rất nhanh lại khôi phục nguyên bản biểu tình lạnh lùng ban đầu.

8. Chương 7

Cuồng phong gào thét, tuyết bay đầy trời. Tâm Nguyệt ngơ ngẩn quỳ gối trên mặt sàn lạnh băng ở Đông cung, Vương công công đứng đối diện hần tuyên đọc thủ dụ của hoàng thượng, tối nay Huyền Vũ để muốn triệu kiến hần. Tâm Nguyệt hoàn toàn hiểu được đây là ý tứ gì. Chân hần còn rất đau, mà Huyền Vũ để đã vội vã ban cho hần một vòng tra tấn mới. Thái tử vẫn như trước đứng một bên lạnh lùng, sau khi Vương công công đọc xong thánh chỉ, liền lấy lòng hướng thái tử nói vài câu chào hỏi, thái tử lãnh đạm đáp lại hai ba câu rồi lập tức đuổi hần đi khỏi.

Sau khi Vương công công rời đi, Tâm Nguyệt mới tê liệt ngồi phịch xuống đất, thống khổ hướng nhìn thái tử nói: “Điện hạ, ta nên làm cái gì bây giờ?”. Thái tử nhìn hần thương tâm đau khổ, càng lộ ra bộ dáng yêu kiều nhỏ nhắn nhìn vào là muốn che chở bảo vệ, trong lòng tự khắc thương tiếc. Qua lại một hồi bỗng nhiên đưa tay bế xốc hần lên. Đi vào phía trong viện. Tâm Nguyệt đột nhiên được hưởng một loại thương yêu chưa bao giờ gặp phải bất giác vừa mừng lại vừa lo, được vị huynh trưởng mà mình âm thầm ngưỡng mộ ôm vào trong ngực, hần chỉ cảm thấy cả người nóng ran, mặt cũng xấu hổ đến đỏ bừng. Thấp giọng nói: “Điện hạ, trên dưới trong cung cũng chỉ có ngài mới tốt với ta thôi.” Thái tử than nhẹ một tiếng, cúi đầu ngắm nhìn thân hình bé bỏng trong lòng mình diễm động tâm, thẹn thùng vô hạn. Kiểm không được nhẹ nhàng hôn lên trán Tâm Nguyệt.

Tâm Nguyệt vạn lần cũng không dám nghĩ thái tử điện hạ có thể làm ra những cử chỉ thân thiết với hần như thế, đôi mắt đen láy mở lớn kinh ngạc nhìn về phía thái tử thay cho lời tri ân. Thái tử quay sang thân nhiên nói: “Người ngày thường xinh đẹp như thế, khó trách phụ hoàng lại đối với người mê luyến không thôi, phụ hoàng hận người thấu xương, lại tham luyến sắc đẹp của người, cho nên vẫn chưa có ý muốn giết người. Đây vừa là vạn hạnh của người, cũng vừa là bất hạnh của người!” trong lòng Tâm Nguyệt miên man âm ỉ, nghĩ tới bản thân sau này còn phải tiếp tục chịu đựng một kiếp sống sống không bằng chết, nhịn không được rơi lệ đầy mặt, cầu xin nói: “Điện hạ, van cầu người cứu lấy ta đi, sớm hay muộn cũng có một ngày ta sẽ bị phụ hoàng tra tấn đến chết.” Thái tử thở dài một tiếng đáp lại: “Tâm Nguyệt, người hần là hiểu được, thiên hạ không ai là có thể cứu được của người cả!” Tâm Nguyệt vừa nghe dứt lời, chỉ cảm thấy đáy lòng như tro tàn, vô lực tê liệt ngồi trong lòng thái tử.

Ban đêm rất nhanh cuối cùng cũng đến, Tâm Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm ngơ ngẩn nhìn vào trong kính phản chiếu lại vẻ mặt ngây dại của bản thân. Sau khi cung nhân cẩn thận mặc vào cho hần bộ vương tử bào do thái tử đưa tới, càng tôn lên vẻ thanh tú tuấn lãng, diễm lệ thoát tục cho hần. Dung mạo tuyệt thế của mẫu thân hoàn toàn truyền lại cho mình, bất hạnh của mẫu thân cũng hoàn toàn trút xuống đầu mình....

Thương thế ở chân Tâm nguyệt vẫn chưa lành, chỉ có thể mặc thái giám bế lên đưa vào Minh Dương cung. Rồi đặt Tâm Nguyệt quỳ gối trước mặt Huyền Vũ để, hần sợ hãi cả người bắt đầu phát run, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Huyền Vũ để nhìn thấy cách ăn mặc hôm nay của Tâm Nguyệt hoàn toàn thay đổi, càng đẹp rạng ngời đến chói lọi, nước bọt nhịn không được thiếu điều muốn nhỏ xuống. Hần chậm rãi đi đến trước mặt Tâm Nguyệt, thô bạo nắm lấy cằm của Tâm Nguyệt, bắt Tâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn hần. Tâm Nguyệt giống như con nai nhỏ bị thương tật mở lớn ánh mắt tối đen hoảng sợ nhìn hần. Huyền Vũ để hắc hắc cười lạnh, cất giọng nói: “Tâm Nguyệt, ta thích nhất là bộ dáng sợ hãi của người, thật sự là rất đáng yêu! Đêm nay ta nhất định sẽ làm cho người thực thoải mái mới thôi!” Tâm Nguyệt càng run rẩy hơn nữa, cơ hồ ngay cả quỳ cũng quỳ không xong.

Huyền Vũ để đưa bàn tay thô to của mình chậm rãi xoa nắn đôi gò má tái nhợt của Tâm Nguyệt, cảm thụ làn da non mềm trắng nõn mang đến cho hắn cảm xúc tuyệt hảo mê người.

“Người với với ả kỹ nữ mẹ người có bộ dạng thật sự quá giống nhau!” Huyền Vũ để thô lỗ nói. Từ khoeo mắt Tâm Nguyệt chảy xuống hai hàng thanh lệ, thống khổ cất giọng: “Phụ hoàng, người giết ta đi...”

Huyền Vũ để vừa nghe thấy lời này, cực kì tức giận, “Chát” Một cái tát hung hăng giáng vào một bên má Tâm Nguyệt, cảm hận nói tiếp: “Tiểu tiện nhân, muốn chết ư, không dễ dàng như vậy đâu! Khi nào ta chơi chán người rồi thì tự khắc sẽ giết chết người! Còn hiện tại, người phải cần rằng sống tiếp cho ta!” Nói xong hung tợn đâm đả về phía Tâm Nguyệt, hai ba lần đã lột sạch quần áo hắn xuống. Tâm Nguyệt mềm nhũn nằm sát trên thảm đau khóc thành tiếng.

Lại nghe Huyền Vũ để hướng ra phía ngoài điện quát lớn: “Người đâu! Bưng được lên đây!” Vừa dứt lời, ngoài điện có vài tên thái giám bưng được đi vào. Tâm Nguyệt tại đây trần truồng trước mặt người nhiều người, chỉ có thể xấu hổ cuộn tròn thân mình lui sang một góc. Huyền Vũ để thấy thế bước tới thô bạo nắm cổ hắn lôi lại giữ chặt, Tâm Nguyệt bất ngờ bị túm mạnh đau đớn kêu lên, Huyền Vũ để cũng chẳng hề quan tâm, quay sang bọn thái giám lãnh đạm nói: “Bức hắn uống được!” Một gã thái giám lập tức bưng lên một chén thuốc bóp chặt hai gò má Tâm Nguyệt thuần thực đổ được vào miệng hắn. Tâm Nguyệt biết đó là loại được ngăn ngừa hôn mê, Huyền Vũ để mỗi hồi tra tấn hắn đều phải bắt hắn uống được, sợ hắn chịu đau không nổi hôn mê ngắt đi, như vậy tra tấn hành hạ sẽ không còn ý nghĩa gì nữa!

Vất vả lắm mới uống xong được, Huyền Vũ để buông tay thả ra để mặc Tâm Nguyệt vô lực té ngã trên đất. Tâm Nguyệt sợ hãi nhìn hắn, càng không biết bước tiếp theo hắn định làm gì. Huyền Vũ để lạnh lùng cười: “Tâm Nguyệt, đêm nay đã dày công chuẩn bị một tiết mục vô cùng hấp dẫn, người nhất định sẽ rất thích cho xem!” Nói xong quay đầu phân phó: “Dẫn con súc sinh kia lên đây!” Sau đó chỉ nghe thấy tiếng chó sủa thất thanh vọng vào từ ngoài điện, một gã tráng niên dẫn một con đại lang khuyến đi lên chính điện, con lang khuyến hung mãnh cuồng bạo trừng mắt nhìn Tâm Nguyệt đang nằm trên mặt đất không kiềm được đã tính gào rú âm trời. Nếu không phải nhờ gã tráng niên kia liều mạng hãm chặt xích sắt chỉ sợ nó đã sớm bổ nhào lên người Tâm Nguyệt điên cuồng cắn xé! Tâm Nguyệt sững người nhìn nó kinh hoàng. Hắn nhớ được con súc sinh này, không lâu trước đây chính con lang khuyến đó cào cắn hắn thương tích đầy mình. Lần này phụ hoàng lại dẫn nó tới đây chẳng lẽ muốn để nó cắn chết hắn sao? Tiếp đó chỉ nghe thấy tiếng Huyền Vũ để hắc hắc cười lạnh đáp lại tiếng lòng của hắn: “Tâm Nguyệt, người hẳn là còn nhớ rõ con súc sinh này phải không, dường như nó rất thích bộ dáng của người a, khiến nó kiềm không được muốn lao vào vồ lấy người cho tận tình thỏa mãn! Trẫm đã đặc biệt cho nó ăn rất nhiều xuân được, nên người yên tâm, nó nhất định sẽ hầu hạ người thật sự thoải mái!” Nói xong khoái trá cười lớn.

Tâm Nguyệt nhất thời sợ tới mức hồn phiêu phách tán, hắn thật sự hy vọng là bản thân vô dụng nghe lầm, bắt con người cùng súc sinh giao hoan, đây quả thực là chuyện điên cuồng nhất, tàn nhẫn nhất trên cõi đời này! Hắn không khỏi nhìn xuống phân thân giữa hắn lang khuyến, thứ màu đen xấu xí thô to với kích thước nhìn thấy kinh người, bởi vì tác dụng xuân được càng trở nên cứng rắn cương thẳng tắp vểnh lên về phía trước. Tâm Nguyệt quả thực không thể tưởng tượng nổi nếu thứ cực lớn đó mà tiến vào trong cơ thể mình sẽ dẫn đến hậu quả kinh khiếp như thế nào!

Lại thấy Huyền Vũ để vung tay lên nói: “Bắt đầu đi!” Hai gã thái giám lập tức đi đến gần hắn, mỗi người bắt lấy một cánh tay hắn, nâng hắn lên ngửa mặt hắn ấn xuống đất. Tâm Nguyệt biết chuyện tàn nhẫn đó sẽ ngay lập tức xảy ra, nhịn không được điên cuồng giãy dụa gào thét không thôi: “Không! Buông ra! Đừng mà... a!” Nhưng hai gã thái giám kia có khí lực mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều, hắn làm sao có thể giãy thoát được. Ngay sau đó lại có hai gã thái giám khác đi tới, mỗi người bắt lấy một chiếc chân mảnh

khánh của hán hung hăng tách ra sang hai bên, lại nâng lên ấn ngang trước ngực hán! Nơi tư mật giữa hai chân Tâm Nguyệt liền hoàn toàn bài lộ trước tinh quang. Nụ hoa phấn hồng nằm yên vị giữa cặp mông tuyết trắng trong không khí nhẹ nhàng run lên, dị thường dụ hoặc lòng người. Huyền Vũ để nhìn thấy thêm khát nuốt vội xuống một ngụm nước bọt, con lang khuyển bên cạnh tựa hồ cũng bị kích thích lôi cuốn, gầm rú càng hung ác điên cuồng, càng rõ ràng hơn lộ ra sự nóng lòng vội vã!

Bốn gã thái giám ghì chặt Tâm Nguyệt khiến hán muốn động cũng không sao động được, Tâm Nguyệt biết rõ ràng là vô lực chống cự hoài công giãy dụa, mắt nhìn thấy tên vạm vỡ đó dẫn con đại lang khuyển từng bước từng bước một đi tới, hán tuyệt vọng từ bỏ, nhận mệnh nhắm lại hai mắt...

Gã tráng niên dẫn lang khuyển đến giữa hai chân giường mở khiêu khích của Tâm Nguyệt, con súc sinh lập tức nhào vào tấm thân trần trụi trắng nõn của Tâm Nguyệt, cặp móng sắc nhọn cào vào trên đôi vai đơn bạc của hán, lập tức ngay chỗ bị cào trên vai xuất hiện vài đạo vết máu, Tâm Nguyệt đau đớn gào lên thảm thiết. Dương cụ dưới hán lang khuyển mò mẫm sờ soạn dưới mông Tâm Nguyệt, cuối cùng tìm được huyết động có thể xâm nhập, tức thì hung hăng đâm vào!

Tâm Nguyệt liên tục lắc đầu ngửa ra sau oằn lưng chịu đựng, thét lên một tiếng thống cùng thê lương! Mỗi người ở đây đều bị tiếng thét thảm liệt này làm cho giật mình kinh hãi! Kỳ thật phân thân lang khuyển bởi vì quá lớn nên mới chỉ vào được hơn một nửa mà thôi, phần bị chôn trong tiểu huyết Tâm Nguyệt càng trương lên xé rách mật động, máu tươi theo bờ mông non mềm chảy xuống không ngừng, biến tấm thảm tuyết trắng nhuộm thành một màu đỏ bi thương. Lại nói con súc sinh đó vì từng ăn qua xuân dược ***, thậm chí trong cơ thể Tâm Nguyệt có thể phát tiết công thành, không nghĩ tới vừa mới đâm vào liền gặp phải trở ngại, chỉ gặp đến độ lớn tiếng gầm rú không ngừng, lập tức càng tăng lớn lực đạo, phân thân giữa hán càng hung tợn dồn dập hơn vào giữa tiểu huyết Tâm Nguyệt!

Tâm Nguyệt chỉ cảm thấy thân thể của mình rõ ràng như bị người nào đó từng chút một xé nát, đau đến hán muốn ***g lộn phát cuồng, trong cơn điên giãy dụa không thôi! Bốn gã thái giám đương dè chặt hán tổn sức không ít mới trụ yên nổi hán. Dương cụ cực lớn của lang khuyển từng chút từng chút chen vào tiểu huyết nhỏ hẹp chật chội của Tâm Nguyệt, miệng vết thương nơi bí huyết của hán càng ngày càng bị xé rách lớn hơn, máu tươi liên tục tuôn ra, trong phút chốc hạ thể Tâm Nguyệt cũng đã nhợt nhạt một màu đỏ tươi. Trên gương mặt thanh tú vì đau mà vặn vẹo biến dạng, giờ phút này hán thật hy vọng hán có thể lập tức chết đi, nhưng bởi vì tác dụng của xuân dược, hán chỉ có thể thanh thanh tỉnh tỉnh cảm thụ hết thấy nỗi đau đớn xuyên thấu tâm xương.

Máu tươi tràn ra vô tình thành thuốc bôi trơn cho nội bích khô ráo vốn chật hẹp của Tâm Nguyệt, lang khuyển điên cuồng tru lên một tiếng, rốt cục toàn căn nhập động, mượn máu tươi làm tác dụng bôi trơn, con súc sinh đó bắt đầu tăng lực tổng đẩy ma sát tràng bích. Tâm Nguyệt liên tục gào thét thảm thiết, mồ hôi tràn ra như tắm, mái tóc hán không ngừng quét qua mấy lượt trên mặt đất, như rõ ràng muốn đem nỗi đau đớn khôn cùng này vùi sâu trong địa ngục tăm tối.

Lúc này, con lang khuyển đã cuồng tính đến đỉnh điểm, càng ngày càng tổng đẩy mạnh mẽ, trong cơ thể Tâm Nguyệt tận tình phát tiết thú tính, mỗi một lần thúc sâu đều hung mãnh vô cùng. Bị dã thú chà đạp cuồng dã thô bạo, tấm thân mềm mại đơn bạc của Tâm Nguyệt làm sao có thể chịu đựng nổi, đau đến ngay cả khí lực giãy dụa cũng không có, chỉ có thể khản giọng gào lên từng tiếng thê lương ai oán.

Mấy tên thái giám bên cạnh còn chưa mất hết nhân tính, nhìn thấy thảm trạng đầm máu như thế cảm thấy không đành lòng, đồng loạt quay đầu không nhìn lại! Chỉ có Huyền Vũ để đứng nhìn đến nhiệt

huyết sôi trào, hung quang dưới đáy mắt không ngừng tản ra tâm ý hưng phấn tàn nhẫn!

Lang khuyến gấp phải xuân được hưng phấn dị thường, không ngừng nghỉ điên cuồng co rúm. Một lúc sau, Tâm Nguyệt đến ngay cả tiếng kêu cũng kêu không nổi, chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ đứt quãng, thều thào yếu ớt, người tuy rằng vẫn chưa hôn mê bất tỉnh, nhưng đã mơ hồ lâm vào trạng thái mê man. Cũng không biết trôi qua bao lâu, lang khuyến tựa hồ đã phát tiết đủ, cuồng rống một tiếng, đem toàn bộ dịch thể mạnh mẽ bắn vào trong cơ thể Tâm Nguyệt!

Gã tráng niên ban đầu, tiến đến dẫn con dã thú vừa phát tiết xong từ trên người Tâm Nguyệt lôi đi, bọn thái giám cũng buông lỏng tay ra, Tâm Nguyệt rã rời ngã trên tấm thảm dưới đất, ánh mắt suy yếu nửa khép nửa mở, hạ thể huyết lưu như trút, nhìn qua lập tức khiến người ta sợ hãi! Huyền Vũ đế chậm rãi đi thông thả đến bên cạnh hắn, từ trên cao nhìn xuống thân thể hắn bị bức đến tàn tạ, tâm tình thập phần thư sướng. Không khỏi lạnh lùng nở nụ cười mỉa mai: “Tâm Nguyệt, ngươi cảm thấy thế nào? Ngươi ti tiện như vậy, con súc sinh đó nhất định đã cho ngươi cảm giác thật thoải mái phải không!?” Tâm Nguyệt thê oán nhìn phụ hoàng của chính mình, giọt nước mắt thê lương từ khóe mi nặng nề rơi xuống!

Huyền Vũ đế quay đầu hướng bọn thái giám lạnh lùng phân phó: “Đem cửu hoàng tử rửa sạch một chút, rồi xoa một ít dược cho hắn!” Vài tên thái giám lập tức chạy đi tìm dược, sau đó bưng đến một chậu nước ấm thay Tâm Nguyệt rửa thương, cẩn thận rửa thật sạch sẽ mở dịch thể trong cơ thể hắn. Tâm Nguyệt sớm đã kiệt sức, chỉ có thể dạng lớn hai chân mặc cho bọn họ tùy ý sắp xếp. Khi cao được cầm máu được thoa lên vết thương nơi hạ thể, Tâm Nguyệt cũng chỉ là đau đến co rúm một chút, hắn đã hoàn toàn không còn lực khí để giãy dụa từ chối!

Bọn thái giám sau khi thay Tâm Nguyệt cầm máu thì chợt nghe Huyền Vũ đế lại nói: “Đem thứ này nhét vào trong cơ thể hắn!” Ngay sau đó có một vật đen bóng “Bịch” một tiếng rơi trên tấm thảm. Bọn thái giám cúi đầu nhìn xuống, vừa thấy thứ kia chính là một khối giả phân thân được nạm bằng cẩm thạch! Vật vừa thô vừa lớn này, mặt ngoài còn điêu khắc không ít hoa văn gỗ ghe, nhìn thấy dọa người! Một gã thái giám cầm nó lên thật cẩn thận, rồi từ từ hướng vào trong tiểu huyết rách nát của Tâm Nguyệt lấp đầy, tệt thay vật đó lại quá thô to, vừa mới tiến vào đầu đỉnh đã khiến miệng vết thương ở bí huyết Tâm Nguyệt lần nữa bị xé rách, Tâm Nguyệt không chịu nổi thét lớn một tiếng, dụng hết toàn lực muốn khép hai chân lại. Tên thái giám kia cắn răng một cái, hung hăng đem vật thể đáng sợ đó dụng sức tống vào, cho đến khi toàn căn nhập hết vào trong! Tâm Nguyệt thất thanh gào thét, đau đến cả người co quắp run rẩy. Miệng vết thương nơi hạ thể lại lần nữa tràn máu ra liên tục! Bọn thái giám thấy thế liền mang dược cầm máu thoa lên. Bên tai lại phảng phất tiếng cười lạnh lúng lúng của Huyền Vũ đế: “Tâm Nguyệt, thứ này bất cứ lúc nào cũng có thể thỏa mãn sự ti tiện của ngươi, không có lệnh ta không ai có thể rút nó ra khỏi ngươi đâu! Cho nên ngươi cứ từ từ mà hưởng thụ đi! Ha...Ha...” Huyền Vũ đế nghĩ đến bất cứ lúc nào tại bất cứ nơi đâu Tâm Nguyệt cũng phải chịu đựng sự hành hạ tra tấn của phân thân, không khỏi đắc ý cười đến khoái trá! Còn Tâm Nguyệt bị một kích chấn động cả người ngây dại, tuyệt vọng nhắm lại hai mắt!

Từ lúc Tâm Nguyệt bị Huyền Vũ đế triệu kiến đến nay, thái tử đã quá hai ngày không nhìn thấy được hắn. Nghe nói Huyền Vũ đế giữ Tâm Nguyệt lưu lại Minh Dương cung, thái tử cảm thấy vừa kinh ngạc lại vừa cực kỳ lo lắng cho Tâm Nguyệt. Hắn cảm thấy chính mình càng ngày càng để ý đến Tâm nguyệt nhiều hơn, không biết vì cái gì, đây có phải là vì vị trí của mỹ thiếu niên kia ở trong lòng mình càng ngày càng trọng. Trong đầu hắn luôn không ngừng hiện ra gương mặt tái nhợt thanh tú của Tâm Nguyệt, cùng với ánh mắt tuyệt vọng bi thương, tất cả đều làm hắn cảm thấy vô cùng đau nhói! Quả nhiên đến ngày thứ ba thái tử cuối cùng nhìn không được, hắn thật sự muốn đi xem Tâm Nguyệt rốt cuộc ra sao. Vì thế thái tử quyết định đi một chuyến đến Minh Dương cung.

Thái tử mang theo vài tên tùy tùng vội vàng tiêu sái đi vào trong hoa viên Minh Dương cung, chợt nghe từ phía sau gọi vọng tới: “Đại ca!” Hắn xoay người lại, thì thấy tứ hoàng tử Tinh Dương thân đệ đệ của mình từ đằng sau uể oải chậm rãi đi tới. Thái tử đối với đứa em tinh nghịch này vô cùng yêu thương, lập tức nhoẻn miệng cười nói: “Là người a! Tinh Dương!” Tinh Dương ỷ được thương yêu sinh ra ngạo mạn, không thèm xưng thái tử là điện hạ, thấy thái tử cũng chẳng hành lễ chỉ nhe răng tươi cười: “Đại ca, đang vội đi đâu vậy!?” Thái tử hơi trầm ngâm một chút rồi thản nhiên nói: “Ta đi bái kiến phụ hoàng, còn người?” Tinh Dương quỷ dị cười đáp lại: “Thực trùng hợp nha, ta cũng đang muốn đi bái kiến phụ hoàng.” Thái tử nhìn hắn một lượt rồi lên tiếng: “Vậy chúng ta cùng đi!” Nói xong xoay người đi trước.

Tại Thượng Tâm điện ở Minh Dương cung, Huyền Vũ đế hằng ngày ở nơi này làm việc, thái tử vừa đi vào liền thấy được Tâm Nguyệt đã ở sẵn trong điện! Huyền Vũ đế ngồi trên long ỷ gần bàn đang phê chuẩn tấu chương, mà Tâm Nguyệt lại an vị bên trái phía dưới Huyền Vũ đế. Ba ngày không gặp thái tử phát hiện Tâm Nguyệt gây yếu không ít, tuy rằng thân mặc hoa phục, nhưng dung nhan tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt dọa người. Hơn nữa thái tử phát hiện đường mày Tâm Nguyệt khê chau lại, tựa hồ như cố nén điều gì đó. Lúc này, Tâm Nguyệt cũng đã nhìn thấy thái tử, ánh mắt mở to đen láy ai oán nhìn hắn, dưới đáy mắt mờ hồ ẩn lệ.

Huyền Vũ đế nhìn thấy thái tử cùng Tinh Dương đi đến cực kỳ cao hứng, sau khi thái tử cùng Tinh Dương bước lên hành lễ, chợt nghe Huyền Vũ đế đối Tâm Nguyệt quát lớn: “Tâm Nguyệt, sao lại thất lễ như vậy, nhìn thấy hai vị huynh trưởng còn không mau mau hành lễ!” Tâm Nguyệt cả người chấn động, cắn chặt răng tựa lưng ghế động thân run rẩy đứng dậy, thái tử nhìn hắn cử động khó khăn, hơn nữa chau mày càng sâu, tựa hồ đang cố nén đau đớn, thầm nghĩ: Không biết phụ hoàng lại như thế nào tra tấn hắn! Nhưng thái tử nào biết rằng trong hạ thể lúc này của Tâm Nguyệt đang bị cấm một khối giả phân thân thật lớn nằm bằng cấm thạch! Vật này cấm vào tận sâu trong nội huyết hắn, từ cái đêm bị sáp nhập hôm đó đến nay, chưa bao giờ từng được rút ra. Mỗi một cử động của Tâm Nguyệt đều tác động mạnh mẽ đến nơi đó lan ra một trận cự đau. Điều này làm cho hắn chịu đủ mọi khổ sở! Bởi vì hậu đình không thể dùng được, cho nên rất nhiều ngày qua Tâm Nguyệt không được ăn thức ăn, chỉ có thể tựa vào một ít nước uống mà duy trì sinh mệnh, cả người cực lực suy yếu.

Tâm Nguyệt vất vả lắm mới trụ vững thân mình, lần cử động này, hạ thể lập tức truyền đến từng đợt đau đớn, khiến hắn đau đến trên trán túa đầy mồ hôi! Tinh Dương nở nụ cười châm biếm, đột nhiên đi đến phía trước vờ đỡ Tâm Nguyệt hung hăng ấn hắn dựa vào lưng ghế, sẵn giọng nói: “Tâm Nguyệt, người làm sao vậy?” Tâm Nguyệt lập tức duy trì không được, hai chân mềm nhũn té lăn trên đất, phát ra một tiếng thõng khỏ thảm thiết. Thái tử thấy thế khẩn trương, cơ hồ định tiến lên nâng Tâm Nguyệt dậy, nhưng hắn dần lòng kiềm xuống! Tâm Nguyệt nằm sóng soài đau đến cả người co rút, thượng răng cắn chặt môi dưới đến xuất huyết! Huyền Vũ đế thấy thế cả giận quát lớn: “Người quả là biết cách giả chết mà! Chớ có mất xem trẫm tối nay như thế nào trừng trị ngươi!” Lại đối hai bên thái giám phân phó: “Đem cửu hoàng tử tha xuống!” Hai gã thái giám lập tức một trái một phải nắm lấy cánh tay Tâm Nguyệt lôi hắn ra ngoài điện. Tâm Nguyệt liên thanh kêu thảm, thái tử chợt thấy trên vạt áo hắn có một vệt đỏ tươi lan ra không khỏi âm thầm kinh hãi...

9. Chương 8

Tâm Nguyệt bị tha xuống rồi, tâm thái tử cũng phảng phất như bị tha xuống theo cùng người kia, hắn vẫn đang lo lắng cho thương thế của Tâm Nguyệt, thế nên thân tại nhưng tâm không tại, ở bên cạnh phụ hoàng cũng chỉ vâng vâng dạ dạ đáp lời. Chưa được bao lâu đã vội vàng đứng dậy xin cáo lui.

Thái tử vẻ mặt hoảng hốt rời khỏi Thượng Tâm điện, trong lòng chỉ tồn tại một mối lo duy nhất: Là làm cách nào tìm gặp được Tâm Nguyệt? Ngay lúc đó, chợt nghe từ phía sau có người lạnh lùng gọi hắn: “Đại ca!” Hắn quay đầu nhìn lại, thì thấy Tinh Dương mặt không chút thay đổi đứng ở phía sau, ánh mắt hắn đầy sự phẫn nộ cùng đố kỵ, so với con người mang vẻ bướng bỉnh vừa rồi rõ ràng khác biệt. Thái tử sửng sốt nói: “Tinh Dương, người sao vậy?”

Tinh Dương lạnh lùng nhìn hắn, rồi bỗng nhiên lên tiếng: “Từ lúc này đến giờ người vẫn luôn nghĩ tới tên tiểu tiện nhân kia, đúng không?!”

Thái tử trong lòng cả kinh, vội quay đầu tránh sang hướng khác, im lặng không trả lời.

Tinh Dương càng tức giận hơn nữa, lạnh lùng nói tiếp: “Ta từ sớm đã nhìn ra! Người nhiều lần ra tay cứu giúp tên tiện nhân đó, vừa rồi lại nhìn thấy hắn bị thương liền mắt hờn mắt vía! Đại ca! Không phải người cũng bị hắn mê hoặc rồi chứ?!”

Tâm tình của thái tử cực kì phức tạp, ngay cả hắn cũng không hiểu lòng mình, trong nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào mới đúng.

Tinh Dương nhìn thấy biểu tình phân vân của đại ca, trong lòng giận tới cực điểm, oán hận nói tiếp: “Hắn chẳng qua chỉ là cái thứ đê tiện do một ả kĩ nữ phong trần sinh ra, ý vào chút nhan sắc mê hoặc phụ hoàng hiện tại còn câu dẫn luôn cả người...”

“Câm mồm! Người nói năng bậy bạ gì đó!” Thái tử bỗng nhiên gầm lên giận dữ, chặn ngay lời nói của Tinh Dương.

Tinh Dương nhất thời ngắc dại, thái tử từ nhỏ đến lớn đối với hắn luôn luôn sủng ái có thừa, chưa bao giờ từng nói nặng hắn một câu, chứ đừng nói là lớn tiếng quát mắng, nhưng hôm nay lại vì một tên tạp chủng thấp hèn hạ lưu mà lên mặt răn dạy hắn, hiện tại hắn thật sự cực kì khó chịu!

Thái tử cũng phát giác chính mình hơi quá đáng, đối phương dù đúng dù sai cũng chính là người em trai mà hắn trước nay luôn thương yêu chiều chuộng! Lập tức trầm xuống, ôn nhu gọi người kia: “Tinh Dương...” Ai ngờ Tinh Dương lại chặn ngược lời hắn, gào lên giận dữ: “Người không cần phải nói nữa, ta không muốn nghe gì cả!” Dứt lời quay người lại không thèm quay đầu chào hỏi, tiêu sái rời đi!

Thái tử kinh ngạc đứng bất động tại chỗ, nhìn bóng lưng đệ đệ càng ngày càng xa, trong lòng miên man mờ mịt...

Đêm xuống, Huyền Vũ để lại mở hội yến, mời chúng phi tần và các hoàng tử cùng nhau nghe ca thưởng vũ, tận tình cuồng hoan. Thái tử xưa nay không thích đến những nơi ồn ào huyền ảo, chỉ là vì kính nể phụ hoàng mới miễn cưỡng tham dự. Giữa buổi tiệc, hắn nhìn thấy Tinh Dương ôm một vũ cơ dáng dấp mỹ mạo ngồi một bên uống rượu trêu đùa hoàn toàn không hề để ý đến hắn, tận đáy lòng không khỏi không cảm thấy mang nhiên ảm đạm.

Chỉ chốc lát sau, không khí ở đây náo nhiệt hẳn lên, mọi người bắt đầu ngà ngà trong cơn say. Trong lúc chuyển tiếp ca vũ, Huyền Vũ để bỗng nhiên quay sang gã thái giám bên cạnh phân phó: “Đi dẫn cửu hoàng tử tới đây.” Thái tử nghe vậy cả người chấn động, nghĩ đến sắp được nhìn thấy Tâm Nguyệt trong lòng lại càng thẳng hồi hộp, vô ý đứng bật dậy. Lúc này, hắn cũng cảm thấy ánh mắt sắc bén từ hai hướng đang dõi theo nhìn về phía mình, hắn vội quay sang nơi khác, lại bất gặp ánh mắt Tinh Dương phần hận nhìn chăm chăm hắn, gương mặt anh tuấn cuồn cuộn ngạo toát ra tia lạnh lùng hung ý, hai tròng mắt sáng ngời ẩn hàm một nỗi oán hận cay độc không sao hóa giải. Vũ cơ trong lòng vẫn không biết gì cả, nũng nịu một bên mời rượu người kia. Thái tử dường như muốn trốn tránh ánh mắt đó, chuyển hướng khác nhìn ra ngoài điện.

Lúc này, Tâm Nguyệt được một gã thái giám dìu đỡ chậm rãi đi lên chính điện, phân thân bằng ngọc cấm trong cơ thể hắn đến giờ chưa lấy ra, mỗi bước đi đều truyền đến hạ thể từng trận đau đớn như kim châm muối xát, tuy dọc đường còn có thái giám ở bên dìu đỡ hắn nhưng vẫn là đau đến mồ hôi túa ra đầm đìa. Dường như, tất cả mọi người trên đại điện đều vui sướng khi nhìn thấy hắn gặp họa, duy chỉ có thái tử nhìn thấy bộ dáng này của hắn không khỏi chạnh lòng đau xót, nhưng cuối cùng cũng chỉ là lo lắng ngoài miệng mà thôi.

Thái giám dẫn Tâm Nguyệt đến trước mặt Huyền Vũ để cùng Trần hoàng hậu, Tâm Nguyệt hơi hơi run rẩy quỳ xuống, lần vận động này kịch liệt đau đớn khiến hắn không kiềm nổi phát ra tiếng rên rỉ the thé cơ hồ như muốn ngất đi, nhưng hắn vẫn cắn răng, nén đau hướng Huyền Vũ để cùng Trần hoàng hậu quỳ lạy hành lễ.

Trần hoàng hậu — cũng chính là thân mẫu của thái tử cùng Tinh Dương, bà biết quá rõ chuyện chần gồi giữa Tâm Nguyệt và Huyền Vũ để, trong lòng đối với Tâm Nguyệt cảm hận tới cực điểm. Lạnh lùng hướng Huyền Vũ để thủ thi vài câu: “Bệ hạ, không khí đang cao hừng cát tường như vậy, ngài sao lại đi triệu tên tiểu tiện nhân này đến chẳng phải làm sát phong cảnh, tiêu nhã hững hay sao?” Huyền Vũ để quay sang bà khẽ cười: “Trẫm thấy hắn nhiều ngày qua ở Minh Dương cung có biểu hiện rất tốt, đặc ban cho hắn cùng đến thưởng tiệc.” Trần hoàng hậu hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tâm Nguyệt một lần rồi quay đi không thèm nhắc lại nữa.

Huyền Vũ để lại nói: “Ban thưởng tọa cho cửu hoàng tử!” Vừa dứt lời, một gã thái giám theo từ ngoài điện dâng lên một bàn tiệc đúng nghĩa mà Huyền Vũ để đặc biệt sắp xếp. Tất cả mọi người vừa nhìn thấy vật đó sững người bất động toàn thân rợn gáy, bàn tiệc được nói đến đó rõ ràng là một chiếc bàn đình, trên tấm ván gày bằng gỗ có cấm cương châm bán tắc dài, chỉ chút sáng loáng, nhìn thấy kinh người!

Tâm Nguyệt vừa nhìn thấy chiếc bán đình đó, nhất thời sợ tới mức hồn phi phách tán, thân mình run rẩy đến cả quỳ cũng không quỳ nổi. Huyền Vũ để đắc ý nhìn mặt Tâm Nguyệt vì sợ hãi mà trắng bệch, cười lạnh nói tiếp: “Tâm Nguyệt, trẫm biết ngươi ngồi không được thoải mái, đặc biệt ban thưởng cho ngươi quỳ gối trên chiếc bàn tọa này thưởng thức ca múa.”

Tâm Nguyệt vừa nghe xong lời ấy, cơ hồ tê liệt ngồi phịch xuống đất, gã thái giám bên cạnh hắn vươn tay thô bạo lôi kéo hắn đứng lên. Tâm Nguyệt không còn cách nào khác đành phải chậm rãi đi đến trước bàn đình, hắn tuyệt vọng nhìn Huyền Vũ để thêm một lần sau cuối chờ đợi ánh mắt xót thương, song Huyền Vũ để vẫn tàn nhẫn cười nói: “Ca múa sắp bắt đầu rồi, mau mau nhập tọa đi nào!” Trái tim hắn có cái gì đó vừa cửa ngang, tận đáy lòng Tâm Nguyệt đã không còn gì cả... hắn nhận mệnh, nhắm mắt, co hai đầu gối lại hướng bàn đình quỳ xuống! Tức thì, hơn mười mũi kim lớn nhỏ sắc nhọn “Phập” một tiếng, đâm sâu vào đầu gối cùng cẳng chân hắn, Tâm Nguyệt nén không kịp nhất thanh kêu lên, từ đầu gối máu tươi tuôn ra không ngừng, nhất thời đã lan ra nhuộm đỏ hết xung quanh bàn đình. Các phi tử nhất gan yếu

tìm trên đại diện đều lắc đầu nhìn sang hướng khác, không đành lòng nhìn lại.

Duy chỉ thấy Huyền Vũ để vỗ tay vài cái, ý bảo nhạc công lập tức tấu nhạc, hơn mười danh ca nhanh chóng ồa vào chính diện mở màn khởi vũ. Mọi người trên đại diện lại trở về bầu không khí ban đầu uống rượu tìm hoan. Tâm Nguyệt cắn răng quỳ gối tại nơi đó, chỉ đau đến mặt trắng như tờ, mồ hôi từ trán túa ra đầm đìa không dứt, chảy dọc theo đôi má hao gầy nhỏ xuống dưới từng giọt từng giọt một. Huyền Vũ để nhìn thấy bộ dạng kia của hắn càng cao hứng thoải mái cười lớn, đem cả chén rượu trong tay nốc một hơi uống cạn!

Thái tử ngồi ở bên dưới cánh trái Huyền Vũ để vừa lúc đối diện Tâm Nguyệt, nhìn thăm trạng thống khổ không sao chịu nổi của Tâm Nguyệt trong lòng hắn tựa như loan đao dày xéo, lưỡng quyền nắm chặt móng tay cơ hồ đâm vào da thịt đến chảy máu. Trên thực tế, ngay cả chính hắn cũng không hiểu tại sao lại càng ngày càng để ý đến Tâm Nguyệt như thế, chẳng lẽ đúng như như lời Tinh Dương nói, hắn cũng bị Tâm Nguyệt mê hoặc ư?! Nghĩ vậy hắn không khỏi quay đầu nhìn sang Tinh Dương, chỉ thấy một đôi mắt lạnh băng thấu suốt trừng mở nhìn chằm chằm lại hắn, trong ánh mắt lộ vẻ phần hận tuyệt ý. Trong nhất thời, lòng thái tử loạn như tâm ma, không biết nên làm sao cho phải.

Tâm Nguyệt nhìn thấy thái tử hướng ánh mắt tha thiết nhìn hắn tận đáy lòng cảm kích không thôi, bao nhiêu năm qua chưa hề có ai để ý đến cảm xúc của hắn, từ đáy mắt ngấn lệ cuối cùng trào ra rơi xuống. Thái tử thấy thế lại đau lòng chua xót, âm thầm thay hắn sốt ruột. Lúc này, Tâm Nguyệt vì mất máu quá nhiều thần trí đã có chút không rõ ràng, chỉ cảm thấy tất cả những hình ảnh trước mặt càng ngày càng mờ hồ, rốt cục thân mình khuynh đảo một hồi, ngã sấp trên mặt đất ngất đi!

Thái tử trong lòng căng thẳng, cơ hồ như muốn lập tức chạy lên đỡ lấy hắn. Nhưng một gã thái giám bên cạnh Tâm Nguyệt nhanh nhẩu ngồi xổm xuống xem xét, rồi hướng Huyền Vũ để bẩm báo: “Bệ hạ, cửu hoàng tử hôn mê rồi.” Huyền Vũ để không nghĩ tới Tâm Nguyệt nhanh như vậy đã duy trì không được nhất đi, cực kì mất hứng, không hề giận đáp lại: “Nhanh như vậy đã ngất đi, thật là vô dụng mà! Lôi hắn xuống, rồi dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ!” Hai gã thái giám lập tức tiến lên phía trước chụp lấy khởi cánh tay Tâm Nguyệt tha hắn rời khỏi điện. Khi Tâm Nguyệt bị tha xuống dưới theo sau hắn là lưỡng đạo vết máu thật dài hắn lại trên nền đá hoa cương sáng bóng ở chính điện, trách không khỏi nhìn qua một lần thật sự rợn gáy kinh khiếp. Thái tử chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt, miễn cưỡng ngồi lại một hồi, rốt cục nhẫn nại không được tìm cố rời khỏi yến tiệc.

Sau khi Thái tử vừa rời khỏi điện, nghe ngóng biết được Tâm Nguyệt đã bị kéo vào một căn phòng kề bên gần đấy, hắn vội vàng chạy qua. Mới đi gần đến phòng chợt nghe từ trong phòng vọng đến thanh âm Tâm Nguyệt gào la thảm thiết, thái tử trong lòng rung mình vén rèm bước vội vào. Chỉ thấy Tâm Nguyệt vô lực nằm tằm trên chiếc giường gỗ, y phục nửa thân dưới hoàn toàn bị xé rách, một gã thái giám đè lên chân hắn, một tên khác thô bạo xoa thuốc lên đầu gối hắn, đại nội bí dược có được tính cực mạnh, một khi phủ lấp lên miệng vết thương giống như đao cắt lửa đốt, khó trách Tâm Nguyệt lại đau đến trường thanh kêu thảm như vậy.

Thái tử vừa thấy không khỏi cả giận, lớn tiếng quát: “Các người xuống tay không biết phân nặng nhẹ hay sao?!” Hai gã thái giám đó thấy thái tử đi đến, vội vàng quỳ xuống hành lễ. Thái tử chạy vội tới trước giường tha thiết nhìn Tâm Nguyệt, ôn nhu hỏi: “Tâm Nguyệt, ngươi thế nào rồi? Có phải là rất đau không?” Tâm Nguyệt vừa nhìn thấy thái tử, lệ ngấn trong mắt nhất thời trượt xuống bên má, nức nở nói: “Điện hạ...” Thái tử thở dài một tiếng, yên lặng ngồi trên giường nâng Tâm Nguyệt dậy để hắn tựa vào lòng mình. Sau đó lại đối với hai gã thái giám phân phó tiếp: “Mau thoa thuốc cho cửu hoàng tử, lần này xuống tay phải tuyệt đối nhẹ nhàng!” hai gã thái giám đó nào dám chậm trễ, vội đứng lên tiếp tục xoa

thuốc, cũng chẳng dám lỡ mãng như trước, mà từng chút từng chút một từ tốn xuống tay.

Tâm Nguyệt tựa vào bờ ngực rắn chắc rộng lớn của thái tử, được thái tử ôm thật chặt trong lòng, chỉ cảm thấy tâm thần kích động, trong nhất thời cũng không tin vào hiện thực. Tuy rằng miệng vết thương ở chỗ thoa thuốc như lửa thiêu lửa đốt, nhưng có thái tử ở bên trấn an dễ chịu. Thái tử ôm ấp tấm thân mềm mại nhỏ nhắn của Tâm Nguyệt, đầu đó có một loại cảm giác dị thường khó tả dâng lên trong lòng, thậm chí cứ ôm chặt lấy thân hình bé bỏng này trong lòng trọn đời trọn kiếp cũng không bao giờ nguyện ý buông ra.

10. Chương 9

Đợi cho bọn thái giám xoa thuốc cho Tâm Nguyệt xong, thái tử lại âm yếm ôm chặt Tâm Nguyệt an ủi trong chốc lát mới lưu luyến rời đi.

Tâm Nguyệt nằm trên giường nhẹ nhàng thẫn thức, chỉ chốc lát sau mơ màng chìm vào giấc ngủ. Cũng không biết trải qua bao lâu, Tâm Nguyệt lại bị người khác thô bạo lay tỉnh, rồi nghe một tên thái giám lớn tiếng quát mắng: “Dậy mau! Bệ hạ muốn triệu kiến người!” Tâm Nguyệt vừa nghe tới lại phải đi gặp Huyền Vũ đế, sợ tới mức cả người bủn rủn, ngồi tê liệt trên giường không thể động đậy nhúc nhích. Gã thái giám kia cũng chẳng thèm để ý đến hắn, nhanh gọi một tên thái giám khác hai người cùng hợp lực dìu hắn đến Minh Dương cung.

Đến lúc tiệc tan, đã là giữa lúc tàn canh, sau khi Huyền Vũ đế trở lại tắm cung uể oải nằm nửa người thoải mái trên chiếc long sàng rộng lớn, đầu đó cảm thấy có điều gì còn chưa hài lòng. Tối nay hắn uống rất nhiều rượu, mơ hồ trong cơn say không khỏi nhớ tới đã khá lâu rồi không tận tình chơi đùa với Tâm Nguyệt, đêm nay hắn là phải hảo hảo yêu thương món đồ chơi bé bỏng đó mới được!

Chỉ chốc lát sau, bọn thái giám đã lôi Tâm Nguyệt đi đến dừng trước mặt Huyền Vũ đế, dưới đầu gối Tâm Nguyệt vẫn đau đớn không thôi, không thể quỳ trên mặt đất được, chỉ cố chống hai tay bán nằm trên đất, mỡ lớn đôi mắt tối đen khiếp đảm nhìn Huyền Vũ đế, sắc mặt tái nhợt so với người chết còn khó coi hơn.

Huyền Vũ đế nhìn thấy trên chiếc áo trắng tinh loang nhiễm máu tươi, thân mình kiều mị nhỏ nhắn, phảng phất chỉ còn lại tro xương, càng nhìn càng động tâm. Miên man từng ý niệm tàn nhẫn trong đầu đồng loạt hiện lên....

Bọn thái giám nghe theo sự Huyền Vũ đế sai khiến rất nhanh lột trần quần áo Tâm Nguyệt xuống, sau đó đưa hắn đến ngồi trên khung ghế không có tay vịn nhanh chóng cột Tâm Nguyệt vào khung trên, đôi chân trần mềm mại thon dài của Tâm Nguyệt bị bắt gắp khúc chiết đứng, hướng hai bên dẹt ra thật lớn, hai gã thái giám mỗi người một bên đưa tay cố sức ôm chặt hai chân hắn, khiến hắn không tài nào động đậy được, chỉ có thể hổ thẹn giương mở hai chân bày ra nơi tư mật hoàn toàn bại lộ trước mặt mọi người. Màn áp lực ghì chặt này, tác động trực tiếp đến miệng vết thương ở đầu gối cùng cẳng chân Tâm Nguyệt, hắn đau đớn liên thanh kêu thảm, miệng vết thương rách toét một lần nữa trào ra máu tươi, nhuộm đỏ thẫm toàn bộ băng vải.

Huyền Vũ để cười lạnh đi đến trước mặt hắn nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy hậu đình hắn cứng rắn bị nhét vào khối phân thân cẩm thạch cực lớn khiến bí động nho nhỏ kia hoàn toàn bị tắc nghẽn, bên cạnh đó còn tản ra không ít máu tụ vừa được qua xử lý. Huyền Vũ để tàn nhẫn vươn tay đè lại vật đó, lập tức cảm nhận thân mình Tâm Nguyệt kịch liệt run rẩy. Huyền Vũ để hài lòng mỉm cười với Tâm Nguyệt khẽ nói: “Tiểu tiện nhân, mấy ngày nay ngươi nhất định đã được thứ này hầu hạ thật sự thoải mái phải không?!”

Tâm Nguyệt không biết nói sao mới tránh họa, chỉ là không ngừng nhè nhẹ thổn thức. Huyền Vũ để hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên vươn tay đem khối phân thân đó thô bạo rút ra! Lần này Tâm Nguyệt không kịp chuẩn bị, “A!” một tiếng hét to gào thảm, thân mình điên cuồng vặn vẹo cung ứng, hai gã thái giám bên cạnh nhanh chóng cố sức đè chặt hắn lại.

Huyền Vũ để khinh mạn ném mạnh thứ đó qua một bên, chỉ thấy mật động dưới thân Tâm Nguyệt nhất thời vẫn chưa kịp khép lại, bí huyết mở hé nhẹ nhàng rung động, từng đợt máu tươi theo tâm động chậm rãi chảy ra. Huyền Vũ để rút cuộc kiềm chế không được, lột xuống long bào, long căn dưới thân đã hoàn toàn bị khiêu khích vĩnh ngược lên trời!

Huyền Vũ để mệnh hai gã thái giám đương ghì chặt Tâm Nguyệt, ôm hai chân người kia rời khỏi chỗ tựa, sau đó hắn đi đến đối diện Tâm Nguyệt đang bị khóa ngồi trên ghế, đem long căn dọa người của bản thân nhắm ngay mật động giữa cặp mông Tâm Nguyệt cố sức đâm vào, hai tay chụp lấy sườn eo của Tâm Nguyệt trụ lại ấn xuống, long căn hoàn thành công cuộc thâm nhập vào bên trong mật động. “Ngô —— a ——” Tâm Nguyệt vô lực rên rỉ một tiếng, hai bên thái giám bắt đầu nới lỏng hai chân hắn, vì thế cả người hắn rất nhanh chóng mềm nhũn trượt xuống ngồi trên đùi Huyền Vũ để.

Huyền Vũ để sớm đã bị dục hỏa thiêu đốt, phần eo dùng sức nâng chân lên quá ngực, bắt đầu trong cơ thể Tâm Nguyệt tứ phía công kích. Tâm Nguyệt bị hắn hoàn toàn thao túng giống như đang trôi dạt trên một chiếc thuyền nhỏ phiêu diêu giữa đại dương mênh mông khôn cùng sóng lớn, đánh đập diu lên xuống, lay động tán loạn, xóc nảy không ngừng. Ý thức cũng dần dần chìm vào trạng thái mê man....

Huyền Vũ để chợt nhận ra khi phát tiết trên người Tâm Nguyệt thu về một loại tình cảm mãnh liệt hoan thú mà tất cả các phi tần trên dưới hậu cung không ai có thể cho hắn. Hắn càng ngày càng mê luyện về tái nhợt hơi gầy yếu nhưng lại là một món đồ chơi có tư sắc vượt trội mê người. Tâm Nguyệt rốt cuộc cũng không quay về bên căn phòng bé nhỏ rách nát của hắn nữa, Huyền Vũ để lưu giữ hắn tại Minh Dương cung, để tiện thể tùy ý tùy lúc lăng nhục hắn. Điều đó làm nổi lên trong hậu cung từng đợt sóng tranh cãi đả tấu, nhưng Huyền Vũ để chuyên quyền bạo ngược, nên không ai dám cãi lại hoặc đưa ra bất cứ dị nghị nào trước mặt. Huyền Vũ để cơ hồ hàng đêm đều triệu kiến Tâm Nguyệt thị tẩm, rất ít lâm hạnh các phi tử khác, lịch sử lặp lại, sự cô quạnh tràn lan khiến nữ nhân trên dưới hậu cung đều sinh lòng đổ kỵ!

Thái tử Nhược Hiền ngàn lần vạn nghĩ cũng không ngờ tới sự tình lại trở nên tồi tệ như vậy, mắt thấy người mình yêu dấu rơi vào trầm luân tra tấn, mà bản thân lại bất lực vô mưu, chỉ có thể không ngừng lo lắng nóng lòng không yên. Hắn là một đứa xưa nay trầm tĩnh nhu thuận, làm sao có khả năng cùng người phụ hoàng mà mình tôn sùng kính yêu nhất, đối nghịch mạo phạm được!? Điều duy nhất hắn có thể làm cũng có thể chỉ là không đành lòng cúi mặt làm ngơ....

Huyền Vũ để cũng không hề ở trước mặt công chúng tra tấn Tâm Nguyệt nữa, mà đem loại lạc thú này lưu tại khuê giường giữ riêng cho bản thân. Cơ hồ mỗi ngày vào ban đêm Huyền Vũ để đều triệu Tâm Nguyệt đến ở tẩm cung, trên long sàng dùng đủ loại cách thức ngoan độc không thể tưởng nổi, tàn nhẫn tư ý, đùa bỡn *** ngược. Tâm Nguyệt liên thanh gào khóc thảm thiết, tiếng bi thống thê

lịch không lúc nào là không vang vọng quanh Minh Dương cung, thân thể vốn suy yếu không ra hình người như thế nào có thể chịu được loại đối đãi tàn khốc này của Huyền Vũ đế, mỗi lần sau lúc lâm hạnh Tâm Nguyệt đều buộc phải lâm vào trạng thái bất tỉnh hôn mê, bị hạ nhân nhạo báng tha xuống....

11. Chương 10

Tại Minh Dương cung, trên long sàng Huyền Vũ đế, Tâm Nguyệt thống khổ cực lực giãy dụa, trên cơ thể trần trụi mồ hôi lấm tấm chảy ra không ngừng đã thấm ướt loang lổ khắp nệm gấm dưới thân. Hai tay bị vải sợi trời ngược ở đầu giường, bắp đùi non mịn bị buộc dạng mở thật lớn. Loại tư thế sỉ nhục như thế làm cho Tâm Nguyệt hổ thẹn và cực kì khó chịu, nhưng cái làm cho hắn cảm thấy khó chịu nhất chính là một tên thái giám trẻ tuổi ghé vào giữa hai chân hắn, đem cánh tay trắng kiện cường ngạnh tống vào trong hậu huyết hắn.

Tuy rằng Tâm Nguyệt đã kinh qua bao lần chà đạp nhưng hậu đình hắn vẫn như trước tắc nghẽn dị thường chặt chẽ, khiến tên thái giám đó mất khá nhiều sức lực mới đem cả cánh tay tống vào hơn một nửa. Tâm Nguyệt cũng đã đau đến cơ hồ tê liệt hấp hối. Huyền Vũ đế vẫn ung dung ngồi một bên lại đối với màn trình diễn tàn nhẫn này xem đến thích mắt, còn liên tục ra lệnh thúc giục tên thái giám đó: “Dùng sức nữa! Nửa ngày trời mà chỉ vào mới được đến gần ấy! Người làm việc cái kiểu gì vậy! Còn không mau mau dùng sức trẫm sẽ giết người!”

Tên thái giám đó vừa thấy long nhan nổi giận sợ tới mức ngay cả khí lực cuối cùng cũng dốc hết, liều chết đưa cánh tay mình mạnh mẽ tống thẳng vào trong. Chỗ nếp gấp nơi hậu huyết Tâm Nguyệt ra sức chống đỡ lại bị vật xâm phạm, cánh tay khẽ xoay ngang cố dụng lực xâm nhập, rốt cục đem huyết khẩu hoàn toàn xé rách, từng dòng máu tươi bắn ra. Huyền Vũ đế say máu càng thêm hưng phấn, gã thái giám đó hét lớn một tiếng nương theo máu trơn dùng sức tống mạnh lần nữa vào tận sâu bên trong, toàn bộ cánh tay trắng kiện dọc đến khuỷu tay hoàn toàn nhập động chôn tính bên trong bí huyết Tâm Nguyệt.

Tâm Nguyệt gào thét thê lương, cảm giác hạ thân lại trương ra đau đớn cơ hồ như muốn nổ tung vỡ nát, hắc tướng cứ như vậy là đủ để ngắt đi, nhưng lại vì được lực định thần thanh tỉnh, cố như thế nào cũng không thể hôn mê ngắt xui, chỉ là cả người càng run rẩy kịch liệt hơn nữa. Huyền Vũ đế chậm rãi đi tới trước mặt nâng cằm hắn ngửa lên, cười lạnh hỏi: “Thế nào, tư vị như thế này là dễ chịu hay là khó chịu hả?!” Hai mắt Tâm Nguyệt đắm lệ mơ hồ nhìn Huyền Vũ đế, môi run bần bật, lại đau đến cả nói cũng không nói ra lời.

Huyền Vũ đế hắc hắc cười lạnh nói tiếp: “Tiểu Tâm Nguyệt của ta, thể này mới chỉ là mấy màn khởi động bắt đầu thôi, còn rất nhiều trò chơi thú vị vẫn còn đang chờ người ở phía sau đó!” Nói xong nói lỏng tay ra khom người ngồi trở lại trên ghế, hướng một thái giám khác phía sau phân phó: “Món đồ đó đã nung xong chưa?” Gã thái giám kia lại cung kính đáp: “Hồi bẩm hoàng thượng, chắc là đã đủ lửa rồi.” Huyền Vũ đế cười đến khoái trá, thấp giọng nói tiếp: “Vậy đem thử nó lên đây, cũng đừng nung nóng quá, nếu nóng quá hồng hết da thịt sẽ không còn gì vui nữa! Biết chưa!?” Gã thái giám lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Chỉ chốc lát sau, gã thái giám đó bưng theo một cái khay tiến vào, trong khay đựng một mô hình phân thân được làm bằng sắt, phân thân vừa thô vừa to lại trong sần sùi rất thật. Khối phân thân sắt đó ẩn tàng gọi lên màu đỏ nung rợn người, rõ ràng là vừa từ bếp nung bắt xuống. Huyền Vũ đế dùng một cây kẹp sắt gấp nó đi đến bên giường, rồi hung hăng chạm nhẹ vào bắp đùi trong của Tâm Nguyệt, khiến hắn cắn răng

kêu đau, thân mình nảy lên.

Huyền Vũ để nhìn phần trong bắp đùi Tâm Nguyệt, chỉ thấy chỗ da thịt mềm mại bị bỏng nhẹ hơi đỏ lên, phần da thịt đó cũng không đến nỗi bị phỏng chín. Hắn lẩm bẩm: “Nhiệt độ vừa đủ!” Tâm Nguyệt vẫn còn chưa biết hắn đang có dụng ý gì, chỉ là tròng lớn đôi mắt đen láy sợ hãi đến cực điểm nhìn chăm chăm phụ hoàng, thân mình run rẩy không kiềm được càng kịch liệt hơn.

Huyền Vũ để đối với tên thái giám dưới thân Tâm Nguyệt phân phó: “Rút tay ra đi!” gã thái giám không nói gì dùng một chút lực xoay chuyển cánh tay mang theo một ít tơ máu thô bạo rút ra, Tâm Nguyệt thống khổ hô lên một tiếng “ân”, thân thể căng thẳng trong thoáng chốc như được giải thoát mềm nhũn rã rời. Huyền Vũ để nhìn hạ thân hắn hãy còn giương mở, nhất thời hậu huyệt còn chưa kịp khép lại, bỗng nhiên dùng một chút lực cầm trong tay cây cặp kẹp gấp lấy phân thân bằng sắt nóng bỏng tàn nhẫn đâm vào tiểu huyệt non mềm của hắn!

Trong phút chốc, Tâm Nguyệt liều mạng gào lớn thê thảm, thân mình tuyết trắng điên cuồng giãy dụa, hai tay bị trói chặt ở đầu giường liều mình vùng vẫy muốn thoát khỏi trói buộc. Đôi chân trắng muốt thon dài cùng cặp đùi ngọc trơn mịn tỳ trên vải gấm quấy đạp loạn xạ, giống như muốn đem dị vật cực nóng nơi hạ thể quấy đạp văng ra.

Huyền Vũ để lùi ra hai bước đứng cạnh bên giường tàn nhẫn nở nụ cười đắc ý. Dương cụ sắt nung đỏ kia mặc dù không đủ nóng đến phỏng chín da thịt, nhưng độ nóng cũng thật sự rất cao. Trong nội bích mềm mại nơi hậu đình Tâm Nguyệt đã rách nát muốn vỡ tung, lại vừa mới bị xé rách tươm máu làm thế nào chịu được sự tàn phá kinh khủng như thế! Chỉ đau đến trước mắt hốt nhiên tối sầm, trời đất như quay cuồng đảo lộn!

Qua một hồi giằng co khá lâu, Tâm Nguyệt đã cạn kiệt khí lực, rốt cục không động đậy nổi nữa, cả người chỉ là mềm nhũn tê liệt nằm trên giường, mồ hôi túa ra toàn thân đầm đìa ướt đẫm hết như vừa được nhúng từ trong nước vớt lên. Ánh mắt nửa khép vô thần, không tiêu cự nhìn chăm chăm trần nhà, hô hấp đứt quãng tựa như càng ngày càng suy yếu.

Huyền Vũ để cúi xuống thất lưng, nhẹ nhàng vuốt ve đôi gò má tái nhợt như tờ, ôn nhu nói: “Thế nào Tâm Nguyệt? Bấy nhiêu vẫn còn chưa xong đâu!” Tâm Nguyệt thống khổ nhắm hai mắt lại, một hàng thanh lệ theo khóe mắt chậm rãi trượt xuống...

Huyền Vũ để sờ lên phân thân sắt dĩ nhiên đã nguội lạnh, lập tức thô bạo đem nó rút ra. Thân mình Tâm Nguyệt cũng chỉ nảy lên một chút rồi về nguyên vị trí ban đầu, Huyền Vũ để vừa thoát ý vừa tẩm tặc: ” Nào, giờ thì hãy cho trẫm cảm nhận nhiệt độ trong cơ thể ngươi đi!” Dứt lời cả người thủ phục chồm lên.....

12. Chương 11

Thái tử Nhược Hiền Hiền rốt cục cũng có thể gặp được Tâm Nguyệt, nhưng hắn không hề ngờ tới sẽ nhìn thấy Tâm Nguyệt trong một hoàn cảnh tồi tệ như thế.

Vừa sáng sớm, Tĩnh Dương đã lôi kéo hần đến chỗ của mẫu hậu ở Cẩm La cung, nói rằng có vài trò rất hay muốn cho hần xem. Vừa tiến vào Cẩm La cung, thái tử chợt phát hiện không khí ở đây cực kì quái lạ. Trần hoàng hậu vẻ mặt tức giận ngồi giữa chính cung, các phi tần ngồi yên vị hai bên, biểu tình trên mặt cũng tản ra sự nghiêm túc tức giận khác thường. Bọn thái giám và cung nữ khoanh tay đứng ngay ngắn bên cạnh, một cử động cũng không dám động.

Thái tử trong lòng cảm thấy kỳ quái, sau khi phục lễ xong, yên lặng ngồi xuống lại nhìn không được, chợt lên tiếng hỏi: “Mẫu hậu, vẻ mặt người hình như không được tốt lắm? Là ai cả gan dám chọc giận đến người?” Trần hoàng hậu sắc mặt hơi trầm xuống, thuận miệng nói: “Còn có thể là ai! Còn không phải cái thứ tiện chủng do ả hồ ly tinh chết tiết đó sinh ra sao, lần này không biết dùng loại yêu thuật gì đã khiến phụ hoàng ngươi mê mẩn thần hồn điên đảo, cả ngày vây quanh hần vờn đùa sủng nịch. Đem chúng phi tần trên dưới hậu cung ta lãnh đạm vứt qua một bên, chẳng thèm quan tâm đoái hoài. Như thế này còn ra thể thống gì nữa! Tên tiện chủng *** loạn hậu cung này, ai gia hôm nay phải đích thân quét sạch yêu nghiệt, giữ vững quốc pháp!”

Thái tử nghe xong âm thầm kinh hãi, hần hiểu được theo như lời mẫu hậu nói thì tên tiện chủng ấy chắc chắn phải là Tâm Nguyệt. Huyền Vũ đế hàng đêm đều sủng hạnh Tâm Nguyệt, lạnh nhạt chúng phi tần ở hậu cung, đã khiến cho toàn cung đồng phẫn. Mọi người đều ghen ghét Tâm Nguyệt độc chiếm cõi lòng đế vương, mà hoàn toàn bất kể Tâm Nguyệt ở bên ma quỷ của Huyền Vũ đế có bao nhiêu khổ sở tra tấn sống không bằng chết. Mắt nhìn thấy Tâm Nguyệt sắp phải chịu khổ vậy mà thái tử ngay cả một biện pháp cũng không có, chỉ có thể đứng lặng một bên âm thầm chột dạ.

Thái tử đang lo lắng đứng ngồi không yên thì phát hiện ngoài điện đã có hai gã thái giám đương kéo Tâm Nguyệt lôi vào. Chỉ thấy Tâm Nguyệt tóc tai tán loạn, hình dung tiêu tụy, hé ra gương mặt trắng bệch suy gầy chỉ còn trơ lại có một đôi mắt mở to tối đen. Áo trắng trên người loang lổ vết máu, vừa thấy đã biết thân mình phủ đầy thương tích. Dưới gấu áo rách toét lộ ra cặp chân mềm nhũn kéo lê trên đất, nếu không phải nhờ lực đỡ của hai gã thái giám chỉ sợ ngay cả đứng cũng không sao đứng nổi.

Thái tử chỉ nhìn một lần đã thấy đau lòng không thôi, mới vừa qua một tháng thời gian ngắn ngủi mà Tâm Nguyệt đã bị tra tấn thành hình dạng tàn tạ như vậy, nếu vẫn còn tiếp tục hành hạ nữa, chỉ sợ không bao lâu chắc chắn hần sẽ hồn lìa khỏi xác. Hai gã thái giám mỗi người một bên túm chặt cánh tay Tâm Nguyệt ghì xuống buộc hần quỳ trên mặt đất, sau đó hướng Trần hoàng hậu hồi mệnh: “Bẩm hoàng hậu, chúng nô tài đã mang tên yêu nghiệt này bắt về đây rồi!”

Trần hoàng hậu mặt không chút biến, lãnh đạm nói: “Tâm Nguyệt, ngươi có biết ngươi phạm vào tội gì không?” Tâm Nguyệt vô lực ngẩng đầu mờ mịt nói: “Hoàng hậu nương nương, Tâm Nguyệt ngu dốt không biết nơi nào đã đắc tội nương nương, chỉ thỉnh nương nương xem Tâm Nguyệt trẻ người non dạ mà rộng lòng khai ân tha thứ cho Tâm Nguyệt đi.” Trần hoàng hậu hừ hừ cười lạnh rồi cất cao giọng: “Cái thứ tiện nhân nhà ngươi thật là biết cách ăn nói khôn khéo! Thật không hổ danh là tiện chủng do hồ ly tinh sở sinh a!” Tâm Nguyệt nghe bà nhục mạ mẫu thân của mình trong lòng cực độ khó chịu, lại chỉ nghe Trần hoàng hậu nói tiếp: “Ngươi và Thánh Thượng đồng là cha con, vì sao còn dám dùng mị thuật câu dẫn Thánh Thượng, cùng một chính dòng mà lại làm ra những việc loạn luân bối đức, đại nghịch bất đạo như vậy sao!?”

Tâm Nguyệt vừa nghe lời ấy, hô to oan uổng lộ ra vẻ mặt thương cảm, thổn thức nói: “Hoàng hậu nương nương minh giám, Tâm Nguyệt thân phận hèn mọn, Thánh Thượng một ý cường cầu Tâm Nguyệt cũng là bị bức ép nào dám cãi mệnh!” Trần hoàng hậu cả giận quát lớn: “Tiện nhân! Chuyện tới nước này còn dám xảo biện, mở to mắt xem ai gia hôm nay làm sao trừng trị ngươi đây!”. Dứt lời liền phân phó thủ hạ

hai bên thái giám, chuẩn bị hình cụ tra tấn.

Thái tử vừa thấy tình thế cấp bách, rốt cuộc nhịn không được mở miệng cầu nói: “Mẫu hậu, người xem Tâm Nguyệt cả người thương tích, thiết nghĩ những ngày ở bên phụ hoàng hẳn là cũng không thoải mái gì. Hẳn thuở nhỏ tang mẫu, thân thể đáng thương, xin người rộng lòng chứa lại cho hẳn một con đường sống đi!” Trần hoàng hậu khó hiểu liếc mắt nhìn con trai, rồi chậm rãi lên tiếng: “Nhược Hiên, ai gia biết người trạch tâm nhân hậu, từ bi vi hoải. Nhưng tên tiện nhân này hạ lưu vô sỉ, nếu không trừng trị chỉ sợ sau này sẽ hại đến giang sơn xã tắc!” Thái tử vừa nghe cách nói hoang đường như thế lại dở khóc dở cười, định nói tiếp: “Mẫu hậu...” chưa nói quá hai chữ đã bị Trần hoàng hậu mãnh liệt ngắt lời: “Nhược Hiên, người đừng nói nữa, việc hôm nay tâm ý ai gia đã quyết, người có nói gì cũng vô dụng mà thôi!”. Thái tử vừa thấy mẫu thân thái độ tuyệt quyết biết nói gì cũng đều vô dụng, chỉ buộc đau lòng hướng ánh mắt bất lực nhìn theo Tâm Nguyệt, Tâm Nguyệt cũng đương nhìn hẳn trong ánh mắt phản chiếu lại bóng hình thương tâm tuyệt vọng...

” A a a a a.... A a a a a a.....” phía trên đại điện quanh quẩn vang vọng tiếng gào thê lịch thảm thiết khi Tâm Nguyệt bắt đầu thụ hình. Tâm Nguyệt vẫn bị hai gã thái giám ban nãy ghì xuống bả vai quỳ trên mặt đất, phía trước là một khung hình cụ bằng sắt kẹp chặt mười đầu ngón tay hẳn, hai gã thái giám đó đứng sừng hai bên dùng sức kéo căng dây thừng trên hình cụ để hình cụ hung hãn siết chặt thân ngón tay hẳn, mãi đến khi bong thịt chảy máu. Ngay sau đó, một hình cụ khác lại ra sức siết chặt hai chân hẳn, hai gã thái giám khác liền mình áp trụ khung hình, đem từng thớ thịt trên hai chân hẳn kẹp nát. Song diện công kích, Tâm Nguyệt bị thương liên tục gào khóc thảm thiết, có vài lần vừa ngắt đi lại vì đau đớn mà tỉnh lại.

Trần hoàng hậu toét miệng cười, cất giọng nói: “Tiện nhân, nói mau người làm thế nào để cứu dẫn Thánh Thượng?!” Tâm Nguyệt vô lực lắc đầu van nài lên tiếng: “Nương nương... Van cầu người tha đi!... Ta thật sự cái gì cũng chưa hề làm!...” Trần hoàng hậu hừ lạnh một tiếng nói tiếp: “Đúng là không biết hối cải, dùng sức kẹp thật mạnh cho ta!”

Bốn gã thái giám dụng hình vừa nghe qua nào dám cãi mệnh, hình cụ trên tay càng được thi triển sức mạnh! Tâm Nguyệt liều mạng giãy dụa càng kêu gào thảm thiết hơn nữa, bắt đầu hai cánh tay bị hai gã cường tráng đè chặt trên bờ vai đơn bạc của hẳn, làm cho hẳn không thể nào mấy may nhúc nhích loạn động.

Từ đầu đến cuối thái tử vẫn ngồi một bên lặng nhìn, mà nay ngay cả nhìn cũng không nhìn nổi, thống khổ nhắm lại hai mắt, đầy lòng như dao nhọn cửa ngang đau thấu khó chịu. Bên cạnh đó, Tinh Dương vẫn mở to mắt cười lạnh, trên gương mặt tắn ra biểu tình vui sướng khi thấy người gặp họa.

Đang lúc này, chợt nghe từ ngoài điện vọng vào tiếng thái giám hô to: “Hoàng thượng giá lâm!” vừa dứt lời đã thấy Huyền Vũ đế đỉnh đặc tiêu sái tiến vào, mọi người trên điện tức thì cả kinh, hoang mang đều quỳ vội xuống hành lễ. Mấy tên thái giám đang hành hình cũng vội vàng quỳ rạp trên mặt đất hành lễ. Tâm Nguyệt nhất thời mất đà ” phụp” một tiếng ngã sấp xuống đất, lập tức ngắt đi.

Huyền Vũ đế vung tay áo đối mọi người uy nghi nói: “Bình thân.” lúc này mọi người trong điện mới đứng dậy cung kính lui rạp sang hai bên. Huyền Vũ đế nhìn thấy Tâm Nguyệt quỳ rạp trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, lạnh lùng lên tiếng: ” Người đầu! Mau tới cứu tinh cứu hoàng tử!”, ngay lập tức một gáo nước lạnh ngắt hắt lên trên người Tâm Nguyệt, hẳn khẽ rên rỉ một tiếng rồi từ từ tỉnh dậy. Hẳn vô lực ngẩng đầu chợt nhìn thấy rõ ràng Huyền Vũ đế đã đứng sừng trước mặt, toàn thân hẳn bị dọa đến ngầy người đồng

cứng, cả người bắt đầu kịch liệt run rẩy...

Huyền Vũ để quay đầu hướng Trần hoàng hậu nói: “Ái khanh, tên tiện nhân này lại làm sai điều gì mà khiến nàng nổi giận như vậy?” Trần hoàng hậu nào dám nói ra căn nguyên sự thật, chỉ có thể giả lả cười nói: “Cũng không có gì, chỉ là tên tiện nhân này phẩm hạnh bất hảo, cuồng ngạo tự đại, luôn luôn không coi ai ra gì. Tiện thiếp cũng chỉ là thay người dạy bảo hấn một chút mà thôi.” Huyền Vũ để khẽ gật đầu, cất giọng nói tiếp: “Ái khanh thân là mẫu nghi đứng đầu hậu cung, giáo huấn hoàng tử là lẽ đương nhiên. Mà nếu tiện nhân này lỡ đắc tội đến ái khanh, trầm nhất định cũng phải trọng phạt!” Dứt lời quay sang lạnh lùng nhìn Tâm Nguyệt điềm nhiên nói: “Người đâu! Đem cửu hoàng tử tha xuống đánh thật mạnh ba mươi đại bản!”

Tâm Nguyệt hốt hoảng mở to hai mắt kinh hãi nhìn về phía Huyền Vũ để, thân hình gầy yếu run rẩy càng thêm dữ dội. Trên người hấn trải dài thương thế, vết thương mới vừa gây, nội thương cũ chưa lành, trong ngoài trên dưới đều là thương tích ghê người, tình huống bi thảm như thế vậy mà hiện tại hấn lại phải nhận tiếp ba mươi đại bản, chỉ e rằng trong nháy mắt sẽ bị đánh cho gân cốt gãy nát, hộc máu mà chết. Nhưng một khi hiệu lệnh từ Huyền Vũ để ban ra lại có ai dám không tuân theo? Lập tức có hai gã thái giám đi tới ý định tha hấn lôi xuống. Lúc này, bỗng nhiên có một cỗ khí lực từ đâu trong Tâm Nguyệt vùng dậy, lê lét tẩm thân tàn phá từng chút một bò đến trước người thái tử túm chặt vạt áo hấn khóc lóc gào xin: “Thái tử điện hạ, người... cứu... cứu ta đi... Ta chịu không nổi đâu! Ngài mau cứu ta đi... Ta sẽ bị chôn sống đánh chết mất!!” Thanh âm thê thảm của kẻ đứng bên bờ sinh tử vang lên the thé, khiến người nghe thấy liên động tâm xót thương.

Thái tử đau lòng khóe mắt rơi lệ, “phịch” một tiếng quỳ gối trước mặt Huyền Vũ để, đau thương nói: “Phụ hoàng, Tâm Nguyệt tội không đáng chết, xin người hãy rộng lòng khai ân tha cho hấn một cái mạng này đi!”

Huyền Vũ để ngăn ra, những tưởng thái tử nhất định là do niệm tình huynh đệ mới nhiều lần ra tay cứu giúp Tâm Nguyệt, so phần tình nghĩa này cũng thật sự đáng quý, hơn nữa hấn âm thầm cân nhắc cũng thấu hiểu ba mươi đại bản là quá nặng, hấn hiện tại đối với món đồ chơi mang tên Tâm Nguyệt này vẫn còn chưa chơi đủ, còn không nghĩ nhanh như vậy đã đi hủy diệt nó, bởi vậy Huyền Vũ để lạnh nhạt đáp ứng: “Thôi được, nếu thái tử đã có lời, trầm sẽ niệm tình lưu lại cái tiện mệnh này cho tên tiện nhân đó, lỗi hấn xuống đánh mười lăm đại bản là được rồi!”

Thái tử cố nén đau thắt trong lòng vội vàng dập đầu tạ ơn, Tâm Nguyệt cắn răng nhận mệnh, để mặc cho bọn thái giám tha mình lôi xuống.

Mười lăm đại bản mặc dù không đem Tâm Nguyệt tươi sống đánh chết, nhưng cũng đánh hấn đến da tróc thịt bong, nửa mạng hấp hối. Thế mà buổi tối Huyền Vũ để vẫn tàn nhẫn không chịu buông tha cho hấn, vẫn như cũ triệu hấn thị tẩm, còn ở trên giường nghĩ ra nhiều trò cay độc tiếp tục tra tấn hấn....

Màn đêm buông xuống, đông cung lại vẫn như cũ đèn đuốc sáng trưng. Trời đã vào giữa khuya, thái tử một chút buồn ngủ cũng không có, hấn nghe nói Tâm Nguyệt lại bị Huyền Vũ để triệu đi, trong lòng không khỏi sầu lo vạn phần, hấn lo lắng Tâm Nguyệt trong một ngày nhận nhiều tra tấn như vậy, buổi tối còn tiếp tục bị dày vò tàn phá, thân thể làm sao có thể chịu đựng được đây?

Đang lúc thái tử lo lắng bất an, đột nhiên có một gã tiểu thái giám vội vàng hoang mang chạy vào. Thái

tử không hờn giận nói: “Chuyện gì vậy?! Làm sao mà hoảng hốt thế kia!?” Tiểu thái giám kia vừa thở dốc vừa vội vàng nói: ” Bẩm báo điện hạ, xảy ra chuyện lớn rồi! Cửu hoàng tử bị Hoàng Thượng hành hạ sắp chết! Chúng thái y đều hấp tấp chạy thẳng đến Minh Dương cung. Hoàng Thượng mời thái tử cũng mau mau chạy qua xem!”

13. Chương 12

Đang lúc thái tử lo lắng bất an, đột nhiên có một gã tiểu thái giám vội vàng hoang mang chạy vào. Thái tử không hờn giận nói: “Chuyện gì vậy?! Làm sao mà hoảng hốt thế kia!?” Tiểu thái giám kia vừa thở dốc vừa vội vàng nói: ” Bẩm báo điện hạ, xảy ra chuyện lớn rồi! Cửu hoàng tử bị Hoàng Thượng hành hạ sắp chết! Chúng thái y đều hấp tấp chạy thẳng đến Minh Dương cung. Hoàng Thượng mời thái tử cũng mau mau chạy qua xem!”

Thái tử vừa nghe qua như sét đánh bên tai, nhất thời trước mắt đột nhiên tối sầm mờ mịt, sau một lúc lâu mới khôi phục lại tinh thần, lập tức lao nhanh như một cơn gió hướng thẳng Minh Dương cung chạy tới.

Thái tử vừa đuổi tới Minh Dương cung chính mắt nhìn thấy Huyền Vũ để dẫn một loạt thái giám và cung nữ đi ra, thái tử vừa thấy hần cũng cố không nổi cái gì là lễ nghi chính thống, liền lao vào vội vàng hỏi: “Phụ hoàng, Tâm Nguyệt hần thế nào rồi?” Huyền Vũ để không hờn giận lên tiếng: “Người tự mình đi xem đi! Nếu không qua được thì tùy tiện tìm một chỗ mai táng là xong! Chắc, trên Long sàng bị hần nhuộm đầy cả máu, trăm cũng vô phương ngửi được, đành phải đi đến chỗ mẫu hậu người đây!” Dứt lời phát áo rời đi.

Thái tử cả kinh sắc mặt trắng bệch, một bước lớn chạy vọt vào trong. Chỉ thấy chỗ sâu trong tấm cung phía trên long sàng Tâm Nguyệt toàn thân trần trụi đương nằm tạm bợ ở nơi đó. Hai lão thái y đang bận rộn thượng dược thay hần cầm máu. Mà Tâm Nguyệt lẳng lặng nằm sấp ở đó không mấy may động đậy, giống như đã hoàn toàn vô tri, không hề có một tia sức sống. Trên lưng, trên đùi loang ra những mảng bong tróc đáng sợ, chần dậm dưới thân đều bị máu chảy ra nhuộm đỏ một màu.

Thái tử chỉ cảm thấy trong ngực như ai dần xé, đau đến nỗi hần phải cắn chặt răng. Hần cứ thế chậm rãi đi đến bên giường, yên lặng chăm chú nhìn vào Tâm Nguyệt sắc mặt tái nhợt như muốn hòa chôn giữa lớp chần dậm nhạt màu sự sống, cho dù là đang trong cơn mê nhưng Tâm Nguyệt lại luôn gắt gao cau mày, giống nhau vẫn còn tiếp tục chịu đựng phi nhân tra tấn hành hạ.

Mắt nhìn thấy người mình yêu dấu chịu thống khổ trăm bề kề cận cái chết, mà bản thân lại nhu nhược bất lực! Thái tử đau khổ thầm nghĩ muốn đập đầu chết quách cho xong. Hần tức thì quỳ phịch xuống bên giường thổn thức dứt quãng: “Tâm Nguyệt.... Người không được chết... Ta biết ta có lỗi với người rất nhiều... Nhưng van cầu người nhất định phải cố sống, đừng chết mà!” Nói xong đã tê thanh gào khóc nước mắt tràn ra.

Thái y đứng một bên bất giác gặp thái tử thương tâm thành bộ dạng như vậy, vội đi đến khuyên giải an ủi. Thái tử túm chặt y phục thái y cầu xin nói: “Thái y! Ngài nhất định phải cứu sống hần! Ta không thể để cho hần cứ như vậy mà chết đi! Ngài nhất định phải cứu hần, cứu sống hần bằng được!” Thái y thở dài một hơi, lên tiếng: “Ai! Điện hạ huynh đệ tình thâm, thực làm lão thần vô cùng cảm động! Đáng tiếc

cửu hoàng tử bẩm sinh thể chất quá yếu, thân thể bình thường lại hay thụ nhiều thương nặng, lần trọng thương này, mất máu quá nhiều, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều!” Thái tử trừng lớn đôi mắt sáng ngời, hoảng sợ hỏi tiếp: ” Vậy, Tâm Nguyệt rốt cuộc còn có thể cứu chữa được không!?” Thái y cúi đầu trầm tư một lúc lâu, mới chậm rãi đáp lại: “Cái này còn phải chờ xem tạo hóa của bản thân cửu hoàng tử nữa, nếu cửu hoàng tử trong vòng ba ngày có thể tỉnh lại, thì mọi việc về sau sẽ không có gì đáng lo, còn bằng ngược lại vẫn không tỉnh được, dù có là thần đan diệu dược cũng vẫn vầy vô phương cứu chữa!”

Thái tử ngẩn ra, giống như bắt được một tia sáng cuối cùng của rặng đông, quay đầu nhìn vào gương mặt tuyệt mỹ của Tâm Nguyệt, lắp bắp nói:” Tâm Nguyệt... Người sẽ mau tỉnh thôi, ta tin tưởng người nhất định sẽ tỉnh lại thôi!”

Thái y thượng dược xong, lại ghi lại vài đơn thuốc bổ thần dưỡng khí, dặn dò một lượt rồi mới rời đi. Sau khi thái y đi rồi, thái tử vội sai người dùng cáng đưa Tâm Nguyệt về thẳng Đông cung, thật cẩn thận an trí dưỡng thương ở tẩm cung của mình. Ba ngày trôi qua, thái tử không hề chớp mắt, một tác cũng không rời canh giữ bên người Tâm Nguyệt, thân tình tự mình giúp Tâm Nguyệt đổi băng tẩm rửa, sắc thuốc nấu được.

Tâm Nguyệt toàn hoàn lâm vào hôn mê vô tri vô giác, thuốc dút vào đều nuốt không được, vì thế thái tử phải thay hần uống hết bát thuốc dùng khẩu giao mớm cho Tâm Nguyệt uống thuốc. Khi hôn lên bờ môi mềm dịu thơm ngọt của Tâm Nguyệt, trong lòng cảm thấy thân thể Tâm Nguyệt thực mỏng manh mềm mại không chút điểm xương, thái tử không khỏi tâm thần kích động, khó kiềm lại chính mình. Hần mặc dù yêu say đắm Tâm Nguyệt, lại chưa bao giờ cùng Tâm Nguyệt từng đụng chạm da thịt, lúc này trong lòng không khỏi âm thầm thầm suy nghĩ: Nếu có thể cùng người yêu dấu trọn đời bên nhau, cuộc đời này dù lập tức chết đi cũng không còn gì hối tiếc! Nhưng lại chợt nghĩ đến hiện thực tàn khốc trước mắt, cũng chỉ có thể dút lòng ngứa mặt lên trời thở dài than oán!

Không phụ lòng thái tử dày công chăm sóc, quả nhiên đến ngày thứ ba kỳ tích xuất hiện – Tâm Nguyệt tỉnh lại, thái tử hưng phấn muốn hóa rồng. Nhìn Tâm Nguyệt kích động nói: “Tâm Nguyệt, người cuối cùng cũng tỉnh dậy rồi, ta biết người nhất định sẽ tỉnh lại mà!” Tâm Nguyệt mở mắt nhìn hần thần trí vẫn còn nhập nhòa mơ hồ, qua một hồi lại suy yếu mê man ngất đi.

Thái tử gấp gáp triệu ngay thái y đến, thái y vội chạy đến xem mạch tượng, rồi mỉm cười nói: “Chúc mừng điện hạ, cửu hoàng tử cát nhân thiên tướng, vừa rồi tỉnh lại đã không còn việc gì đáng ngại, từ nay về sau chỉ cần cẩn thận điều dưỡng thì sẽ mau chóng khỏi hẳn.” Thái tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ cũng xem như đem Tâm Nguyệt từ quỷ môn quan cứu về! Một mối thả lỏng toàn thân, lập tức cảm thấy bao nhiêu ngày vất vả mệt nhọc đồng loạt dấy lên đỉnh công, nhất thời choáng váng cơ hồ như muốn ngất xỉu. Chúng cung nữ và thái giám sợ tới mức hoảng loạn chạy đến đỡ, thái giám bên người thái tử liên tiếp khuyên can hần mau lên giường nghỉ ngơi. Thái tử nghĩ đến Tâm Nguyệt vừa rồi cũng đã tỉnh lại chắc hẳn sau sẽ không việc gì lo ngại nữa, lại vẫn đang mê man phồng phồng phút chốc vẫn chưa thể tỉnh lại ngay, mà thể lực của mình gần như sắp chống đỡ không nổi, nếu vẫn cố chấp chống đỡ tất sẽ mau chóng ngã quỵ, liền quyết định tạm nghỉ ngơi một chút. Nhưng hần nói cách nào cũng không muốn rời đi Tâm Nguyệt một bước, bèn thái giám chỉ phải hầu hạ đặt bên giường hần một chiếc giường kê nhỏ để hần tạm nằm xuống. Thái tử phân phó bảo bọn họ đều lui xuống hết, nằm trên giường không bao lâu liền nặng nề đi vào giấc ngủ.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, thái tử chợt loáng thoáng nghe trong phòng như có người đi vào, lập tức bừng tỉnh, mở to mắt chỉ thấy trước giường yên lặng cô lập một thân ảnh thon dài, cái bóng đó chính là của Tinh Dương – em trai hần! Thái tử vừa thấy hần từ trên giường đứng dậy, liền cười nói: “Là người à!

Tinh Dương! Mau tới đây ngồi xuống đi!” Tinh Dương mặt không chút biến hình nhìn trân trân nhìn hắn không nói một tiếng nào. Thái tử ngẩn ra nói: “Tinh Dương ngươi sao vậy?” Tinh Dương cười lạnh bắt đầu cất giọng: “Hoàng huynh! Ngươi lại tiếp tục bị tên tiện nhân này mê hoặc thành bộ dạng như vậy sao!” Thái tử vừa nghe lời này thật sự tức giận, sắc mặt trầm xuống nói: “Tinh Dương, ngươi ăn nói bậy bạ gì đó!” Tinh Dương bỗng nhiên kích động gào lên: “Ngươi còn không thừa nhận sao? Ngươi mỗi ngày đều ở bên tên tiểu tiện nhân này khiến lúc nào cũng như thất hồn lạc phách, lại mấy lần cam tâm mạo hiểm ra tay cứu hắn, ngươi còn dám nói ngươi không bị hắn mê hoặc ư?!”

Thái tử tức giận đến độ nói không ra lời. Dương nghe Tinh Dương nói tiếp: “Tên tiện nhân đó rốt cuộc có cái gì là tốt, lại khiến ngươi mê loạn thành bộ dạng như vậy! Ta là thân đệ đệ của ngươi, ngươi còn chưa đối xử với ta tốt được như hắn nữa mà!” Thái tử trong lòng mãnh liệt đau xót, nhìn chằm chằm vào Tinh Dương nói: “Tinh Dương, ngươi từ nhỏ đến lớn ta ở khắp nơi đều yêu thương ngươi quan tâm ngươi, mọi chuyện ngươi làm ta đều che chở bao dung cho ngươi, nay ngươi lại có thể nói ra những lời như vậy sao?” Tinh Dương ngơ ngác nhìn hắn sau một lúc thật lâu, trong khóe mắt bỗng nhiên chảy xuống một giọt nhiệt lệ, nước mắt nói: “Hoàng huynh! Ngươi rất tốt với ta, ta hơn hết đều rõ ràng nhất. Nhưng ta chỉ muốn ngươi đối xử tốt với một mình ta mà thôi... Ngươi chỉ thuộc về duy nhất mình ta thôi... Ta không muốn ngươi lại đi yêu kẻ khác!”

Thái tử nhìn hắn như vậy không khỏi xúc động, ảm đạm đáp lời: “Tinh Dương, Tâm Nguyệt thân thể thể thâm, lại nhiều lần chịu khi dễ ức hiếp, ngươi cũng nên tội nghiệp hắn chứ!” Tinh Dương hạ thấp vai, cắn răng nói: “Tên tiện nhân hạ lưu vô sỉ đó, lại cướp đi trái tim của ngươi, hắn có cái gì mà khiến cho ngươi phải đồng tình hắn chứ!” Thái tử không hề giận nói: “Tinh Dương, ngươi đừng tính tình như trẻ con vậy nữa, ngươi hiểu lầm Tâm Nguyệt rồi.” Tinh Dương hung mãnh vừa lắc đầu vừa nhìn thái tử thâm tình nói: “Hoàng huynh, ngươi đừng lo cho tên tiện nhân đó nữa được không!? Xin ngươi chỉ yêu một mình ta thôi có được không!?” Thái tử đau lòng nhìn hắn chậm rãi nói: “Tinh Dương.. Ngươi thừa biết điều đó là không thể được...”

Tinh Dương nghe được lời ấy hư thực như bị một người nào đó cầm thiết bản đánh mạnh vào đầu, ai oán nhìn thái tử cảm hận gào nói: “Tất cả đều là do tên tiện nhân đó câu dẫn ngươi, ta nhất định sẽ không dễ dàng gì bỏ qua hắn đâu!” Dứt lời, quay người lại xông thẳng ra ngoài.

Thái tử nhìn nơi hắn biến mất không khỏi ngẩn ngơ, trong mắt chứng lại cũng rơi xuống vệt nước trong suốt trượt qua má. Hắn từ nhỏ đến lớn luôn cực độ yêu thương thân đệ đệ duy nhất này, trước giờ vẫn đối xử đều đặn ngoan ngoãn phục tùng, chưa bao giờ làm cho hắn chịu bất cứ uất ức nào cả. Hôm nay mắt nhìn thấy hắn thương tâm rời đi, thái tử trong lòng trăm mối ngổn ngang, đau lòng không sao chịu nổi. Vừa chuyển đầu hướng trên giường nhìn lại Tâm Nguyệt, thì thấy Tâm Nguyệt không biết tự khi nào đã tỉnh lại, chỉ là yên lặng mở to một đôi mắt tối đen thối khổ nhìn hắn.....

14. Chương 13

Thái tử vừa thấy Tâm Nguyệt lần nữa tỉnh dậy, mừng rỡ vội nói: “Tâm Nguyệt, ngươi cảm thấy thế nào? Trên người còn đau nữa không?” Tâm Nguyệt ai oán nhìn hắn, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Điện hạ ngài cần gì phải cứu sống ta chứ? Để mặc ta cứ như vậy chết đi chẳng phải tốt hơn rất nhiều sao.” Thái tử ngẩn ra, kinh ngạc: “Tâm Nguyệt, ngươi sao lại nói năng bậy bạ như vậy!?” Tâm Nguyệt ảm đạm lắc đầu: “Điện hạ, ta bây giờ lại phải tiếp tục cuộc sống kinh hoàng dọa dưới mười tám tầng địa ngục sống không bằng chết như thế! Còn không bằng ban ân cho ta sớm một chút đi đoàn tụ với mẫu thân...” Dứt lời rơi lệ.

Thái tử trong lòng chần động, chỉ cảm thấy thống khổ không nói nổi câu nào, ngơ ngác nhìn Tâm Nguyệt ghen lời muốn nói lại không biết nên nói sao mới tốt.

Ngày hôm sau thái tử lại mời thái y đến bắt mạch cho Tâm Nguyệt, thái y vẫn vậy, chậm rãi nói: “Tính mạng của cửu hoàng tử đã không còn gì đáng lo! Còn lại cũng là bị thương ngoài da, chỉ cần cẩn thận điều dưỡng tự khắc sẽ chóng lành. Nhưng... có điều, vì thân thể vốn dồi dào chịu quá nhiều thương nặng, chỉ sợ sau này có lẽ sẽ để lại một ít di chứng, thế nên nhất định phải chú ý nhiều hơn thì mới được!” Thái tử thở dài một tiếng rồi khẽ gật đầu.

Vài ngày sau đó, thái tử đối với Tâm Nguyệt càng chăm sóc cẩn thận hơn nữa, mỗi ngày bưng đến đủ loại cực phẩm dược liệu quý nhất cho hắn bồi bổ liên tục không ngơi nghỉ. Tâm Nguyệt vẫn vậy không hề nói chuyện, chỉ là ngoan ngoãn phối hợp, cảm xúc trong lòng cũng từ từ dịu đi, lúc nào cũng ngẩn người nhìn băng quơ ra ngoài cửa sổ. Thái tử cũng không biết xoay sở như thế nào, suốt ngày trầm tư nghĩ mọi phương cách khẩn cầu phụ hoàng buông tha cho Tâm Nguyệt.

Cứ thế trôi qua một tháng, thương thế của Tâm Nguyệt dần dần chuyển tốt, đã có thể tự xuống giường đi lại. Rồi một ngày nọ, Huyền Vũ để bỗng nhiên phái người đến triệu thái tử thương thảo quốc sự, thái tử thất thần do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn phải rời đi. Tâm Nguyệt cũng không muốn ngăn cản, nên đành phải chờ người nằm lại trên giường. Một lát sau, liền nghe thấy từ ngoài phòng truyền đến từng đợt âm thanh tranh cãi ầm ĩ, Tâm Nguyệt mệt mỏi đang định quay người vào trong, bất thành linh nhìn thấy Tinh Dương dẫn một đám người hung hăng xông vào. Vừa thấy bóng hắc Tâm nguyệt lập tức cả kinh ngồi bật người dậy, trừng lớn đôi mắt sợ hãi nhìn hắc.

Tinh Dương nhìn Tâm Nguyệt khiêu khích, cười lạnh lên tiếng: “Cái thứ tiện nhân nhà ngươi, thật là biết giả bệnh cầu tình mà! Tưởng có thể vờ nằm tại đây hưởng phúc được sao! Nằm mơ đi!” Nói xong quay đầu đối cả đám tùy tùng phía sau phân phó: “Mang hắn đi!” Lập tức có hai gã tùy tùng đi tới chỗ Tâm Nguyệt, hắc biết một khi bị bọn họ mang đi sẽ không đường nào trốn thoát, nhịn không được giãy dụa gào lên: “Các ngươi muốn dẫn ta đi đâu? Thái tử đâu rồi?”

Tinh Dương cười lớn cuồng tiếu, đắc ý nói: “Hiện thái tử bị phụ hoàng phái đến Phụng Thành rồi! Ngươi giờ này muốn tìm hắn sao? E rằng sau mười ngày nữa còn chưa chắc đã có thể về kịp!” Tâm Nguyệt vừa nghe qua, nhất thời toàn thân lạnh lẽo, hai gã tùy tùng kia vội vã đi tới thô bạo lôi hắc từ trên giường túm ngã xuống đất, Tâm Nguyệt chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, đau đến choáng váng muốn ngất đi....

Tâm Nguyệt mơ hồ bị thủ hạ của Tinh Dương kéo lê quay về Minh Dương cung, tại một căn phòng trống ở Minh Dương cung, Tinh Dương hung tợn quát mắng Tâm Nguyệt: “Chỉ có loại kỹ nữ dê hèn mới dưỡng ra cái thứ tiện nhân nhà ngươi thôi! Câu dẫn phụ hoàng đã không tính, mà nay còn mê dụ cả hoàng huynh khiến hắc thần hồn điên đảo. Thủ đoạn dụ dỗ của ngươi thật đúng là cao siêu lợi hại mà!” Tâm Nguyệt khó lòng giải bày cơ rúm nửa quỳ trên mặt đất uất ức cơ hồ như muốn rơi lệ, trong lòng hắc khổ sở như vậy nào có ai có thể thấu hiểu được đâu!

Chợt nghe thấy Tinh Dương lại tiếp tục quát lớn: “Ngươi thật là có bản lĩnh a! Dâm loạn cả một hậu cung, chọc giận mẫu hậu cùng phụ hoàng tranh cãi suốt cả hồi lâu!” Tâm Nguyệt không thể kiềm được, bất chợt ngẩng đầu thống khổ lên tiếng: “Nói ta *** loạn hậu cung ư, phụ hoàng mấy năm nay đối xử với ta như thế nào các ngươi đều biết quá rõ! Ta bị phụ hoàng tra tấn chết đi sống lại sao lúc đó không có ai đến ngăn cản đi!?” Tinh Dương thấy hắc dám lý sự tranh biện, giận tím mặt hung hăng đánh xuống một cái tát thật đau, cả giận quát lớn: “Tiện nhân! Còn ngang nhiên dám cãi lại nữa sao!?”

Tâm Nguyệt ôm một bên má bị đánh, khóe môi chảy ra tơ máu, ngậm ngùi khóc không ra lệ. Lại nghe thấy Tinh Dương lạnh lùng cười tiếp lời: “Người cho là người có thể có một kết cục tốt đẹp sao? Nói cho người biết, phụ hoàng đã cùng mẫu hậu thỏa hiệp xong rồi, họ muốn dâng người làm lễ vật đưa tặng cho Bình Nam vương – người viễn chinh từ biên cương khai hoàn trở về. Đêm nay sẽ mở đại yến chúc mừng chiến công, người cũng liệu bề biết thân biết phận mà tìm đường biểu hiện cho tốt vào!” Tâm Nguyệt càng nghe càng kinh hãi, suy sụp ngồi cứng đờ trên mặt sàn lạnh, bất động một lúc lâu không nói nổi ra lời.

Bình Nam vương này là thân diệt nhi của Huyền Vũ đế, lại bởi vì muội muội của Trần hoàng hậu được gả cho lão gia Bình Nam vương, cho nên hắn cũng được coi như là cháu bên ngoại của Trần hoàng hậu, với hoàng gia quan hệ khấn khít thân tình! Bình Nam vương từ nhỏ đi theo phụ thân Đông chinh Tây chiến, không chỉ có võ nghệ cao cường, hơn nữa thao lược binh thư, tinh thông đủ loại chiến sách mưu lược, tuy rằng tuổi còn rất trẻ mà chiến công hiển hách, thanh chấn tứ phương! Bốn năm trước, lão gia Bình Nam vương bất hạnh nhiễm bệnh qua đời, Vương phi vì nặng nghĩa phu thê cũng tức thời tự sát theo sau, Bình Nam vương vạn phần bi thống dứt khoát đợi lệnh đi trấn thủ biên cương, qua vài năm vất vả chinh chiến khiến cho biên cương an ổn, bình định dẹp loạn mới khai hoàn hồi triều. Huyền Vũ đế mừng rỡ khôn xiết, cố ý tại Minh Dương cung bày ra quốc yến xa hoa thịnh tình nghênh đón vị anh hùng ấy trở về!

Đêm xuống, tại Minh Dương điện, đèn cung đình hỏa huy hoàng náo nhiệt, đại thần cùng hoàng thân quốc thích đều tụ tập nơi đây tận tình cuồng hoan, qua đi mấy màn rượu hàm nhĩ nhiệt, Huyền Vũ đế quyết định ban xuất lễ vật cho hắn!

Tâm Nguyệt rơi vào mưa ma chúc quý mà Tinh Dương giăng sẵn, cứ thế một thân hồng y xuất hiện ở cửa điện, chậm rãi đi vào đại điện Minh Dương cung. Còn đang lúc uống rượu cuồng hoan tất cả mọi người đều bị phong thái tuyệt thế của Tâm Nguyệt điên đảo ngây người. Tâm Nguyệt ngày thường vốn đã tuấn mỹ bất phàm, dày công điểm trang lại càng khuynh quốc khuynh thành. Hoa phục lót trong gợn sắc đỏ tươi vô tình lộ ra thân sắc tái nhợt được nâng dưới chiếc cổ thon dài tuyết trắng cùng với lớp hồng bào mỏng manh như ẩn như hiện đôi chân mảnh khảnh trắng nõn để ai nhìn vào cứ mãi miên man trôi theo bất định.

Tâm Nguyệt lộng lẫy trong tiếng tán thưởng của mọi người trên điện, lẳng lặng đi tới trước tọa của Huyền Vũ đế cúi đầu quỳ xuống hành lễ. Huyền Vũ đế chăm chăm nhìn hắn, nghĩ tới dù sao cũng là một món bảo vật xinh đẹp mà nay lại phải chuyển tay dâng tặng cho người khác tránh không khỏi trong lòng cũng có chút luyến tiếc. Đăm chiêu một lúc lâu mới ngượng ngùng lên tiếng: “Trẫm đã đem người ban tặng cho Bình Nam vương làm nô lệ rồi, giờ hãy mau mau đi bá kiến tân chủ nhân của người đi!” Lời vừa nói ra mọi người trên điện đồng loạt rộ lên những tiếng tặc hăm mộ, Huyền Vũ đế tiếp tục nói thêm: “Về sau phải thật ngoan ngoãn phục tùng hầu hạ chủ nhân mới của người, nếu sơ xuất xảy ra điều bất hảo trẫm tất sẽ trọng phạt!”

Tâm Nguyệt cúi đầu im lặng, xoay người lại, liền nhìn thấy một thân nam tử uy nghi băng lãnh, tuy rằng trên dưới đại điện tiếng người ồn ào không khí nhiệt liệt, nhưng Tâm Nguyệt vừa nhìn thấy Bình Nam vương cảm giác thân mình như chìm trong băng thiên tuyết địa, làm cho hắn nhịn không được khẽ rung mình nảy lên. Bình Nam vương tuổi độ đôi mươi, thân hình cao lớn, anh tuấn tiêu sái được xem như một mỹ nam tử xưa nay hiếm thấy. Nhưng khí độ của người kia lại cuồng ngạo khinh mạn, uy nghiêm khiếp người, biểu tình lạnh lùng đều khiến cho người ta có một loại cảm giác như kẻ lữ thứ phiêu lạc giữa đất khách ngàn dặm xa xôi.

Tâm Nguyệt tuyệt nhiên không dám nhìn thẳng mặt hắn, chỉ cúi đầu đi đến trước bàn hắn chậm rãi dừng lại, rồi thật bình tĩnh, cẩn rằng một cái tháo rời vạt áo bên hông, hồng bào cứ thế tự nhiên rơi xuống, Tâm Nguyệt toàn thân trắng nõn mềm mại cùng thân thể trở gầy trơn mịn đồng loạt bài khai trước mặt công

chúng!

Trong chốc lát, bất giác vang lên nhiều tiếng động chấn thanh đại diện! Tiếng sớ hãi cũng có, tiếng ngời ca cũng có, hơn thế còn là diên cuồng thất thanh hét lớn, tiếng cảm thán chói tai vang tận trời đêm, không ít người nước bọt và máu mũi không kiềm được chảy ròng.

Tâm Nguyệt lúc này xấu hổ không gì nói nổi, chỉ cảm hận không thể nào ngay lập tức chết đi, nhưng âm thanh khủng bố của Tinh Dương vẫn vang vọng bên tai hắn vô cùng rõ ràng, hắn không dám cãi lời và tuyệt nhiên cũng không thể cãi lời. Hắn chỉ có thể phó mặc nghe theo những gì Tinh Dương trước đó căn dặn, thân thể cứ như vậy trần trụi trước mắt bao người chậm rãi quỳ rạp xuống trước bàn tiệc của Bình Nam vương!

Huyền Vũ đế đắc ý hướng Bình Nam vương cười nói: “Hiện diệt, trăm tằng phần lễ vật này, ngươi cảm thấy thế nào?!” Bình Nam vương liếc nhìn Tâm Nguyệt một lần rồi thần nhiên lên tiếng: “Bệ hạ đối với thần ân sủng có thừa, thần chỉ có cúc cung tận tụy hết lòng tinh trung ái quốc, đền nợ nước nhà, lễ tạ ân đức cao dày của bệ hạ!” Huyền Vũ đế cao hứng cười lớn sảng khoái, đem cả chén rượu trên tay uống cạn.

Bình Nam vương lạnh lùng nhìn vào bờ lưng bóng loáng của kẻ trước mặt đương run nhè nhẹ, bỗng nhiên nói: “Bệ hạ, ta xem các vị khách ở đây đều đối với tên tiểu nô này cực kì hứng thú, không bằng bệ hạ ra chút tiết mục để hắn có dịp biểu diễn giúp mọi người khuây khỏa tâm tình.” Tâm Nguyệt nghe xong trong lòng âm thầm chột dạ, thân thể run rẩy càng mãnh liệt hơn nữa.

Huyền Vũ đế đối với đề nghị này thập phần hưng phấn, nhất thời cười nói: “Hay lắm hay lắm, trăm đang lo không có tiết mục gì giúp vui đây. Cái này cũng có thể làm cho chúng ái khanh mở rộng tầm mắt!” Nói xong đối mấy tên thái giám phía sau phân phó: “Trước tiên đem tên tiện nhân này trói lại.” Vừa dứt lời đã có hai gã thái giám đi tới lôi Tâm Nguyệt vào giữa chính điện, sau đó ghì lấy cánh tay hắn phản ngược ra sau lưng dùng dây thừng trói chặt. Tiếp theo, Huyền Vũ đế lại nói: “Nơi đó cũng trói chặt luôn đi!” Bọn thái giám hiểu ý, bắt lấy phân thân nhỏ nhắn của Tâm Nguyệt dùng một sợi dây mảnh khác gắt gao quấn xuống tận gốc buộc chặt qua mấy vòng. Tâm Nguyệt ẩn đau cũng không dám giãi dụa, chỉ là cúi đầu quỳ trên mặt đất tùy ý để bọn họ bức ép dày vò.

Sau khi hoàn tất mấy động tác khởi động, Huyền Vũ đế từ trên bàn tiệc lấy xuống một cái bình nhỏ, phân phó nói: “Đem thứ này thoa vào nơi đó của hắn!” Bọn thái giám vốn đã qua nhiều lần điều luyện, lập tức ầm ầm Tâm Nguyệt áp trên mặt đất bức hắn nâng cao mông lên, một tên khác trong tay cầm theo chiếc bình đổ ra một ít bột cao hương mật huyết nửa hé co rút của Tâm Nguyệt thoa đều. Một ngón tay vừa mới đi vào, Tâm Nguyệt đã nén nhịn không kịp “A” lên một tiếng, thân thể kịch liệt run rẩy, tên thái giám đương khấu trụ thân thể hắn vội vàng dùng sức gắt gao ghì chặt lại. Còn tên thái giám thoa được lấy ngón tay xoay tròn khuấy động qua lại trong mật huyết Tâm Nguyệt, để cao được có thể rải đều khắp nơi trong nội bích, động tác cứ liên tục lặp lại như thế khiến cho Tâm Nguyệt rên rỉ không ngừng. Mà trên dưới đại điện, khi mọi người nghe thấy tiếng rên rỉ tinh tế đó xương cốt bên trong cũng nhất loạt bủn rủn, rã rời.

Vất vả lắm mới thoa xong được, thái giám buông lỏng tay ra, Tâm Nguyệt liền mất đà mềm nhũn ngã xuống mặt sàn lạnh băng ở đại điện. Mơ hồ nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Huyền Vũ đế từ phía trên truyền xuống: “Thuốc này chính là cực phẩm xuân dược do Tây Vực tiên công, ngay lập tức thôi, chúng ta sẽ có thể nhìn thấy tiểu tiện nhân này làm thế nào để phát ra xuân tình *** đang!”

15. Chương 14

“Ân.. Ân... A... A...”

Bị trói ngược hai tay sau lưng Tâm Nguyệt trên mặt sàn lạnh băng của đại điện bắt lực điên cuồng vặn vẹo. Bởi vì tác dụng của xuân dược, hẳn hiện tại có thể nói là dục hỏa công tâm thiêu đốt toàn thân, mật huyết ở hậu đình vừa tê vừa ngứa hết như hàng trăm hàng ngàn con kiến nhỏ chỉ chút cắn phá, trong cơ thể chợt dâng lên vô tận dục hỏa, nóng lòng tìm đường phát tiết, mà cửa khẩu phát tiết duy nhất lại bị trói buộc quẩn chặt, giờ phút này đối với Tâm Nguyệt mà nói so với khổ hình còn khó chịu hơn rất nhiều.

Ngược lại, đối với hết thảy mọi người trên dưới đại điện ở Minh Dương cung đều cảm thấy hưng phấn cực kì kích thích, bọn họ lần đầu tiên mới được nhìn thấy một cảnh tượng hương diễm cao trào đến như vậy: Một tuyệt mỹ thiếu niên trần như nhộng đang thống khổ chịu đựng dục hỏa dày vò. Tiếng rên rỉ thanh ngân ngọt ngào, thân thể trắng nõn mê người quả thực làm cho những con người ngồi tại đây say tình thác loạn. Cả phủ điện to lớn ngoại trừ tiếng thở dốc, tiếng cười *** đàng, tiếng nuốt vội nước bọt, ngoài ra không nghe thấy bất cứ thanh âm nào khác nữa. Rất nhanh còn có người chịu không nổi vội nhất thanh rống lên, dục vọng trong hạ thể cứ thế tiết ra ướt đầm một góc vạt áo!

Nhưng trong đó chỉ có duy nhất Bình Nam vương vẫn thẳng người trấn định, mặc cho những thanh âm *** loạn bên ngoài không ngừng đột phá không gian tịch mịch của trời đêm, hắn vẫn ngồi đấy bình tĩnh tự châm rượu tự đối ẩm, trên gương mặt anh tuấn lãnh ngạo không mang một tia biểu tình. Mà Huyền Vũ đế ngồi ở trên cao cao tại thượng càng xem càng kích động, càng nhìn càng hưng phấn, đã sớm có ý định muốn lôi Tâm Nguyệt lại gần để mặc tình hưng hăng chà đạp. Có điều, chính hắn đã đem Tâm Nguyệt vừa ban cho Bình Nam vương, quân vô hí ngôn làm sao có thể rút lời mà lần nữa động vào Tâm Nguyệt. Chỉ có thể một mỹ cơ bên cạnh đặt trên đầu gối, dùng đưa qua lại trước hạ thân mượn tư thế đó để giảm bớt dục vọng tăng vọt.

Bình Nam vương đảo mắt quét nhìn những trò hạ lưu đang diễn ra trên khắp đại điện, khinh thường nhếch miệng cười lạnh, rồi hướng Huyền Vũ Hoàng đế từ tốn nói: “Bệ hạ, nhiều đây có đủ cho tiện nô này thỏa mãn hay không, hiệu lực của thuốc liệu có thể duy trì được bao lâu?” Huyền Vũ đế hắc hắc cười đáp lời: “Trẫm cũng không biết, thuốc này được tính rất mạnh, nghe nói có thể làm cho người ta bảo trì trạng thái hưng phấn suốt mấy ngày.” Nói xong nhìn xuống kẻ trước mặt đang chịu dày vò khổ sở, tàn nhẫn cười nói tiếp: “Bấy nhiêu cũng đã đủ cho tiểu tiện nhân kia rồi, chỉ sợ là hắn còn sống không bằng chết nữa kia!” Bình Nam vương thần nhiên nói: “Tiện nô vốn sinh ra là để người khác đùa bỡn, có ai rồi hơi mà đi quan tâm đến sự sinh tử của hắn bao giờ.” Huyền Vũ đế gật đầu cười nói: “Nói cho cùng! Tiểu tiện nhân này kiêu kỳ mê người, tư vị thất hồn lúc trên giường có thể khiến người ta dục tiên dục tử, ái khanh cứ từ từ mà hưởng dụng đi!” Bình Nam vương nhẹ nhàng cười nói: “Thần xin đa tạ hảo ý của bệ hạ!” Hắn dừng một chút, rồi lại nói tiếp: “Bệ hạ, thần xin được phép sai hạ cấp mang tiện nô này dẫn đi, cứ tiếp tục như vậy nữa, hẳn vô trên dưới triều thần tất sẽ mau chóng nổi điên vì dục hỏa mất!” Huyền Vũ đế cười ha ha thành tiếng: “Ái khanh nói cực kỳ có lý, nếu cứ tiếp tục, e rằng đến cả trẫm cũng sắp không chế không nổi a!”

Thần trí Tâm Nguyệt gần như lâm vào trạng thái mơ hồ, vô lực giãy dụa cứ thế để mặc hạ nhân tha xuống bên dưới còn kéo theo một tràng ánh mắt lưu luyến của mọi người trên khắp đại điện. Kể đó không lâu, hội yến cũng tàn. Bình Nam vương cùng Huyền Vũ đế quyến luyến rời nhau, để quay sang chuẩn bị đợt xuất phát thâu đêm trở về quê hương của chính hắn trên đất thành Phong Tương, Huyền Vũ đế cũng không

muốn nín kéo, chỉ nói vài lời thăm hỏi rồi để hắn rời đi.

Khi đêm xuống gió Bắc nổi lên từng trận cuồng phong thổi quét lạnh thấu tận xương cốt qua thân hình đang cuộn tròn trên thềm đá bạch ngọc ngoài chính điện, nhờ vậy khiến Tâm Nguyệt duy trì một chút thanh tỉnh, tuy rằng thân thể trần trụi bị đông lạnh run lên từng đợt, nhưng chính vì vậy cũng có thể phủ lấp một ít dục hỏa đương hùng hực thiêu đốt trong cơ thể hắn. Bất chợt giật mình hoảng hốt, khi Tâm Nguyệt nhìn thấy Bình Nam vương không biết từ lúc nào đã đứng trước người hắn, còn dùng ánh mắt khinh miệt lạnh lùng nhìn hắn. Tâm Nguyệt liều lĩnh đau khổ cầu xin: “Vương gia, van cầu ngài tha cho ta đi, ta thật sự rất khó chịu... ta khó chịu lắm...”

Bình Nam vương cười lạnh một tiếng bỗng nhiên dùng sức túm lấy tóc hắn kéo lê tới trước mặt mình, lạnh lùng nói: “Một tên nô tài hạ lưu đề tiện như ngươi có tư cách gì mà cầu xin ta. Hừ, nói cho ngươi biết! Thứ ti tiện nhất thì phải dùng phương thức đối đãi ti tiện nhất mới xứng!” Nói xong cứ như vậy nắm tóc Tâm Nguyệt lôi nhanh xuống từng bậc thang một.

Tâm Nguyệt cảm thấy đầu mình như bị người ta lột da xé ra, đau đến hắn trường thanh kêu thảm. Bình Nam vương chẳng hoài để tâm vẫn lôi xềnh xệch hắn xuống từng bậc thềm đá, ném đến gần một con ngựa màu trắng cao lớn cường tráng, con vật ưu tú toàn thân tuyết trắng ấy chính là kỳ mã “Tuyệt linh” mà Bình Nam vương hết mực yêu quý. Hơn ai hết, hắn xuất thân võ tướng, đương nhiên sẽ không giống những đại thần khác ngồi kiệu mà đến. Bất luận lộ trình gần xa bao nhiêu, hắn vẫn như vậy đều giục ngựa mà đi, ngay cả từ biên cương xa xôi trở lại kinh thành hơn một tháng lộ trình cũng cười kỳ mã trở về.

Tâm Nguyệt bị vút mạnh xuống đất nhất thời trước mắt tối sầm, thân thể trần trụi lần nữa để lại ngang dọc không ít vết thương. Bình Nam vương buông lỏng tay ra, rồi lưu loát nhảy lên trên lưng “Tuyệt linh”, sau đó hạ người cúi xuống nắm lấy Tâm Nguyệt đặt lên trên lưng kỳ mã, kề sát trước ngực mình. Hai tay Tâm Nguyệt vẫn bị trói chặt sau lưng, hạ thân trần trụi vừa tiếp xúc với yên ngựa thô ráp lập tức truyền đến một loại cảm giác dị thường khó chịu, khiến hắn không sao kiềm được, the thé rên lên một tiếng khát cầu.

Bình Nam vương cười lạnh, khinh mạn nói: “Giờ phút này mà còn sinh ra khoái cảm được sao, ngươi rõ đúng là bẩm sinh ti tiện!” Dứt lời, một tay ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của Tâm Nguyệt, một tay ghì mạnh dây cương khiến “Tuyệt linh” hí vang nhảy chồm lên khởi động. Lưng ngựa kịch liệt xóc nảy không ngừng ma sát vào hạ thân trần trụi của Tâm Nguyệt, vốn đã bị xuân dược tra tấn đến mức dị thường mất cảm, hậu đình thêm lần nữa chịu phải một kích thích cực lớn. Tâm Nguyệt nhin không được thét lên chói tai, vùng vẫy tránh né.

Bình Nam vương ôm chặt ngay eo hắn ngăn lại sự giãy dụa kịch liệt phiến toái, sau đó ghé vào lỗ tai hắn, nhẹ nhàng lên tiếng: “Mới bấy nhiêu mà đã không chịu nổi, từ giờ đi đến Tương Thành phải mất ba ngày ba đêm, ngươi làm sao có thể chịu đựng tiếp đây?” Nói xong cuồng tiếu cười lớn. Tâm Nguyệt vừa nghe xong mấy lời ấy, kinh sợ đến nỗi suýt nữa từ trên lưng ngựa ngã vật xuống đất. Nếu ba ngày ba đêm đều phải ngồi trên lưng ngựa chịu đựng tai vạ, thì đó mới thật sự là địa ngục khổ hình!

Bình Nam vương cùng mấy trăm binh sĩ sau khi chậm rãi rời khỏi kinh thành, liền giục ngựa lao đi bằng băng. Thân mã “Tuyệt linh” cũng không ngoại lệ, lao nhanh đi như đằng vân giá vũ. Tâm Nguyệt phát cuồng càng dữ dội hơn nữa, bờ mông non mềm cùng yên ngựa cứng rắn thô ráp điên cuồng va chạm, khiến cho hậu đình dậy lên cảm giác tê ngứa dữ dội phát mãnh liệt, dục hỏa trong lòng càng rục rịch dâng lên thiêu đốt. Tâm Nguyệt thống khổ ngửa đầu bất đắc dĩ rên rỉ, tơ tóc thanh lãnh tán loạn dưới ánh trăng bi

thương tung bay, trên mặt vương đầy hơi nước đã không còn phân rõ đâu là nước mắt, đâu là mồ hôi.....

16. Chương 15

Trên con đường bằng phẳng trải dài rộng lớn, đoàn người của Bình Nam vương giục ngựa lao nhanh như vũ bão, bụi mù tung bay ngoạn mục phi thường. Lúc này trời đã gần sáng người đi trên đường dần dần đông hơn, những người qua lộ nhìn thấy Tâm Nguyệt – một tuyệt mỹ thiếu niên toàn thân trần trụi ngồi nửa người trong lòng Bình Nam vương đều cảm thấy kinh ngạc, tò mò liếc nhìn. Tâm Nguyệt lại hoàn toàn không thể cảm thấy gì cả, hần sớm đã bị dục hỏa hành hạ thần trí mơ hồ, ngoại trừ vô vọng giấy dựa song song với bi ai rên rỉ thì hần cái gì cũng làm không được.

Ba ngày ba đêm cứ thế trôi qua, đến rạng sáng ngày thứ tư Bình Nam vương mang theo Tâm Nguyệt bị tàn phá sắp hấp hối về tới Tương Thành vương phủ. Lúc này Tâm Nguyệt ngồi trong lòng hần đã bị tra tấn chỉ còn sót lại một hơi tàn suy yếu. Ba ngày này, Tâm Nguyệt như kẻ bên bờ vực tử, sống không bằng chết. Trong cơ thể dục hỏa hùng hực thiêu đốt không có lúc nào là không tra tấn hần, bất kể ngày đêm bốn ba xuyên suốt cũng làm cho xương cốt hần gần như rã rời gãy nát. Đến khi Bình Nam vương ném hần va vào một tảng đá cứng rắn to lớn nằm một góc ở đại viện vương phủ hần đã hoàn toàn mất đi giác!

Khi Tâm Nguyệt tỉnh lại đã là hai ngày sau đó, được tính xuân được đã dần dần giảm xuống. Nhưng cả người vẫn tê lạnh đau buốt. Hần phát hiện bản thân đang nằm trong một gian phòng nhỏ hẹp và cũ nát, thân thể vẫn vậy trần truồng, nhưng may ra còn có được một chiếc giường xiêu vẹo và một tấm chăn cũ kĩ, dây trói ở hai tay sau lưng cũng đã được cởi bỏ. Bên cạnh có một tiểu đồng đứng canh giữ ở biên giường hần, thấy hần vừa tỉnh liền vội vàng chạy phóng ra ngoài. Tâm Nguyệt thầm nghĩ chắc là nó đi gọi người đến.

Không bao lâu sau, một quần gia bộ dạng xấu xí xuất hiện ở cửa dẫn theo vài hạ nhân đi vào. Người nọ dùng một đôi mắt nhỏ tình âm độc nhìn Tâm Nguyệt vài lần rồi lạnh lùng nói: “Ta là quần gia của vương phủ, nếu người tỉnh rồi thì mau mau đứng dậy đi theo ta đến gặp Vương gia!” Tâm Nguyệt tuy rằng cảm thấy thân mình vừa đau lại vừa thốn, nhưng vẫn cố gượng dậy đứng lên mặc vào bộ y phục tối màu của hạ nhân vương phủ....

Trong đại sảnh trang nghiêm xa hoa của phủ Bình Nam, Tâm Nguyệt sợ hãi quỳ gối trên mặt sàn lót nền cẩm thạch băng lạnh, thân mình đã kiềm không nổi bắt đầu phát run. Bình Nam vương một thân áo trắng ngồi trên chỗ cao nhất trong sảnh, gương mặt anh tuấn lãnh liệt như một khối tượng băng giá buốt. Ngay cả bầu không khí xung quanh hần dường như cũng bị cô đọng đông lại. Tâm Nguyệt sợ hãi đến ngay cả đầu cũng không dám nâng lên.

Bình Nam vương nhìn trân trân hần, qua một lúc lâu mới lãnh đạm lên tiếng: “Người rất giỏi dùng bộ dáng đáng thương của mình vờ gọi lòng thương người trong tâm kẻ khác! Khó trách ngay cả đương kim Thánh Thượng cũng bị người mê hoặc thần hồn điên đảo, cứ thế khiến cho đế hậu bất hòa, hậu cung đại loạn. Hừ! Bỏ vương từ khi sinh ra hận nhất là loại tiện nô lấy sắc mê người như ngươi!”

Tâm Nguyệt tự ám than oán, rõ ràng là Huyền Vũ đế không để ý đến cương thường luân lý mạnh mẽ giữ lấy hần, nhưng mọi người lại cố tình nói hần không biết liêm sỉ câu dẫn đế vương. Đến ngay cả Bình Nam

vương ở biên cương xa xôi cũng vẫn vậy mà hiểu lầm hẳn. Giờ phút này hẳn thật sự khóc không ra nước mắt!

Bên tai lại nghe Bình Nam vương lạnh lùng nói tiếp: “Nghe Tinh Dương nói, người ngay cả thái tử cũng không buông tha, còn câu dẫn thái tử si mê suốt ngày vây quanh lấy người. Trên dưới hoàng cung đều bị người phủ giăng chướng khí mù mịt khắp nơi, bốn vương tử trước tới nay chưa bao giờ từng nghe qua lại có hạng người nào vô sỉ *** đáng như người vậy!”

Tâm Nguyệt càng nghe càng uất ức, nghẹn lời nói không được câu nào thì lệ kia đã tràn ra rơi xuống. Bình Nam vương thấy thế càng cười lạnh nói thêm: “Sao, còn muốn dùng nước mắt lừa gạt người khác đồng tình ư? Đây cũng là một trong những thủ đoạn câu dẫn của bọn tiện nhân như người chứ gì? Đáng tiếc thật, bốn vương tử không thể sụp bẫy mà chiều ý người được rồi!”

Tâm Nguyệt vội vả ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Bình Nam vương cắn răng nói: “Tâm Nguyệt tuy rằng xuất thân tiện, nhưng cũng không phải là hạng dân thấp hèn như Vương gia vừa nói!” Bình Nam vương hừ lạnh một tiếng đáp lại: “Thân thể của người bốn vương tử đã nghe qua quá nhiều rồi, mẫu thân còn như thế, thân làm con sao có thể tốt hơn cả mẹ được chứ! Còn không phải đều là thứ hạ lưu vô sỉ đề tiện giống nhau như vậy sao!?”

Tâm Nguyệt trong lòng đau xót tột cùng, lắc đầu ảm đạm phân bày: “Vương gia nếu nhận định Tâm Nguyệt là loại người này, Tâm Nguyệt cũng không còn gì để nói. Nhưng khắp trên dưới Minh Dương cung lại có ai không biết phụ hoàng ngược đãi ta ra sao! Phụ hoàng hận ta thấu xương, đánh ta mắng ta, còn mạnh mẽ giữ lấy ta, làm cho ta muốn sống không được muốn chết không xong. Nào có ai thay ta nói lời công đạo đâu! Thái tử thấy ta liên thân chịu khổ, tìm mọi cách ra tay cứu giúp, nếu không phải như thế Tâm Nguyệt sớm đã thành oan hồn dã quỷ vất vưởng ở Minh Dương cung!” Tâm Nguyệt càng nói càng đau lòng khóc không thành tiếng.

Bình Nam vương nghe qua không chút động tâm, vẫn cười lạnh đáp trả: “Tên tiện nhân nhà người, cứ luôn vờ làm bộ dạng đáng thương lừa gạt người khác! Tinh Dương sớm đã nói cho bốn vương tử biết, người trời sanh bản tính tốt cùng *** đáng, sở trường lớn nhất là dụ dỗ câu dẫn nam nhân! Đừng tưởng rằng người ngày thường tuyệt sắc thiên hương, bốn vương tử sẽ dễ dàng bị người mê hoặc. Thánh Thượng mặc dù đem người ban cho bốn vương tử, nhưng bốn vương tử đối với loại hạ lưu vô sỉ như người đến một chút hứng thú cũng không có, loại đề tiện nhà người chỉ xứng đáng đi hầu hạ bọn cấp thấp hạ đẳng mà thôi!”

Tâm Nguyệt bị mắng đến thống khổ trong lòng chua chát, trời đất quay cuồng đảo lộn, cơ hồ như muốn lập tức chết đi tại chỗ.

Đến tối, Tâm Nguyệt mới hiểu được tình cảnh của bản thân lúc này có bao nhiêu nguy hiểm đang rình rập chờ mình phía trước.....

Trong một gian nhà hẹp tại phòng riêng hạ nhân vương phủ, Tâm Nguyệt hai tay bị trói ngược sau lưng, tạm bợ tựa vào vách tường, hẳn bây giờ muốn lui thân cũng không lui được nữa. Hơn mười nam đinh thân thể khỏe mạnh bao quanh vây lấy hắn nhồi vào chính giữa. Một người trong số họ mê đắm nhìn hắn lên tiếng: “Tiểu tiện nhân này quả thực bộ dạng yêu mị đặc biệt động lòng người!” Có tên lại còn chảy nước bọt hí hửng nói đùa: “Nghe nói cũng đã từng là sủng vật của đương kim Thánh Thượng đó nha! Ta nghĩ chắc tư vị trên giường nhất định là mê người lắm đây!” Lại một người khác cười giả lả tiếp lời: “Vương gia đem

thứ dê tiện này ban cho chúng ta hưởng thụ, mấy anh em ta thật đúng là diễm phúc ngất trời mà!” “Đúng vậy! Đúng vậy!” Những người còn lại đồng thanh cùng nói: “Ha ha... Đêm nay có thể tận tình vui vẻ rồi... Ha ha...”

Tâm Nguyệt sợ hãi cơ hồ như muốn gào khóc, như một con cừu non lạc đàn đáng thương đợi ngày làm thịt, ánh mắt hoang mang nhìn vào bảy cầm thú đương đột lột nam nhân, thân thể run lên từng đợt tựa như lá thu rơi rụng. Một thân nam nhân thô bạo túm lôi hất lại gần, cười *** đàng nói: “Giả vờ tội nghiệp làm gì! Cũng có phải là lần đầu tiên đâu!” Nói xong dùng sức vạt tìm vạt áo hất. Tâm Nguyệt thét lớn một tiếng khi gã nam nhân đó ném mạnh hất vào cạnh giường ở bên biên tường, “soạt” một tiếng lột hất quần hất xuống, cặp mông tuyết trắng mềm mại của Tâm Nguyệt nhất thời lộ ra. Mọi người trong phòng đều cuồng hô một trận. Kế đó, chợt nghe thấy một tiếng nói vang lên khê nhắc: “Lão đại, người xuống tay nhẹ nhàng một chút đi, kéo làm hỏng hết hất, thì ngày mai các huynh đệ ở Đông Viện Các làm sao thoải mái hưởng thụ được!”

Nam nhân kia nghe xong hắc hắc cười lớn: “Đối với loại dê tiện này, trước cứ chơi đùa cho khoái đi rồi tính tiếp!” Dứt lời đem ngón tay thô ráp đâm vào hậu huyết non mềm của Tâm Nguyệt. Tâm Nguyệt thét lớn thảm thiết, đau đến gãy dựa muốn vùng thoát, lập tức có hai gã nam nhân nhào tới gắt gao đè chặt hất lại, bàn tay thô to dơ bẩn cứ thế ở trên người hất luân phiên sờ mó.

Rất nhanh y phục trên người Tâm Nguyệt đã bị lột xuống sạch sẽ, thân hình tinh tế trắng nõn nằm ưỡn trên chiếc giường rộng lớn mê người vụn vẹo. Nam nhân đang đùa lộng trước người hất không thể kiềm chế, rút vội ngón tay vội về hấp tấp cởi bỏ quần xuống, liền đem khối phân thân khổng lồ dọa người mạnh mẽ đâm vào! Tâm Nguyệt đau đến trước mắt tối sầm, còn chưa kịp kêu la thành tiếng, đã bị một người mạnh mẽ nhét một khối phân thân khác sâu trong khoang miệng, ý đồ ngăn chặn tiếng thét kinh thiên chói tai đó!

Trong phòng nhất thời tràn ra liên tặc giữa tiếng thở dốc đan xen với tiếng cười *** đàng phóng túng. Theo mỗi nhịp thời gian người phía sau Tâm Nguyệt càng gia tăng lực đạo tổng đẩy, chỉ phút chốc đã nhện không được cuồng vọng bắn tinh, ghé vào trên người Tâm Nguyệt vù vù thở dốc, nếu không phải mọi người thúc giục hất cũng không dễ dàng lưu luyến rời đi. Lập tức tên tiếp theo đi lên không chần chừ liền hung hăng đâm vào động khẩu trước mắt. Mà người đằng trước khi nãy vẫn còn đang thô bạo túm tóc Tâm Nguyệt ra sức giao tranh. Tâm Nguyệt mở hé khoang miệng nhỏ nhắn tê liệt chống đỡ, hơi thở đứt quãng nức nở không thôi, trên mặt lẫn lộn giữa nước mắt mờ mờ nhuộm ướt toàn thân, hai tay bị trói phía sau cũng gãy dựa đến chảy ra tơ máu....

Trong gian phòng hung ác vẫn tiếp tục thay phiên trầm luân kẻ mà bọn họ gọi là ti tiện dê hèn, những nam nhân *** ô mỵ tục càng ngày càng hưng phấn, càng ngày càng điên cuồng. Ánh trăng lặng yên ẩn khuất dưới lớp mây mù vẩn vù, tựa hồ cũng không chịu nổi khi nhìn vào thảm trạng huyết tinh tàn nhẫn trước mắt! Bị tàn khốc lăng nhục Tâm Nguyệt tuyệt vọng kêu thảm, tựa hồ lại như nhìn thấy cả quỷ môn quan đương dang rộng cánh cửa để chào đón hất, bọn ma quỷ đáng sợ giờ lên cánh tay xù xì ngoác về phía hất vẫy gọi, dần dần hất đã hoàn toàn rơi vào vực sâu đêm tối vạn kiếp bất phục.....

Sáng sớm trong không khí rét lạnh, Tâm Nguyệt suy yếu cuộn mình trên nền đá lạnh băng, hai gã hạ nhân không ngừng dội lên thân hất từng gáo nước giếng lạnh thấu tâm can, để rửa trôi dịch thể của nam nhân cùng máu tươi tràn lan nhớp nhúa khắp người hất. Tâm Nguyệt lạnh cóng co rúm người cuộn tròn mình lại, hơn mười tên nam nhân tối qua, suốt cả một đêm thay phiên nhau lăng nhục, hết thấy mang đến cho hất cảm giác đau mới là địa ngục thực sự. Lại liên tưởng đến đêm nay, sẽ còn có nhiều nam nhân hơn nữa chờ hất hầu hạ, hất gần như hoàn toàn suy sụp, những ngày cực khổ gian nan này cũng chỉ vừa mới bắt

đầu thôi!

Chỉ lát sau, Bình Nam vương nhàn nhã tiêu sái đi tới, hai gã hạ nhân vội túm Tâm Nguyệt lôi dậy, mỗi người ghì chặt một cái cánh tay bức hấn quỳ xuống trên mặt đất. Bình Nam vương nhìn bộ dáng chật vật không ra hình người của Tâm Nguyệt lạnh lùng cười nói: “Thế nào? Tiểu tiện nhân, tối hôm qua có nhiều nam nhân như vậy hẳn là mang lại cho ngươi không ít mỹ mãn rồi chứ!” Tâm Nguyệt buông đầu xuống, cắn chặt môi dưới, cố không muốn nhìn hắn.

Bình Nam vương hừ lạnh một tiếng nói thêm: “Tinh Dương từng nói, ngươi nếu không có nam nhân thì tất sẽ không sống nổi, trên dưới vương phủ này nhiều nam nhân thay phiên như thế, nhất định đủ cho ngươi sống lây lất hết đời!”

Tâm Nguyệt trong lòng nhói đến tận cùng, mạnh mẽ ngẩng đầu gắt gao trừng mắt nhìn lại hắn, thống khổ nói: “Tâm Nguyệt tự phận chưa bao giờ làm ra điều gì thương thiên hại lý, vì cái gì lại phải chịu tai vạ khủng khiếp như vậy, chẳng lẽ thiên hạ vốn không có công lý hay sao!” Bình Nam vương nghe xong không khỏi chột dạ cười lạnh, Tâm Nguyệt tức giận không thôi, oán hận nói tiếp: “Ngươi giết ta đi! Sống mà thống khổ nhận hết tra tấn nhục hình như thế còn không bằng thà một nhát đao lìa thân xác!”

Bình Nam vương nheo mắt lại chậm rãi gần từng từ một: “Đây là báo ứng nên có của hạng người hạ lưu như ngươi, chết đối với ngươi mà nói chính là một thứ quá mức xa xỉ!” Tâm Nguyệt cả người chấn động mờ mịt nhìn hắn, toàn thân vùi chôn trong lạnh lẽo, đáy lòng đã hoàn toàn tuyệt vọng!

17. Chương 16

Nam nhân ngưỡng mặt nằm dài trên giường lớn, hai chân Tâm Nguyệt bị banh ra cực hạn ngồi lên người hắn, mặt huyết yếu ớt dưới thân đã bị phân thân thô to của nam nhân bức đầy, tàn nhẫn xâm phạm. Bên cạnh đó, có hai nam nhân khác mỗi người bắt lấy một cánh tay Tâm Nguyệt, buộc hắn ở trên người nam nhân kia kịch liệt dao động lên xuống. Còn gã nằm bên dưới thì vong ngã cuồng khiêu, tận tình hưởng thụ màn vũ khúc điên cuồng tưởng như bất tận. Ngược lại Tâm Nguyệt chỉ có thể thống khổ liên tục lắc đầu làm tung bay mớ tóc rối lòa xòa rơi xuống, phụ thuộc bất lực để bọn họ tùy ý sắp xếp. Từ miệng phun ra những tiếng rên rỉ nhỏ vụn xen lẫn với vài tiếng van nài đau khổ tuyệt không thể đánh động đến cái gọi là nhân tâm sắt đá của những con thú trong cơn cuồng hoan.

Bỗng nhiên nam nhân phía dưới cuồng dã hét lên một tiếng, dịch thể dục vọng tích tụ đã lâu thống khoái phát tiết, bắn vào tận sâu trong cơ thể Tâm Nguyệt. Ngay sau đó, trong hai người đang chực chờ bên cạnh có một nam nhân lập tức nhào tới kéo Tâm Nguyệt từ trên thân người nọ túm xuống dưới tấm thảm lót sàn, đôi tay bắt nhanh hai bên eo thon của hắn, nhắm ngay mặt huyết đang chảy đầy dịch thể lẫn lộn với máu loãng, một lần động thân liền bắt đầu thêm một vòng khổ ải!

“Đây là lần thứ mấy rồi?” Thần trí dần chìm vào mơ hồ Tâm Nguyệt cố nướng mảy mớ màng suy nghĩ. Phần hạ thân dưới eo cùng tứ chi giống như đã hoàn toàn không còn là sở hữu của bản thân, tất cả đều đã đau đến tê liệt. Bên tai khảng đặc những tiếng loạn âm chữ bới xen lẫn với tiếng cười *** dâng ô tục, Tâm Nguyệt thở dài đứt quãng. Không có kết thúc, không có tận cùng, tại trong địa ngục âm u khủng bố, chính mình vĩnh viễn không bao giờ có thể siêu sinh.....

Chỉ trong vòng vài ngày, Tâm Nguyệt đều đã bị tất cả các hạ nhân của Bình Nam vương phủ lần lượt cưỡng bức, hắn đã hoàn toàn biến thành tính nô dơ bẩn nhất hèn mạt nhất trong khắp vương phủ. Toàn bộ cuộc sống của hắn, mỗi ngày từ sáng đến tối cơ hồ từng giờ từng khắc đều chịu đựng nam nhân tra tấn hành hạ. Thân thể mười lăm tuổi của một đứa trẻ gầy yếu bị tàn nhẫn chà đạp, không hề có ai quan tâm đến cảm nhận của hắn, thì làm gì có kẻ nào quan tâm hắn sống hay chết. Bao nhiêu lần Tâm Nguyệt bị bạo luân đến ngất đi, lại nhiều lần ở trong cực độ thống cùng mà tỉnh dậy để tiếp tục chịu đựng những nam nhân hung ác dày vò. Tâm Nguyệt cứ như vậy bị tàn khốc lăng nhục theo đó thân thể mỗi ngày càng lúc càng suy tàn, hắn cực kì nhớ mong thái tử, ảo tưởng thái tử có thể tới cứu hắn, nhưng hắn cũng thừa biết thái tử hiện đang ở trong cung trăm bề khổ tâm. Hắn cay đắng hiểu được, tới cuối cùng thì thứ chờ đợi hắn cũng chỉ có thể là bị ngược đãi đến chết, hắn tuyệt không sợ hãi, bởi vì cứ như vậy hắn sẽ hoàn toàn được giải thoát....

Ngay lúc Tâm Nguyệt nghĩ đến bản thân sắp phải lìa đời, thì Bình Nam vương lại buông tha hắn. Cho phép hắn được nằm trong căn phòng cũ kĩ trước kia để an tâm dưỡng thương. Và cũng ra lệnh các nam nhân thú tính đó tạm thời rời xa hắn. Cứ thế đến khi thương lành, hắn vẫn sẽ tiếp tục vào vai trò tính nô trong vương phủ, Bình Nam vương chỉ là không muốn để hắn chết quá dễ dàng, bởi vậy mới hạ lệnh cho Dương quản gia cảnh cáo những kẻ đó không được gây thương tổn tới thân thể hắn, vì thế những tên cầm thú kia mới vờ thủ đạo chừng mực, nhưng rốt cuộc mỗi tối vẫn sẽ có ba bốn gã nam nhân xông vào căn phòng cũ nát của hắn càng không quan tâm hắn gào khóc ra sao mặc nhiên tàn nhẫn lăng ngược, tận tình chà đạp.....

Bình Nam vương đối với tình cảnh thê thảm trước mắt cũng tuyệt không chút động tâm thương xót, hắn cực đoan oán hận và ghét cay ghét đắng dung mạo tuyệt mỹ của kẻ bị xem là dê hèn, không riêng bởi vì thân thể không minh bạch của hắn mà chủ yếu là vì Tình Dương từng thuật lại nhiều lần rằng hắn ở trong cung làm đủ chuyện *** ô tàn ác. Ý vào tư sắc mê người của mình dụ hoặc Thánh Thượng *** loạn hậu cung, đây rõ ràng là đại nghịch bất đạo, thiên lý khó dung! Bởi vậy Bình Nam vương đối với hành vi vượt mức cho phép của hạ nhân vương phủ xem như nhìn không thấy, nghe không biết, và hắn một mực cho rằng đây là một dạng trừng phạt thích đáng cho một tên tội đồ ti tiện dê hèn!

Thấm thoát thời đưa cũng đã qua hơn mấy tháng, Tâm Nguyệt đã hoàn toàn quen với lối sống khuất nhục tại Bình Nam vương phủ, ban ngày hắn bị mọi người sai như nô dịch, cưỡng bức làm tất cả những công việc vất vả và nặng nề. Buổi tối còn phải chịu đựng mấy gã nam nhân thô lỗ tùy ý *** ngược, thỏa mãn hết thấy mọi thú tính kinh tởm của bọn họ. Trước kia khi còn ở trong hoàng cung, sau những lúc bị tàn phá còn có thái tử ôn nhu yêu thương hoặc giả sẵn sóc chăm nom hắn, mà giờ hiện tại toàn bộ từng người trong vương phủ đều khinh miệt hắn sỉ nhục hắn, khiếp sợ uy quyền của Bình Nam vương không một ai dám đồng cảm với hắn chứ đừng nói gì là sẽ tỏ ra hay rũ một chút lòng thương hại mà bố thí cho hắn.

Hắn là một đứa trẻ bị thần linh vứt bỏ, thế giới của hắn không có ánh sáng, không có tia bình minh ấm áp, không có bất cứ thứ gì mà một con người cần có, có chăng cũng chỉ là ở trong bóng tối vô tận hắc ám, trong bóng tối vô tận đau khổ.....

Lúc này ngoài viễn chinh, biên cương yên ổn quốc thái dân an, xuất thân võ tướng như Bình Nam vương cũng nhân nhạ sống những ngày thanh thoi bình yên. Bình Nam vương anh tuấn tuổi đương lúc xuân thì, công chúa hoàng thất cũng như tiểu thư quý tộc đều tranh nhau vị bạch mã vương tử này, Huyền Vũ đế từng nhiều lần chỉ phối mai mối cho hắn, nhưng mỗi lần thế đều bị hắn khéo léo từ chối. Hắn đối với những chuyện phong hoa tuyết nguyệt tầm thường không hề có hứng thú nào, hắn chỉ thích xông pha trận mạc chinh chiến oanh liệt, trồn đời trên chiến trường anh dũng giao tranh, mãi đến khi chết trận trên sa trường thì da ngựa bọc thây, đây mới là cuộc đời chân chính của một võ tướng nên có. Bởi vậy vị trí phi tử của Bình Nam vương nhiều năm như vậy đến giờ vẫn còn để trống, nhưng bên người Bình Nam vương cũng

không phải là kẻ thiếu thốn nữ nhân.....

“A.. A.. Ta không được nữa... Ta chết mất.....” Ca cơ Liên Hương nổi danh nhất Tương Thành đang ở dưới thân Bình Nam vương vong tình hoan hỉ, thân hình gợi cảm cường tráng của Bình Nam áp trên thân thể yếu mềm non mịn của nàng kịch liệt vận động, sau một trận tổng đẩy mạnh mẽ Bình Nam vương trong tiếng thét chói tai của Liên Hương cao trào bắn ra, cực độ kích thích làm cho nữ nhân hưng phấn ngất đi. Sau khi thở dốc lấy lại khí lực Bình Nam vương từ trên người nữ nhân đứng dậy rời đi.

Giờ đang là chạng vạng, ánh tà dương ngã hắt về phía Tây, hoàng hôn rơi xuống soi rọi đỏ bừng cả một góc trời yên lặng. Tại phủ, Bình Nam vương khoác lên mình một lớp áo mỏng manh thanh nhã, chậm rãi đi thông thả đến phía trước cửa sổ, từ trên lầu cao hắt phóng tầm mắt nhìn xuống cảnh vật tuyệt sắc ở hoa viên sau phủ. Bỗng nhiên hắt nhìn thấy trong hoa viên sau ngọn giả sơn là một màn hương diễm kịch liệt và nồng cháy, hai gã hạ nhân đang điên cuồng gian *** cùng Tâm Nguyệt. Mà kẻ đó cả người trần trụi hạ lưu như cẩu đái ghé thân tựa vào bàn thạch, một tên nam nhân đứng sau hắt ngay giữa mật huyết mãnh liệt va chạm, nam nhân còn lại thì đứng phía trước ngay trong miệng hắt tận tình chà đạp. Trước sau song diện công kích khiến Tâm Nguyệt bất lực lay động nảy lên theo từng nhịp đung đưa điên cuồng, trên mặt tràn ra biểu tình tội cùng thống khổ.

Bình Nam vương lạnh lùng nhìn, bỗng nhiên từ bên cạnh truyền đến thanh âm kiều mỵ của Liên Hương: “Chắc, đứa nhỏ kia thật là đáng thương, nhất định đau đến chết luôn a.” Bình nam vương thần nhiên nói: “Hắn thích bị nam nhân thương mà, nhìn vậy thôi chứ chắc trong lòng cao hứng lắm đấy.” Liên Hương sẵn giọng: “Ta không tin đâu! Bị nam nhân thương như vậy không đau mới là lạ! Nam đồng khi hành phòng rất dễ bị thương!” “Nga, người không biết gì thì đừng nói bừa chứ!” Bình Nam vương khẽ cười đáp lại.

Liên Hương âm thầm nói: “Trong viện chúng ta có một đứa luyến đồng hết sức gầy yếu, mỗi lần tiếp khách đều đau đến chết đi sống lại, sau vài lần còn vì chịu đựng không nổi mà treo cổ tự sát.” Bình Nam vương trong lòng ngẩn ra, nhìn gương mặt Tâm Nguyệt thống khổ vận vẹo không khỏi ngây ngẩn cả người.

Lúc này hai gã hạ nhân đó tựa hồ cũng đã thỏa mãn thú tính, sửa sang lại y phục, để mặc Tâm Nguyệt ngã quỵ trên đất ngheh ngang rời đi! Một mình Tâm Nguyệt nằm trơ lại nơi đó, suy yếu thở gấp đứt quãng, chỉ chốc lát sau cổ gượng dậy run rẩy đứng lên, sờ soạng chung quanh mở quần áo bị xé loạn văng ra tứ tung. Bình Nam vương nhìn hắt kéo lê thân thể tàn tạ gầy yếu cố sức vận động, trong lòng bỗng nhiên dậy lên một loại cảm giác bi ai khác thường, tiện nò hèn mọn này nói cho cùng cũng vẫn là một đứa trẻ! Hắt nhỏ yếu như thế bất lực như vậy, những đứa trẻ khác độ vào tuổi hắt đều được cha mẹ thương yêu chiều chuộng, còn hắt lại mồ côi sống cuộc đời đơn bạc chịu đựng thể nhân khinh rẻ vũ nhục – Nhìn vào thật sự là rất....

“Ta đây là đang thương hại hắt sao?!” Bình Nam vương giật mình thầm nghĩ: “Loại hạ lưu vô sỉ tội cùng tệ tiện này, ta làm sao có thể đồng tình với hắt được!” Bình Nam vương hung hăng cắn chặt răng phớt lờ mọi ý nghĩ thương cảm vừa rồi.

Từ đó về sau Bình Nam vương mỗi lần nhìn thấy Tâm Nguyệt chịu khổ, trong lòng đều không thể tự chủ, khẽ rùng mình một chút. Hạ nhân trong vương phủ đối với mấy màn thi ngược tàn bạo lâu đã thành lệ, quen thói đối đãi với Tâm Nguyệt có thể nói là cực kỳ tàn ác. Giữa lúc trời mưa tầm tã bọn họ lại bắt Tâm Nguyệt dầm mưa quét rác, mọi người nghỉ ngơi ăn cơm thì ra lệnh cho Tâm Nguyệt đi làm những việc nặng nhọc quá sức chịu đựng của hắt, làm không xong thì không được ăn cơm! Mà hễ Tâm Nguyệt lỡ làm sai bất cứ chuyện gì nhỏ nhặt bọn họ sẽ mượn cớ lôi ra đánh hắt tới học máu, sau đó lại treo đứng lên xà

ngang, thay nhau gian ***. Tâm Nguyệt bị ngược đãi không ra hình người, cả người chỉ gầy đến trơ xương, sắc mặt tái nhợt tựa như người chết. Bởi vì thường xuyên bị nam nhân xâm phạm cước bộ của hắn lúc nào cũng lao đảo khắp khiêng, thân hình lung lay sắp đổ giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Một ngày nọ, Bình Nam vương nhàm chán dạo bước trong hoa viên ở vương phủ, hắn càng đi càng xa dần dần đi tới một ngõ ngách rất hẻo lánh sau hoa viên. Đang lúc thưởng hoa ngơ ngẩn hắn bỗng nhiên nghe thấy một tiếng khóc rả rích rất nhỏ vang lên, hắn hơi giật mình một chút, tò mò muốn xem ai đang khóc ở đây? Vì thế hắn xoay người cước bộ thật nhẹ nhàng, chậm rãi đi về phía trước. Men theo một gò đất nhỏ hắn nhìn thấy giữa bãi cỏ hoang vu đương nửa ngồi một thân ảnh nhỏ gầy, bờ vai của thân ảnh đó không ngừng run lên tựa như đang khóc rất thương tâm.

Bình Nam vương hơi rướn người về trước nhìn kĩ lại nguyên cảnh, mới biết thì ra là thứ hạ tiện vô sỉ đó đang trốn ở đây khóc lóc! Lúc này, Tâm Nguyệt cũng đã phát hiện ra hắn, sợ tới mức cả người đông cứng, đôi mắt đen láy mở lớn khiếp sợ nhìn hắn, biểu tình trên mặt cực độ khủng hoảng, giống như vừa gặp phải thứ đáng sợ nhất trên cõi đời này.

Bình Nam vương nhìn vẻ mặt giàn dụa nước mắt của hắn, quần áo trên người rách nát loang lổ máu tươi, hiển nhiên là vừa mới bị người ta đánh xong. Đôi môi mấp máy dường như đang muốn nói điều gì đó, chợt nghe từng đợt âm thanh ồn ào cách đó không xa vọng đến, loáng thoáng có tiếng mắng: “Tên dê tiện này nhất định là đang trốn ở gần đây thôi!” Lại có tiếng chửi bới khác hung hăng đáp lại: “Mẹ nó! Thừa dịp chúng ta không để ý liền chuồn đi, một lát mà bắt được xem ta như thế nào trừng trị hắn đây!”

Tâm Nguyệt nghe được động tĩnh lập cập đứng lên, hoảng sợ nhìn Đông ngó Tây, thân mình kịch liệt run rẩy, ngay cả răng hàm cũng va vào nhau vang lên những tiếng răng rắc dị thường. Bình Nam vương lạnh lùng nhìn hắn, trong lòng lại dâng lên một loại cảm giác kỳ quái khó tả. Tâm Nguyệt bỗng nhiên quỳ phục xuống đất, ngưỡng gương mặt tái nhợt như tuyết đau thương nhìn hắn, trong mắt lộ ra vẻ thống khổ cầu xin. Bình Nam vương hiểu được ý tứ Tâm Nguyệt, tim hắn cư nhiên nhói lên một cơn đau kì lạ, nhưng cũng chỉ là xẹt qua một chút liền biến mất như chưa từng tồn tại, rất nhanh đã khôi phục lại bộ dáng bình thường. Mặt lạnh như tiền, không chút thay đổi nhìn Tâm Nguyệt đang co người trên đất run rẩy ho khan vài tiếng.....

Cách đó không xa, mấy gã kia chợt như nghe thấy tiếng ho lập tức vội vàng chạy tới, tất cả những hạ nhân vừa nhìn thấy Bình Nam vương liền cuống quýt quỳ xuống hành lễ, bên cạnh đó cũng nhìn thấy Tâm Nguyệt cư nhiên cũng nghe thấy vài tiếng cười vụng trộm vang lên. Tâm Nguyệt sắc mặt như tro tàn nhìn chằm chằm vào kẻ trước mặt, dưới đáy mắt tràn đầy vô tận bi ai hòa trong bóng tối thâm sâu thù hận.

Bình Nam vương lúc bấy giờ mới lạnh lùng lên tiếng: “Ngay cả một tiểu hài tử mà cũng giữ không xong, các ngươi còn có thể làm được cái gì đây!?” Mấy gã phó thị ngày thường hung ác giờ khắc này lại tim đập chân run, sợ cam như hến. Tâm Nguyệt âm thầm nghĩ: “Hạ nhân vương phủ là vì Bình Nam vương mới sỉ nhục ta như thế, mà ta vừa rồi cư nhiên còn đi cầu hắn cứu mạng, nực cười... ta rõ là một đứa ngu độn nhất trên cõi đời này.” Nghĩ vậy không khỏi âm thầm cười khổ.

Bên tại lại lần nữa nghe thấy Bình Nam vương thản nhiên nói tiếp: “Đem tên tiện nhân này mang đi đi!” Vài tên hạ nhân sau tiếng nói đó mới dám đứng lên. Một gã bước nhanh về hướng Tâm Nguyệt túm vội cánh tay mảnh khảnh của hắn, hơn nữa vừa lúc chộp vào ngay miệng vết thương trên cánh tay hắn. Tâm Nguyệt cố cắn chặt răng mới ngăn không cho tiếng rên rỉ phát ra. Nam nhân hung tợn đó còn ghé vào bên tai Tâm Nguyệt, thấp giọng nói: “Hừ, chờ đến lúc trở về lão tử nhất định phải hảo hảo yêu thương ngươi

mới được!” Tâm Nguyệt co rúm người cắn chặt môi dưới, một giọt nước trong suốt từ khóe mắt lần nữa rớt xuống chảy trượt qua má.

Vài gã hạ nhân xô đẩy Tâm Nguyệt dần dần đi khuất tầm mắt của kẻ ở lại. Bình Nam vương lẳng lặng đứng nhìn, thân hình Tâm Nguyệt còn chưa trưởng thành chen lẫn giữa đám hạ nhân vạm vỡ cao to, càng hiện ra thân ảnh nhỏ bé gợi lên sự yếu ớt mong manh tưởng chừng tan vỡ.....

18. Chương 17

Tâm Nguyệt càng ngày càng tuyệt vọng, đối mặt với khốn cảnh gian nan, từ nhỏ đến lớn, hần lúc nào cũng chỉ yên lặng chịu đựng, lúc nào cũng ảo tưởng rằng cực khổ sẽ có tận cùng, nhân sinh vẫn luôn tràn ngập hy vọng. Nhưng hiện tại, trời xanh càng ngày càng u ám, thế giới của hần chìm trong tan vỡ. Linh hồn bị vết sạch dưới những trận tra tấn tội cùng bị thẩm vô tình biến hần thành một cái xác không hồn, thân thể tuy còn chưa tiêu vong, nhưng tâm đã triệt hạ, đáy lòng cũng hoàn toàn chết đi. Hần kéo dài hơi tàn để tồn tại, đối với nhân thể tất cả... tất cả đều đã chết lặng.... Mãi cho đến một ngày, hần vô tình gặp phải một cơ hội ngẫu nhiên.....

Ngày hôm đó, có một gã thị vệ tên tục là Chúc Lão Nhị vì uống quá chén nên nổi cơn thú tính, ngay giữa trưa nắng gắt vào giờ ăn chung, lão đảo xông vào lôi Tâm Nguyệt ra cởi hết quần áo.

Giấu lại trong sân diên cuồng gian ***. Tâm Nguyệt cắn răng cố nén, chỉ chốc lát Chúc Lão Nhị ngay trong cơ thể Tâm Nguyệt hài lòng phát tiết lần thứ nhất, ngay sau đó Chúc Lão Nhị chồm tới lật hần người Tâm Nguyệt lại, nắm vòng qua eo sau lần thúc sâu liền chuẩn bị lập lại một vòng tuần hoàn mới. Ai ngờ đúng lúc này, một gã thị vệ vương phủ cùng trực ban với Chúc Lão Nhị vô cùng lo lắng chạy tới tìm hần nói Bình Nam vương muốn lập tức xuất phát đi tới Phong Linh tự thăm viếng Huyền Cơ đại sư, đội trưởng thị vệ bắt bọn họ phải chạy nhanh đến nơi tập hợp!

Chúc Lão Nhị vừa nghe qua cảm tức vạn phần, nhưng quân lệnh như núi, buộc lòng đành phải ly khai thân thể mê người trước mặt.

Vì muốn thêm lần nữa tiếp tục cuộc vui, hần bèn ra lệnh cho Tâm Nguyệt mặc ngay quần áo hạ nhân vào, túm lôi Tâm Nguyệt kéo đến chỗ tập hợp.

Khi Bình Nam vương xuất môn ngoại trừ có thị vệ hộ giá bên ngoài, thì còn dẫn theo vài gã sai vặt để thuận tiện sai phái. Vì thế lúc ấy, khi hần nhìn thấy Tâm Nguyệt mặc y phục hạ nhân vương phủ run run đứng trong đội ngũ xuất quân, nên chẳng ngạc nhiên và cũng chẳng nói thêm bất cứ lời nào.

Sau khi chỉnh đốn đội hình, hần vung roi ngựa lên ra hiệu lệnh để các đại đội nhân mã bắt đầu xuất phát. Bọn thị vệ chức vị cao nhất ở phân đội kỵ mã hùng dũng tiến về phía trước, mà những tên cấp thấp cùng vài gã sai vặt cũng chỉ có thể rầm rập bước nối theo sau. Tâm Nguyệt vừa bị thô bạo chà đạp, hạ thân đau nhức vô cùng, mỗi bước đi đều cực kì gian nan, nếu không phải Chúc Lão Nhị gắt gao lôi đi chỉ sợ đã sớm đau đến ngã quỵ xuống đất.

Phong Linh tự nằm ngay tại giao lộ giữa Tương Thành và Phong Linh sơn, Cách Bình Nam vương phủ cũng không quá xa. Chỉ là Phong Linh sơn nguy nga hùng vĩ, trải dài những mấy trăm dặm, nếu là người thường mà cố đi trên những con dốc lớn đó quả thực là đã rất khó khăn.

Huống chi thân thể Tâm Nguyệt lại cực kì suy yếu, chỉ chốc lát đã mệt lã người, toàn thân ướt đầm mồ hôi, trên gương mặt huyết sắc tái nhợt không chút sự sống nào ngoài hơi thở đứt quãng và yếu nhược, đến lúc này thì Chúc Lão Nhị rất muốn nhanh tay đem hắc tha lên một góc nào đó sau núi để tận tình cuồng hoan.

Đến trước Phong Linh tự, phương trưởng Huyền Cơ đại sư tự mình dẫn chúng tăng nhân sắp thành hai lối chờ đợi hoan nghênh những vị khách phương xa ghé thăm, Bình Nam vương dẫn theo vài tên tùy tùng bên người cùng Huyền Cơ đại sư bước vào trong hàn huyền.

Tiến vào tự, những người không phận sự còn lại phải ở bên ngoài chờ lệnh. Chúc Lão Nhị vừa thấy không có việc gì vội vàng ôm lấy Tâm Nguyệt chạy vào góc khuất như chỗ không người. Trong tiếng cười đùa trêu ghẹo của những người còn ở lại thì Chúc Lão Nhị đã hí hửng ôm Tâm Nguyệt chạy biến thật xa, dần dần đi tới một chỗ khá sâu trong rừng rậm....

Hút sâu trong khu rừng rậm rạp, những cây cổ thụ chọc trời chạy vút lên cao, dang rộng tán lá gần như che lấp ánh mặt trời chiếu xuống qua các khe hở nhỏ hẹp tạo thành những tia sáng yếu ớt và mong lung.

Chúc Lão Nhị bồng Tâm Nguyệt chạy đến một gốc cây đại thụ có thân tán to rộng lớn, rễ mọc tua tủa, động tác mau lẹ mắt chưa đầy mấy khắc đã lột sạch quần áo Tâm Nguyệt xuống, bắt hắc áp lưng lên thân của thụ, sau đó nâng hai chân hắc lên cứ như vậy tạo hình tư thế nửa đứng cường gian. Buộc phải nén mình đến hơn nửa ngày, chúc lão Nhị sớm đã bị dục hỏa thiêu đốt, động tác càng điên cuồng tàn bạo, ngay cả cây đại thụ sừng sững đứng vững cũng bị đung đẩy đến cành lá bay loạn tứ tung. Tâm Nguyệt phải nói là cực kì bi thảm, phần thân thể sau lưng áp trên đại thụ, da thịt non mịn bị vỏ cây thô ráp kịch liệt ma sát, đồng thời hạ thân lại bị tàn nhẫn xâm phạm. Vô lực phản kháng hắc chỉ có thể theo từng đợt tổng đẩy mãnh liệt mà thống khổ rên rỉ, thân mình rung động tựa như lá thu rơi rụng, môi dưới cũng bị răng trên chặt cắn đến xuất huyết....

Chỉ chốc lát, phần da lưng phía sau Tâm Nguyệt đã bị cọ xát tàn phá, máu chảy trượt xuống pha lẫn với dịch máu ở hạ thân bị xé rách từng giọt từng giọt nhỏ xuống đọng lại trên hàng đồng lá khô bên dưới xen lẫn bùn với đất trải làm nền khắp khu rừng. Ngay tại lúc hắc cảm thấy sắp duy trì không nổi nữa, chúc lão Nhị cuối cùng cũng hài lòng phát tiết. Tâm Nguyệt suy yếu thở dài một hơi, thân mình mềm nhũn theo thân cây trượt dài xuống dưới. Chúc lão Nhị với tay ôm chặt hắc, thuận thế úp mặt hắc trên đất, thân thể cao lớn vừa nặng nề đè lên. Tâm Nguyệt đã gào lên thảm thiết, trong đầu từng đợt mê muội, mơ hồ cảm giác được hai chân lại lần nữa được nâng lên, hắc nhìn không được đứt quãng cầu xin: “Van cầu người... Tha ta...!” Chúc Lão Nhị tựa như cảm thú biến hình làm sao có thể rũ lòng thương hại cho con mồi bất hạnh bên dưới, bất kể mọi thứ nâng hắc hai chân lên thật cao, một lần động thân liền đâm mạnh vào trong cơ thể hắc....

Tâm Nguyệt thống khổ nhắm chặt mắt lại, hai tay cào cấu vào trong bùn đất. Tuy rằng đã bắn quá hai lần, nhưng Chúc Lão Nhị hỏa lực cường tráng, sau lần thứ ba càng hung mãnh như dã thú điên cuồng tổng đẩy. Tâm Nguyệt rốt cuộc đã vượt qua giới hạn chịu đựng, giây dựa thân mình liều mạng như muốn vùng dậy thoát khỏi trầm luân. Chúc Lão Nhị bị hắc phá hủy cao trào lập tức nổi cơn thịnh nộ, quơ cánh tay cường lực của mình ghì chặt đầu Tâm Nguyệt úp xuống bùn đất ngăn chặn cơn vùng vẫy loạn động bên dưới. Đồng thời dưới thân càng tăng lớn lực đạo, tàn nhẫn chà đạp.

Tâm Nguyệt bị ghì chặt không sao thở nổi, hai tay trên mặt đất điên cuồng cào cào, trong lúc mê loạn vô tình hấn sờ soạng vào một vật gì đó vừa cứng vừa nhọn, tựa hồ như một khối đá vụn, hấn không chút nghĩ ngợi cầm vật kia lên cố hết sức bình sinh ném thẳng vào đầu Chúc Lão Nhị.

Chỉ nghe một tiếng “cốp” vang lên, Chúc Lão Nhị thất thanh gầm rú, mềm nhũn ngã xuống trên người Tâm Nguyệt, bàn tay đang ấn cổ Tâm Nguyệt cũng dần dần rơi lỏng buông ra.

Hô hấp của Tâm nguyệt vừa được khai thông, điên cuồng thở gấp, sau đó mới quay đầu nhìn lại, vừa thấy Chúc lão Nhị nằm trên người mình mà lại không hề nhúc nhích.

Tâm Nguyệt trong lòng chấn động, đẩy người chúc lão Nhị ra, liền thân hình nặng nề đó đổ sụp sang một bên, chậm rãi theo dưới thân kẻ bất động kia mà lùi lại. Hấn khiếp đảm hướng nhìn Chúc Lão Nhị, chỉ thấy Chúc Lão Nhị hai mắt nhắm nghiền, trên trán rách một mảng lớn, máu tươi từ đó tuôn ra tràn đầy trên gương mặt dữ tợn đáng sợ.

Tâm Nguyệt sợ tới mức tim như nhảy vọt ra ngoài, khủng hoảng thầm nghĩ: “Ta nhất định là đánh chết hấn rồi.... mà cho dù hấn không chết, nhưng bị thương thành như vậy đến khi tỉnh lại thể nào cũng sẽ giết chết ta!” Nghĩ vậy Tâm Nguyệt quơ quào mở quần áo nằm ngổn ngang chung quanh, không kịp mặc vào đã cố nén thân đau đứng lên lao đảo chạy vụt vào nơi chỗ sâu nhất, tối nhất trong cánh rừng âm u.

Thân thể liên tục bị lẫm nhục tàn phá đã gần như cực độ suy tàn, hơn nữa hạ thân vừa phải chịu thi bạo hành hạ, từng bước từng bước đi đều đau đớn kinh khủng, nhưng sợ hãi đã chi phối hấn buộc hấn phải liều mạng chạy trốn, hấn cứ thể đâm đầu chạy thẳng về phía trước, nghiêng ngả lao đảo cũng không biết chạy được bao lâu, mãi cho đến khi cả người rã rời không còn một chút sức lực nào mới ngã phịch xuống ngồi tựa vào một thân cây nghỉ ngơi. Dọc đường chạy thân thể trần trụi của hấn bị cạo đại cành khô quét qua mình đầy thương tích, nhưng hấn đã sợ tới mức đã không còn cảm nhận được đau đớn, hồng hộc thở hổn hển vài cái rồi nắm chặt y phục rách nát run lên bần bật. Sau khi hấp tấp mặc vội quần áo vào, Tâm Nguyệt cảm thấy có một chút thể lực thoáng được khôi phục, vì thế cố chống người đứng lên, lại tiếp tục rong ruổi trên hành trình đào vong.....

Trong rừng rậm tối om và rộng lớn, những gốc cây cao to chạy vút lên cao chắn mây che trời dẫn đường cho tầng tầng lớp lớp của bóng tối phủ giăng bao bọc toàn khắp khu rừng, ngưỡng mắt nhìn lên thỉnh không mọi thứ đều âm u cô tịch.

Từ lúc bắt đầu Tâm Nguyệt đã cầm đầu chạy thẳng bất kể mọi thứ, thoáng chốc lạc mất phương hướng, không còn phân rõ đâu là hướng về hướng chạy.

Lúc này tuy chỉ mới xế chiều, nhưng trong rừng bởi vì cây cối um tùm cao lớn đã che khuất ánh mặt trời soi rọi, bốn bề đều hoang vu vắng lặng, im ắng đến đáng sợ. Giữa cơn tuyệt vọng của kẻ đi lạc, chợt vô tình lóe lên một tia hy vọng mỏng manh ngay cuối đường hầm, hấn may mắn nhận ra cây cối ở phía trước cũng dần dần thưa thớt, còn ẩn hiện lộ ra vài tia bình minh sau cuối. Tâm Nguyệt nghĩ rằng đã gần sắp đi đến bìa rừng, vì thế ra sức chạy thực về phía trước.

Tâm Nguyệt theo hướng đó lao chạy như điên, hiển nhiên cây cối càng lúc càng ít, chỉ chốc lát trước mắt rộng mở quang minh, cuối cùng cũng chạy được ra khỏi khu rừng.

Một đạo thái dương cường quang mạnh mẽ chiếu thẳng về phía hắn, ánh mắt Tâm Nguyệt bị ánh sáng chói lòa làm眯 mắt, nhưng dưới chân lại vẫn không dám dừng lại, chạy vội được vài bước thì chợt nhận ra phía dưới không còn điểm tựa nữa, cả người nhanh chóng mất đà rớt xuống. Hắn sợ tới mức hét lớn một tiếng, chỉ cảm thấy thân thể không ngừng rơi xuống, trong chốc lát chạm thân vào phần đất của một cái dốc bên biên sườn núi.

Đầu óc choáng váng. Đất bằng đảo lộn, sườn núi kia như có độ dốc khôn cùng, Tâm Nguyệt cứ thế từ trên đỉnh dốc lăn tròn người xuống. Mà con dốc lại dài như vô tận, Tâm Nguyệt càng lăn càng nhanh, dọc đường không ngừng va chạm chà đạp vào những thứ cứng nhọn sắc lạnh với hình thù không mấy rõ ràng, rất nhanh đã bị đả thương cho đến hôn mê bất tỉnh....

19. Chương 18

Khi Bình Nam vương từ Phong Linh tự bước ra thì đã là xế bóng hoàng hôn, và mãi tới lúc này mọi người mới phát hiện Chúc Lão Nhị còn chưa trở về. Đội trưởng đội thị vệ đành phải chạy đến bẩm báo với Bình Nam vương về việc Chúc Lão Nhị vì phóng đảng ham chơi mà tự ý rời khỏi quân ngũ, Bình Nam vương nghe xong cười lạnh không thôi, thầm nghĩ sự cáng dỡ của Tâm Nguyệt quả thật là một tội hại rất lớn! Vì thế hạ lệnh cấp tốc đi tìm Chúc Lão Nhị trở về.

Thoảng chốc, bọn thị vệ ngay trong rừng rậm phát hiện Chúc Lão Nhị bị đập bể đầu đang hôn mê ngất đi, mà Tâm Nguyệt thì chẳng thấy tăm hơi.

“Tiểu tiện nhân này cư nhiên còn dám đả thương người rồi bỏ trốn ư!?” Bình Nam vương phẫn nộ tới cùng, vốn trong lòng dần dần nảy sinh ra một chút đồng tình đối với Tâm Nguyệt, mà nay trong chốc lát đều bay biến đi mất hết như chưa bao giờ từng tồn tại. Hắn cuống bọ ra lệnh mọi người, cho dù đào tung cả ba thước đất, cũng quyết phải đem tên tiện nhân kia tìm trở về cho hắn!

Khi Tâm Nguyệt tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường cỏ rất thoải mái, đồng thời cũng nhìn thấy được một vị nam nhân mãn tuần thanh xuân hiền lành ân cần. Người nọ mình vận một thân áo trắng tuyết mạo nho nhã, khí chất ôn hòa, làm cho người ta vừa nhìn thấy chợt sâu trong tâm khảm sinh ra một loại cảm giác thân thiết đến lạ. Tâm Nguyệt mờ mịt hỏi: “Đây là đâu? Ta làm sao lại ở đây?”

Bạch y nhân ôn nhu nói: “Nơi này là vùng núi ẩn cư ta ở, ta ra phía sau núi hái thuốc thì nghe tiếng động lạ rồi chợt phát hiện người toàn thân đầy máu nằm té xỉu ở đó, vì thế mới bế người về đây.” Tâm Nguyệt vừa nghe xong, vội vàng cảm kích, tạ ân nói: “Đa tạ công tử cứu mạng, tiểu nhân ngày sau chắc chắn sẽ liều mình báo đáp!” Bạch y nhân thần nhiên nở nụ cười hòa nhã đáp lại: “Hài tử à, không cần khách khí như vậy đâu!” Nói xong dừng lại nhìn thấu Tâm Nguyệt bằng ánh mắt trong suốt mở to, nhỏ nhẹ nói: “Hài tử, người cả người phủ đầy vết thương chưa kịp khép miệng, hơn nữa lại còn té xỉu ở nơi hoang sơn dã lĩnh, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tâm Nguyệt trong lòng căng thẳng, nhớ tới bản thân từng chịu đủ loại tra tấn, trong mắt nhin không được toát ra thần sắc sợ hãi. Bạch y nhân thấy thế vội vàng an ủi nói: “Hài tử, người không cần phải sợ, người nếu có chuyện gì khó xử thì cứ nói ra, ta nếu được sẽ cố giúp người mà.” Tâm Nguyệt sợ hãi ngược lên nhìn hắn, và bất gặp ánh mắt hòa ái của hắn cổ vũ, vì thế chậm rãi cất tiếng: “Ta tên là Tâm Nguyệt, là gia nô

của Bình Nam vương phủ, bởi vì không chịu nổi lạng nhục, cho nên dọc đường đi theo Vương gia lên núi mới dãi thương thị vệ chạy trốn ra đây.”

Bạch y nhân “Nga” một tiếng kinh ngạc nói: “Thì ra ngươi là người của Bình Nam vương phủ ư!” Tâm Nguyệt nhìn sắc mặt hắn có chút khác thường, không khỏi âm thầm thầm tự nghĩ: Hắn sẽ không đi đến chỗ Bình Nam vương để tố ta chứ, nếu là thật vậy thì ta chết chắc rồi! Bạch y nhân nhìn hắn bắt đầu khẩn trương vội vã, vì thế liền ôn nhu nói: “Ngươi yên tâm! Ta nhất định sẽ giúp ngươi mà!” Thấy Tâm Nguyệt tựa hồ thả lỏng đi được một ít, mới lại nói tiếp: “Bình Nam vương thế lực rất lớn, nếu ngươi muốn đào tẩu sẽ không dễ chút nào! Không bằng chúng ta cùng ở lại nơi này, chờ đến khi nào hắn tự mình tìm tới thì cùng nhau nghĩ cách đối phó hắn sau!” Có vị bạch y nhân này trượng nghĩa tương trợ, cho dù tương lai có như u ám mờ mịt ra sao, Tâm Nguyệt cũng khóa lòng mong ước vì trong cõi đời bi thảm của hắn đã từng dấy lên một ngọn lửa hy vọng.....

Bình Nam vương phong tỏa toàn bộ các lối đi trong Tương Thành và khắp Phong Linh sơn, sai phái rất nhiều nhân mã đi tìm kiếm Tâm Nguyệt. Ngay cả chính hắn cũng vì phần hận mà tự thân xuất mã, hắn tin rằng Tâm Nguyệt chắc chắn vẫn còn quanh quẩn đâu đó trong núi Phong Linh, vì thế hắn chỉ huy mọi người lùng tìm khắp núi, mỗi một tấc đất cũng không được bỏ sót, hắn nhất định phải đem tên tiện nhân hạ lưu vô sỉ đó tóm cổ trở về, hung hăng ban cho hắn những trừng phạt kinh khiếp cùng tra tấn tàn khốc nhất từ trước tới nay, khả năng mới có thể tiêu đi mối hận trong lòng hắn!

Ở lại nhà của bạch y nhân cũng không hề lẩn trốn đi nơi khác, và tới ngày thứ ba Bình Nam vương cuối cùng cũng lục soát đến nơi đây. Bạch y nhân bảo Tâm Nguyệt nấp vào trong nhà cỏ không được phép đi ra, rồi tự mình cầm một thanh kiếm tư thế sẵn sàng đứng trang nghiêm ngoài cửa nghênh đón Bình Nam vương.

Bình Nam vương cười ngửa vừa nhìn thấy bạch y nhân khoanh tay đứng trước cửa thoáng chốc cả kinh ngây dại, dẫn đến bọn thị vệ thấy Vương gia ngừng lại, cũng vội vàng đứng lại không dám tiến về phía trước nữa.

Bạch y nhân nhìn Bình Nam vương thản nhiên nói: “Thành Khang, nhiều năm không gặp, ngươi rốt cuộc đã trưởng thành như vậy rồi!” Thành Khang chính là tên tục của Bình Nam vương, trong thiên hạ rất ít có ai dám xưng thẳng kỳ danh này của hắn. Đường trốn ở trong nhà cỏ, Tâm Nguyệt vừa nghe qua, chợt thâm nghĩ bạch y nhân này cùng Bình Nam vương hẳn là có mối quan hệ thật không đơn giản!

Bình Nam vương lạnh lùng nhìn lại người trước mặt đáp lời: “Giang sư huynh, năm đó sau khi sư phụ qua đời ngươi đã đi không lời từ giả, thì ra là trốn ở nơi thâm sơn cùng cốc này!” Tâm Nguyệt nghe xong cả người kinh ngạc, nguyên lai bạch y nhân và Bình Nam vương là sư huynh đệ đồng môn, nhưng nhìn bọn họ giao ngữ lạnh nhạt, thiết nghĩ dù là sư huynh đệ nhưng cảm tình quả là không được tốt lắm.

Bạch y nhân than nhẹ một tiếng mới nói tiếp: “Sau khi sư phụ cười hạc về Tây, Giang mộ lại không màn danh lợi không muốn tiến thân trên chốn quan trường nghiệt ngã, không mau rồi đi chẳng lẽ còn ở lại vương phủ nhìn người qua kẻ lại hay sao?” Bình Nam vương hừ lạnh một tiếng đáp lại: “Ta biết ngươi luôn luôn tự nhận phẩm hạnh cao thượng tự cho mình là thanh cao, khinh thường không muốn kết giao với hoàng thân quốc thích hay những kẻ quan to hiển quý. Năm đó sư phụ thấy ta thiên chất thông minh liền muốn thu dụng ta làm đồ đệ, ngươi lại tìm mọi cách gây khó dễ, ngang ngược ngăn trở. Tình nghĩa sư huynh đệ giữa ta và ngươi từ lúc ấy vốn đã không còn tồn tại nữa rồi!” Bạch y nhân vẫn bình tĩnh nhìn Bình Nam vương, lạnh nhạt nói: “Nếu ngươi cùng ta đã đoạn tuyệt ân tình, nay Giang mộ lui về ẩn cư

cũng mong sao Vương gia chó đến quấy rầy, Vương gia xin mời ngài cứ tự nhiên đi cho!” Dứt lời lập tức bày ra tư thế tiễn khách.

Bình Nam vương cười lạnh nói: “Người muốn ẩn cư lánh đời như thế nào thì mặc người. Ta cũng không muốn đoái hoài đến chi cho nhọc lòng, chỉ là trong phủ bốn vương một gã gia nô đã thương người chạy trốn, bốn vương nhất định phải tróc nã hắn trở về quy án, nay đi đến nơi này tất phải lục soát luôn cả nhà cỏ kia của người!” Bạch y nhân khinh thường thở dài: “Các người tự cho mình là danh môn quý tộc lúc nào cũng tự tung tự tác ý thế hiếp người, ngay cả một đứa trẻ yếu ớt không chịu nổi lằn nhục mới bắt đặc dĩ đã thương người chạy trốn, vậy mà người cũng không thể nhắm mắt làm ngơ, ban cho hắn một con đường sống sót hay sao?” Bình Nam vương vừa nghe thấy lời này liền giống như hổ đói chộp được con mồi, hưng phấn không thôi, cuồng tiếu cười lớn hai tiếng, diễm nhiên đáp lại: “Thì ra thứ đệ tiện đó đang ẩn nấp tại nơi này, sư huynh người mau giao hắn ra đây, nếu không thì đừng trách bốn vương đối người không nể dè khách khí!”

Bạch y nhân ưỡn ngực đứng thẳng, nghiêm nghị nói: “Giang hồ ghét nhất là nhìn thấy cường quyền bức hiếp kẻ thế cô, nay người nếu muốn bắt người thì xin mời hãy bước qua cửa của ta trước đã!” Nói xong, tay nắm chặt kiếm chờ đợi nghênh trận. Bình Nam vương cười lớn sáng khoái lập tức từ trên lưng ngựa nhảy vụt xuống đất, bắt lấy Thanh Phong kiếm bên hông chia thẳng mũi gươm về phía bạch y nhân, lạnh lùng nói: “Nếu người muốn tìm đường chết, bốn vương sẽ toàn thành cho người!”

Bạch y nhân từ tốn rút ra lưỡi kiếm, vung tay ném vỏ kiếm văng đến một nơi thật xa. Đường kiếm xuất ra từ tay Bình Nam vương thanh khiêu loạn vũ thẳng hướng bạch y nhân đâm tới. Bạch y nhân đoán biết giao chiêu, thân thủ né người sang một bên tránh kiếm, đồng thời trường kiếm trong tay quay đầu đâm lại. Trong nháy mắt cả hai người đã quần nhau loạn đấu, chỉ nghe âm thanh của tương kiếm giao nhau không ngừng khua động, hai người cứ thế càng đấu càng hăng, càng đấu càng kịch liệt!

Tâm Nguyệt ẩn mình trong nội cỏ vội nung mắt nhìn theo lo lắng vạn phần, hắn lo lắng Bạch y nhân rốt cuộc có thể đánh thắng hay không, đây càng không phải là vì chính hắn, mà hắn chỉ nghĩ nếu vì mình mà Bạch y nhân bị đã thương, hắn sẽ áy náy khó chịu cả đời! Hiển nhiên hai người ấy càng đấu càng nhanh, bóng người trùng điệp đã phân không rõ nổi ai là ai. Chợt nghe bạch y nhân muện thanh cất tiếng lên lên thân hình nhanh chóng văng ra rồi theo tiếng “phịch” té ngã trên đất. Mọi người thấy đầu vai của hắn đầm đìa máu tươi, đoán biết đã bị Bình Nam vương đâm kiếm bị thương.

Trường kiếm của Bình Nam vương vừa vung lên chĩa ngay về phía người đang nằm trên đất, lạnh lùng lên tiếng: “Hiện tại người còn có bản lĩnh để ngăn cản ta sao?!” Bạch y nhân nắm chặt trường kiếm vùng dậy như muốn cố đứng lên, lúc này Tâm Nguyệt đã không thể kiềm chế nổi nữa, một bước lớn từ nhà cỏ lao thẳng ra ngoài, nhào tới bên người bạch y nhân, thương tâm nói: “Công tử, người sao rồi?” Nói xong lập tức từ trên quần áo mình xé rách một góc áo băng bó lại miệng vết thương ở đầu vai của bạch y nhân. Bạch y nhân nén đau gượng cười, nắm vội tay hắn: “Ta không sao, ta không phải đã bảo người không được phép ra ngoài mà! Người mặc kệ ta, mau trốn đi nhanh lên!” Tâm Nguyệt khế lắc đầu, thốn thức lên tiếng: “Ta không chạy đâu, công tử xả thân cứu giúp Tâm Nguyệt há có thể dễ dàng bội ơn sống đời tạm bợ!”

Bình Nam vương thấy Tâm Nguyệt cư nhiên dám chủ động hiện thân, trong lòng cũng không khỏi sửng sốt, nhin không được hừ lạnh một tiếng: “Tiểu tiện nhân nhà người, xem ra cũng còn có chút tình nghĩa a!” Tâm Nguyệt ngẩng đầu lạnh lùng nhìn ngược lại hắn, dưới đáy mắt ánh lên sự phẫn hận bi ai khó tả. Mấy ngày qua, Bình Nam vương không có lúc nào là không thống hận Tâm Nguyệt, mà nay hiển nhiên Tâm Nguyệt lại không hề sợ hãi khi đối mặt với hắn, lửa giận sâu trong lòng hắn càng dấy lên mãnh liệt hung tàn!

Tâm Nguyệt băng bó vết thương cho bạch y nhân xong mới bình tĩnh đứng dậy đi đến trước mặt Bình Nam vương chậm rãi quỳ xuống, Bình Nam vương nheo mắt chau mày, cảm hận nói: “Tiểu tiện nhân! Lúc này tưởng có thể cầu xin tha thứ là được sao? Giờ đã quá muộn rồi!” Tâm Nguyệt vẫn vậy, không mang chút sợ hãi nào, nhìn hắn bằng ánh mắt thấu suốt đến lạnh, từ tốn nói: “Vương gia, Tâm Nguyệt tự biết mình chịu tội khó thoát. Chỉ là việc này không hề can hệ tới Giang công tử, xin Vương gia đừng gây khó dễ cho công tử ấy.” Bình Nam vương vạ nghĩ cũng không nghĩ rằng hắn lại không mản đến sự an nguy của bản thân trái lại còn thay người khác cầu tình, trong lòng không khỏi vừa động, loại cảm giác khác thường như trước lại dâng lên lần nữa. Bạch y nhân nghe xong cảm thấy bình tâm, miễn cưỡng đứng dậy, hướng Bình Nam vương thấp giọng cầu xin: “Thành Khang, bất luận hắn đã làm sai chuyện gì, thì chung quy hắn cũng chỉ là một đứa nhỏ, người hãy rủ chút lòng thương mà tha cho hắn đi, được không!”

Bình Nam vương không mấy may để ý đến người kia, túm vớ lấy vạt áo trước ngực Tâm Nguyệt lôi hắn dậy, lãnh đạm nói: “Tiểu tiện nhân, chết đã đến nơi vẫn còn nhiều lời quẩn chuyện người khác ư, người tốt nhất nên tự lo thân mình đi! Xem lần này trở về bốn vương như thế nào trừng trị người!” Tâm Nguyệt lơ đãng nhìn hắn, trên gương mặt thờ ơ tuyệt không lộ ra một tia lo sợ nào cả. Bình Nam vương buông lỏng cánh tay ném hắn ngã sấp trên đất, đối bọn thị vệ phía sau phân phó: “Đem tên tiện nhân này trói lại cho ta!”

Hai gã thị vệ vội vàng chạy tới, hung ác bắt lấy Tâm Nguyệt dùng dây thừng thô bạo buộc hắn thật chặt. Tâm Nguyệt cũng không hề phản kháng mà yên lặng chịu đựng, sau khi trói xong Tâm Nguyệt bỗng nhiên xoay người đi đến trước mặt bạch y nhân quỳ xuống, ảm đạm nói: “Ân cứu mạng của công tử, Tâm Nguyệt xin nguyện kiếp sau báo đáp! Xin công tử hãy tự mình bảo trọng!” Nói xong cúi người xuống, dập đầu ba cái. Bạch y nhân đau lòng không thôi, bất đắc dĩ thở dài: “Tâm Nguyệt... Ta thật sự vô dụng, ta không cứu được người...” Tâm Nguyệt đứng dậy nở một nụ cười buồn bã với hắn sau đó tùy ý để mặc bọn thị vệ thô bạo lôi đi.

Bạch y nhân lặng đứng nhìn bóng lưng Tâm Nguyệt dần dần khuất xa, vệt nước trong suốt từ đáy mắt hắn rơi xuống thấm vào đất lạnh....

20. Chương 19

Bình Nam vương tuổi còn rất trẻ đã phải chỉ huy cả một đội binh hùng mạnh được so như thiên quân vạn mã, vì thế đối với hắn quân kỷ là tuyệt đối nghiêm minh, nếu có ai đó lỡ sai phạm bất việc gì cũng phải trừng phạt thật nghiêm khắc. Nay Tâm Nguyệt thân mang trọng tội lại cả gan dám đả thương người chạy trốn, thật sự là một tội nghiệt tày trời! Trước lúc bắt được hắn, Bình Nam vương từng nghĩ tới đủ mọi phương thức tra tấn hắn, trừng trị hắn như thế nào để khóa lòng giải hận. Mà nay khi nhìn thấy Tâm Nguyệt sắc mặt tái nhợt tiều tụy quỳ tại nơi đó, nghĩ đến tất cả những cực hình tàn khốc sắp sửa giáng xuống trên tấm thân đơn bạc gầy yếu đó, hắn lại có một tia không đành lòng. Có lẽ Giang sư huynh nói đúng, bất luận Tâm Nguyệt có làm chuyện gì sai quấy đến đâu thì hắn chung quy cũng chỉ là một đứa trẻ....

Nhưng bên cạnh đó, tên tiện nhân này lại chính là kẻ *** loạn hậu cung hại nước hại dân, vậy thì tại sao hắn phải đồng tình cho một thứ bại hoại không biết liêm sỉ ấy! Bình Nam vương hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh ban đầu, lãnh khốc ra lệnh Chúc Lão Nhị đi đến dựng hình. Sau đó, hắn bắt giắc nhìn thấy Chúc Lão Nhị đắc ý cực điểm, khóe miệng cong lên vẽ ra một nụ cười âm hiểm gian tà, và đương nhiên cũng nhìn thấy Tâm Nguyệt tuyệt vọng sợ hãi, đầu răng cắn chặt môi dưới mãi đến xuất huyết....

Tại hình phòng của Bình Nam vương phủ, Tâm Nguyệt trần truồng như nhộng bị treo lơ lửng trên cao. Một thanh sắt thô to tàn nhẫn xuyên ngang hai đầu vai xương tỳ bà của hắc đế treo hắc cổ định trên hai thanh đà ngang to lớn chạy song song phía trên hình phòng, hai tay dang ngang cũng trói vào hai đầu của đoạn sắt tàn nhẫn đó. Và phía sau lưng là Chúc Lão Nhị với sắc mặt dữ tợn đang điên cuồng ra sức vung vọt roi da, mỗi một roi thật mạnh quất xuống chất chông trên làn da trắng xanh tái nhợt làm cho thân thể kẻ thụ hình càng thêm hư nhược như ngọn đèn le lói cô độc trong đêm tối giữa cơn giông tố.

Một điều còn kinh khủng và đáng sợ hơn là máu từ miệng vết thương chảy xuống gần như lấp đầy toàn thân Tâm Nguyệt, cùng với làn da tuyết trắng của mình làm nền cho một bức tranh vô cùng thê thảm mang bóng hình tựa như bức họa của thuở xa xăm hư ảo và tuyệt thế! Thoạt đầu Tâm Nguyệt còn có thể phát ra những tiếng gào thê lịch thảm thiết làm tê tâm liệt phế bất cứ ai vẫn còn nhân tính, nhưng nay đầu hắc đế mềm nhũn gục xuống trước ngực, ngay cả thở cũng đã rất khó khăn chứ đừng nói đến kêu la hay gào khóc. Xương tỳ bà bị đâm thủng, từ miệng vết thương máu tươi tuôn ra như dòng suối nhỏ uốn lượn qua những khúc quanh chảy dọc xuống bụng, trượt xuống đùi, rồi đến mắt cá chân từng giọt từng giọt nhỏ xuống, đọng lại trên nền đất lạnh tanh loang lổ trong hiu quạnh, những dòng máu còn lại chảy hỗn loạn trên người tạo hình các vùng trũng lồi đan chéo vào nhau như mạng lưới kênh rạch của những con sông đơn.

Bình Nam vương ngồi ngay ngắn một bên, biểu tình mặt không chút thay đổi, vẫn lạnh lùng nhìn vào hết thấy, trước cảnh tượng có thể dễ dàng làm cho người khác kinh hồn bạt vía, và đương nhiên cũng làm cho tim hắc đế có chút lồi nhịp, đối với một con người sinh ra và lớn lên trên sa trường nhiều lần kinh qua sinh tử trong cảnh chém giết, lúc này ngay cả chính hắc đế cũng không hiểu tại sao tim mình lại chệch nhịp đập, tận đáy lòng lại dâng lên một loại cảm giác khó chịu đến ngạt thở!

Có một số thị vệ ít ỏi còn chút thiện tâm trong vương phủ đứng lặng một bên không lên tiếng cũng không đành lòng nhìn lại, hoặc là cúi đầu hoặc quay sang hướng khác tránh đi, ngược lại cũng có mấy tên thị vệ có bản tính thì ngược bị hình ảnh đầm máu trước mặt kích thích đến mức hưng phấn không thôi, không ngừng ở khắp nơi hô hào cổ vũ, trầm trồ khen ngợi. Bọn họ hoàn toàn không để ý tới Tâm Nguyệt chỉ mới là một đứa trẻ còn chưa trưởng thành, làm sao có thể chịu nổi những cực hình tàn khốc mà phi nhân ngược đãi!

Chúc Lão Nhị ***g lộn quất đánh như điên, hình ảnh tấm lưng nhỏ gầy bệ bết máu tươi phản chiếu lại trong ánh mắt đỏ ngầu rực màu căm hận, Tâm Nguyệt đã thương hắc đế làm cho hắc đế vô cùng nhục nhã! Không riêng gì vì tự ý rời khỏi ngũ mà bị xử phạt, phút chốc còn trở thành tâm điểm của trò cười cay nghiệt cho toàn bộ vương phủ, tất cả mọi người đều nhạo báng hắc đế ngay cả một cái tiểu hài tử cũng lo không xong. Hắc đế đối với Tâm Nguyệt là cừu hận thâm sâu không lối thoát, là không ngôn ngữ nào có thể biểu đạt hết, hắc đế đem sự phẫn nộ và oán hận tích tụ trong lòng đồng loạt phát tiết trên roi da đầm máu của kẻ thù. Lại khi vừa nhìn thấy Tâm Nguyệt hấp hối nửa tỉnh nửa mê, hắc đế vội vàng bưng đến một gáo nước muối rồi toàn bộ tạt vào trên vết thương bong tróc chẳng chịt đan xen trên lưng Tâm Nguyệt, ngay sau đó hắc đế hài lòng thưởng thức những thanh âm gào thét tội cùng bị thương!

“Đủ rồi!” Bình Nam vương cũng nhìn không nổi nữa mà từ trên ghế đứng bật hắc đế hét lớn, hắc đế nhìn thấy Tâm Nguyệt đang bị vây trong sự tàn phá kinh khủng, thoáng run giọng rồi thần nhiên phân phó: “Thả hắc đế xuống đi!” Chúc Lão Nhị dù chưa tận hứng nhưng buộc phải tuân mệnh tháo rời xích sắt buộc thả Tâm Nguyệt xuống đất, Tâm Nguyệt đáng thương cuộn mình lại vì đau, khi cây sắt vừa được rút ra từ hai đầu vai hắc đế thì hình thành một miệng vết thương mới khác còn lở loét ghê và rợn hơn ban đầu rất nhiều, hắc đế đón kêu thảm không ngừng, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ au cả nửa thân người đang run lên kịch liệt.

Bình Nam vương nhìn Tâm Nguyệt cả người đầy máu, thảm trạng đó gợi lên trong tâm kẻ đang nhìn một tia xao động khó hiểu, nhưng rất nhanh hắn đã khống chế được bản thân, trở về nguyên dạng sắt đá, lạnh lùng nói: “Hôm nay dừng ở đây, tiện nhân này cứ để lại cho các người chậm rãi hưởng dụng!” Dứt lời phất tay vài cái rồi để mặc bọn tùy tùng vây quanh ung dung bước về cửa chính...

Trong gian phòng lạnh màu tàn bạo, vài tên thị vệ thi ngược đã sớm nhẩn nại không nổi, đồng loạt bỏ nhào về phía Tâm Nguyệt. Còn Tâm Nguyệt lại vô lực nằm trên vũng máu, trong lòng lan tỏa chua xót, hiển nhiên những tên súc sinh với nụ cười *** đang trên môi đua nhau xông tới, không biết từ đâu trong hắn sinh ra một cỗ khí lực mạnh mẽ dâng lên, đâm đầu thẳng về phía một cây cột đá đập vào.....

Bình Nam vương vừa đi đến thềm cửa chợt nghe thấy một âm thanh kì lạ vang lên, lập tức bọn thị vệ thất thanh kinh hô, giây phút đó trong lòng hắn chợt chấn động, thành linh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tâm Nguyệt nằm trơ trọi bên cạnh một cột đá trong góc phòng, trên trán đã bị đánh vỡ, máu tươi tràn ra lan xuống đầy mặt.

Bình Nam vương khiếp sợ đứng sững tại chỗ, hắn không nghĩ rằng Tâm Nguyệt có thể quật cường như thế, một tên nô tài hèn mọn hạ lưu và vô sỉ làm sao lại có thể có một ý chí mãnh liệt như vậy chứ!? Đầu óc hắn nhất thời rơi vào hỗn loạn....

Bọn thị vệ vây quanh khi nãy cũng cả kinh chết trân, chỉ có Chúc Lão Nhị như cũ hung tợn tiến về phía trước, không chút thương tiếc đá mạnh vào lưng Tâm Nguyệt, độc địa mắng: “Đồ dê tiện! Còn dám giả chết nữa à!?”

“Dừng tay!” Bình Nam vương nhanh chóng phục hồi tinh thần mãnh liệt quát lớn. Chúc Lão Nhị sợ tới mức lập tức khựng người, vốn vì muốn đá thêm vài cái mà chân vừa nhấc lên lại cứng nhắc dừng giữa lưng chừng. Tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn chằm chằm Bình Nam vương, tò mò không biết hắn sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Nhìn vào kẻ nằm bất động trên đất thân người trải dài thương tích, trong lòng Bình Nam vương chợt dậy lên một nỗi sợ vô cớ, bất giác lạnh lẽo.

Hắn có thể chết không? Trải qua bao nhiêu tra tấn như vậy, thân hình mang quá nhiều vết thương như thế... có thể chết không? Nếu hắn chết, thì sao đây?

Bình Nam vương bắt đầu hoảng loạn lo lắng, cổ trắn tĩnh mịch suy nghĩ hỗn độn trong đầu, Bình Nam vương vỗ thẩn nhiên lên tiếng: “Mau tìm đại phu đến, xem xem còn có thể cứu chữa được không?” Nói xong, hắn bực mình tỉnh táo, lưỡng quyền nắm chặt, cứng đờ xoay người lại cố không quay đầu, tiêu sái bước ra ngoài.

Đêm lạnh như nước, phẳng phất trong hơi gió hương thơm của những loài hoa tàn lệ, nhẹ nhàng đung đưa dưới ánh trăng in soi bóng hình của một người, đang khoanh tay đứng lặng thật lâu trong góc tối. Hắn lập đi lập lại suy nghĩ về cách đối đãi của mình với Tâm Nguyệt rốt cuộc là đúng hay sai, Tinh Dương từng miêu tả Tâm Nguyệt là một kẻ vô liêm sỉ *** đang hạ lưu và dê tiện, hắn mị hoặc Thánh Thượng, câu dẫn thái tử, phạm nhiều tội đại nghịch bất đạo. Bình Nam vương cả đời căm nhất loại người bại hoại vô sỉ đó, vì thế mới mặc nhiên cho người khác tìm mọi cách tra tấn cùng tùy ý lăng nhục.

Nhưng Tâm Nguyệt lại còn quá nhỏ, bất lực đối diện với sự chà đạp tàn khốc đó chỉ có thể hoảng sợ đến tuyệt vọng, mà hết thấy đều làm cho Bình Nam vương từ từ sinh ra một tia cảm thông nho nhỏ. Chính là lúc ở trong rừng rậm, hành động liều chết vì Giang sư huynh cầu xin, làm cho Bình Nam vương không khỏi cảm thấy Tâm Nguyệt không phải là hạng người như Tinh Dương từng nói. Và đến bây giờ, người kia lại vì không chịu nổi lằn nhục mà cam lòng nguyện lấy cái chết để giải thoát càng làm cho Bình Nam vương thật sự chấn kinh.....

Tiện nhân đó, bây giờ có còn sống không? Bình Nam vương rốt cục kiềm chế không được nóng lòng đi tới gian phòng cũ nát mà Tâm Nguyệt đang chữa thương.

Vừa tới trước gian nhà, Bình Nam vương chợt nghe thấy từng đợt thanh âm từ trong vọng ra dồn dập nức nở như đang trong đợt cùng thống khổ. Tim Bình Nam vương chợt thất lại, dậy lên cơn đau âm ỉ không rõ căn nguyên, vội vàng đẩy cửa bước vào, đập vào mắt hắn là một gian phòng nhỏ bé sơ sài và tiêu điều. Lộ ra thân mình trần trụi của kẻ bị tàn phá không ra hình người đang chập vạt nằm trên một giường cột kết xiêu vẹo, trên trán được băng mấy lớp vải trắng, hai tay bị cột chặt vào lan can đầu giường. Đại phu ngồi bên cạnh luống cuống thoa thuốc băng vội những vết thương xước lổ trên thân. Tâm Nguyệt chau mày thật sâu, khuôn mặt co rúm vằn vẹo, giống như đang phải chịu đựng một loại tra tấn đợt cùng thống khổ.

Đại phu chợt thấy Bình Nam vương cứ nhiên lại tự mình giá lâm vội vàng khom người hành lễ. Còn Tâm Nguyệt khi nhìn thấy hắn đến liền gắt gao nhắm chặt hai mắt, cắn răng cố không phát ra tiếng nào. Bình Nam vương quét mắt nhìn qua hắn một lượt rồi quay đầu hướng đại phu, lãnh đạm hỏi: “Thương thế của hắn sao rồi? Có nguy hại đến tính mạng không?” Đại phu cung kính đáp lại: “Hồi bẩm Vương gia, thương thế của tên nô tài này mặc dù nghiêm trọng, nhưng không chí tử. Lúc hắn đập đầu vào cột đá, đại khái bởi vì sau khi thụ hình cả người suy yếu nên lực đạo khá nhẹ, trên trán cũng chỉ rách một mảng nhỏ, không đến mức trí mạng. Những vết roi rên người chỉ là thương tổn ngoài da, cũng không quá đáng lo.”

Bình Nam vương nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng rồi lại hỏi tiếp: “Vì sao trói chặt tay chân hắn?” Đại phu có chút khựng lại, rồi do dự nói: “Khi ty chức thay hắn băng bó vết thương, thì tên nô tài này trong lúc ty chức sơ ý, liền thừa cơ tự tử, may mắn ty chức nhanh tay mới ngăn chặn được hắn. Vì sợ hắn lại tìm đường chết, nên thần mới bắt dắc dĩ trói gô hắn như thế.”

Nghe xong những lời này, Bình Nam vương không khỏi giật mình, trong tim chợt âm ỉ càng nhói hơn nữa. Tên tiện nhân này thật sự muốn chết đến vậy sao!? Bình Nam vương thâm than một hơi, rồi chậm rãi đi tới trước giường Tâm Nguyệt. Tâm nguyệt mở to đôi mắt u uất, phần hện nhìn hắn khóe mắt chảy ra một hàng thanh lệ.

“Để cho ta chết đi!” Bờ môi Tâm Nguyệt khê run lên, khàn giọng thổn thức: “Cho dù ta tội ác cùng cực đến đâu thì trừng phạt như vậy cũng đã đủ rồi! Vương gia, ngài hãy ban phát chút từ tâm mà để cho ta được giải thoát đi!” Dứt lời, lệ theo khóe mắt tràn ra, khóc thương tâm trong cảm lạnh.

Sâu tận trong cõi lòng của kẻ xưa nay vốn lạnh lùng lại dâng lên một loại cảm giác đau thắt khó tả, người thiếu niên đáng thương trước mặt đau lòng và tuyệt vọng như thế đều là do một tay hắn gây ra, hắn – một kẻ luôn tự cho mình là chính trực nhân nghĩa, vậy mà lại có thể đối xử tàn nhẫn với một đứa trẻ nhu nhược tay không tấc sắt!

Bình Nam vương không còn có dũng khí để nhìn thẳng vào gương mặt cầu chết thương tâm của Tâm

Nguyệt. Hắn mạnh mẽ quay đầu bỏ đi, để lại một câu chửi hững sau lưng: “Hãy cố hết sức chữa thương cho hắn.” Cát bước thật nhanh lẫn trốn khỏi gian phòng lạnh lẽo đang dần tàn úa theo thời gian.....

Liên tục giam mình trong thư phòng, Bình Nam vương đau khổ suy tư về vấn đề của Tâm Nguyệt, rốt cuộc rằng Tâm Nguyệt là người đáng thương hay đáng hận? Hắn nên xử lý kẻ kia như thế nào, buông tha hắn hay vẫn tiếp tục tàn phá hắn, hoặc là dứt khoát giết chết hắn để tuyệt đường hậu hoạn. Thân kinh bách chiến, quả cảm và quyết đoán mà nay Bình Nam vương lại bất lực chìm trong một mớ hỗn độn mêng mang và mù mịt.....

Từ ngày đó, Bình Nam vương tuyệt hạ lệnh rằng bất luận kẻ nào cũng không được đến quấy rầy Tâm Nguyệt, hắn còn đặt biệt chỉ thị vài tên tiểu đồng không ngừng ngày đêm thay phiên coi sóc Tâm Nguyệt, song song với việc chăm sóc hắn dưỡng thương, mặt khác còn có thể phòng ngừa hắn lại tự sát. Chính hắn cũng không dám đến thăm Tâm Nguyệt, hắn không thể đối mặt với những mâu thuẫn và phiền não mà người thiếu niên kia gây ra cho hắn.

Ngày nối ngày trôi qua, Bình Nam vương vẫn không nghĩ ra cách nào xử trí Tâm Nguyệt cho thật thỏa đáng. Theo lời hạ nhân báo lại hắn cũng biết được thương thế của Tâm Nguyệt dần dần đã ổn định và hồi phục, thế nhưng hắn lại giống như người chết đánh mất linh hồn, cả ngày chỉ là lẳng lặng nằm yên một chỗ, ngây dại nhìn ra ngoài cửa sổ chờ đợi một thứ gì đó trong vô vọng. Gia giáo của vương phủ hết sức nghiêm ngặt, đến cả bọn hạ nhân tàn nhẫn nhất cũng buộc nép mình khiếp sợ nghiêm lệnh mà Bình Nam vương đã ban ra, không một ai dám đại dốt mà đi đụng vào Tâm Nguyệt, chỉ có thể lặng lẽ nghi hoặc không biết Vương gia rốt cuộc là đang muốn làm gì!?

Ngay khi Bình Nam vương mãi rong ruổi theo những suy tư rối bời như tơ nhện, thì bất chợt hay tin Huyền Vũ để phái một vị sứ giả đi đến Tương Thành. Bình Nam vương gạt ngay mọi suy nghĩ của bản thân mà vội vàng chuẩn bị tiếp đón, vị sứ giả kia hướng Bình Nam vương nhắn truyền ý chỉ. Nguyên lai Huyền Vũ để đích thân phối hôn cho cho trưởng nữ của nhà thượng thư cùng thái tử ước thành hôn định, một tháng sau sẽ cử hành hôn lễ ở đại điện hoàng triều, nay Huyền Vũ để muốn mời hắn đến dự quốc lễ. Mà chuyện hỉ sự trọng đại của thái tử gây ra một lần sóng chấn động làm tâm điểm thu hút của mọi tầng lớp trong khắp đất nước, và đây cũng là một đại sự đáng mừng của trên dưới cử quốc. Bình Nam vương cũng thay vị đường đệ này mà cảm thấy vui mừng phấn khởi.

Bên cạnh đó, sứ giả còn nói ra một đạo lệnh khác từ Huyền Vũ đế, rằng nếu Tâm Nguyệt vẫn còn sống thì mời Bình Nam vương hãy mang Tâm Nguyệt cùng về kinh một chuyến. Bình Nam vương vừa nghe xong không khỏi chấn động, lật đặt hỏi ngay: “Có phải Thánh Thượng luyến tiếc Tâm Nguyệt nên nay mới lại muốn triệu hắn về kinh?” Sứ giả khẽ cười rồi lắc đầu đáp lại: “Có hoàng hậu tại vị canh giữ Thánh Thượng nào dám nữa chứ!” Tiếp theo chậm rãi nói ra căn nguyên sự việc.....

Nguyên là lúc trước Huyền Vũ đế cử thái tử đi xứ rồi vội đem Tâm Nguyệt ban cho Bình Nam vương làm vi nô, sau khi thái tử trở về ngày đêm thương tâm gần như phát điên, bệnh dần trở nặng. Đại hôn lần này là do thái tử liều chết cầu xin, nếu không tận mắt gặp Tâm Nguyệt một lần, thà chết cũng quyết không thành thân. Tuy rằng Huyền Vũ đế giận dữ không thôi nhưng đối với đứa con mình yêu thương ruột thịt, người cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ phải nén giận đồng ý. Bởi vậy mới hạ mật lệnh muốn Bình Nam vương dẫn Tâm Nguyệt theo về kinh đô.

Bình Nam vương như bừng tỉnh đại ngộ, không nghĩ rằng tên tiện nhân này lại có mị lực to lớn như thế, mê hoặc thái tử đến mức không nghĩ đến thân tình mà trở mặt với Thánh Thượng lấy đại hôn của bản

thân làm trò uy hiếp. Trong lòng Bình nam vương vốn dần dần tiêu tán những nỗi oán hận và chán ghét đối với Tâm Nguyệt mà nay lại lần nữa chậm rãi nảy sinh.....

Sau khi tiễn chân sứ giả, Bình Nam vương tự thân đi vào căn phòng đơn bạc của Tâm Nguyệt lạnh lùng truyền lại ý chỉ từ Huyền Vũ để đến hần. Trước đó, Bình Nam vương vẫn luôn nghĩ rằng Tâm Nguyệt chắc chắn sẽ có chút phản ứng nào đó, hoặc là kích động hoặc là sẽ hưng phấn không thôi, cơ hội được hồi kinh đối với hần mà nói có lẽ sẽ là một bước chuyển rất lớn, nói không chừng Huyền Vũ để một lúc cao hứng liền lưu hần giữ lại bên người, tất yếu sẽ như thế. Nhưng, Bình Nam vương vạn nghĩ cũng không nghĩ rằng Tâm Nguyệt chỉ lẳng lặng nghe hần nói và cứ nhiên không hề có bất cứ phản ứng nào, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt như tuyết trầm mặc không gợn sóng sợ hãi, hết như chuyện vừa rồi là nói về người khác không phải của bản thân.

Bình Nam vương lại ngây ngẩn cả người, đầu não hần lại hỗn loạn xoay vần, hừ lạnh một tiếng, rồi tức giận phất áo bước thẳng ra ngoài.

Và chính vì thế, hần không hề biết rằng Tâm Nguyệt vẫn ngồi lặng trên giường, chớp nhẹ đôi lông mi dày rậm, từ khóe mắt chậm rãi chảy xuống hai hàng nhiệt lệ.....

21. Chương 20

Bởi vì trường kỳ bị tra tấn cùng ngược đãi thân thể của Tâm Nguyệt đã gần như bị tàn phá đến không còn chống đỡ nổi, hần – một đứa trẻ chưa đầy mười sáu tuổi nay đã suy nhược đến độ tựa như lão nhân gia quá tuổi thất tuần, ngay cả một chút sức sống của thanh xuân tuổi trẻ cũng không vương mang, tất cả mọi người trong vương phủ đều cho rằng mệnh hần định sẵn là chết yểu chắc chắn cũng chẳng còn sống được bao lâu.

Một tháng trôi qua, trải qua một thời gian dài công điều trị Tâm Nguyệt cũng miễn cưỡng có thể xuống giường đi lại, nhưng bởi vì xương tỳ bà bị xuyên thủng nghiêm trọng mà đôi tay hần đã vĩnh viễn tàn phế.

“Gân mạch bị hao tổn trầm trọng, ngày sau e rằng đến cả bưng bát dùng cơm cũng phải cố hết sức mới được!” Khi vị đại phu của Vương phủ vô tình nói ra những lời này, Tâm Nguyệt nhẹ nhàng nhìn xuống hai cánh tay tuyết trắng của mình thống khổ nhắm chặt hai mắt.

Nhìn thấy Tâm Nguyệt vì mình mà bị tàn phá trở thành phế nhân, trong lòng Bình Nam vương dậy lên nhiều tư vị hỗn loạn xa lạ, hần cũng không muốn tiếp tục gây khó dễ cho kẻ kia. Hơn nữa, Tâm Nguyệt lại là người mà thái tử cố ý muốn gặp, Bình Nam vương phụng chỉ hoàn mệnh nhất định phải đưa hần bình an trở về kinh thành. Bởi vậy khi xuất phát, Bình Nam vương đặc biệt ân chuẩn thân thể gầy yếu của hần có thể ngồi trên mã xa theo giữa đoàn hộ tống...

Rời khỏi cửa Bình Nam vương phủ, chậm rãi bước vào trong xe ngựa chuyên dụng của Vương phủ Tâm Nguyệt lẳng lặng an tọa, thần sắc lạnh nhạt vẫn không nói bất cứ lời nào, mặc dù ngồi trên trong chiếc xe lộng lẫy xa hoa, dưới thân lót đầy đệm gấm mềm mại thoải mái, nhưng thân thể cực độ suy yếu của hần vẫn cảm thấy cả người đau nhức vô lực, mà tất cả căn nguyên đều là do miệng vết thương ở phần xương tỳ

bà hai bên đầu vai vẫn chưa khỏi hẳn, lúc nào cũng âm ỷ đau nhức.

Ngay khi hắn định nhắm mắt dưỡng thần nghỉ ngơi một chút thì Bình Nam vương khom người tiến vào, Tâm Nguyệt thấy vậy chỉ lặng lẽ cúi đầu không nói. Bình Nam vương yên lặng nhìn hắn, tuy rằng hai gò má hao gầy sắc thái tiêu tụy nhưng da thịt trắng tuyết nét mặt như tranh, lại thêm y phục mang màu xanh nhạt hoa lệ càng làm nổi bật vẻ tuấn tú ưu nhã vốn có. Chỉ tiếc là phần thái dương bên trái vẫn còn lưu lại một vết sẹo xấu xí chưa kịp liền da vô tình làm mất đi chút mỹ quan điểm lệ.

“Có thể bình an trở lại kinh thành nhất định là người mừng rỡ lắm a!” Bình Nam vương lạnh lùng mở miệng: “Có lẽ Thánh Thượng trong một lúc cao hứng sẽ đem người lưu lại, vậy thì người không cần phải trở về đây chịu khổ nữa rồi!”

Tâm Nguyệt hai tay nhẹ nhàng vẫn đặt yên trên đùi, như trước cúi đầu không hề hé răng.

“Ta quả là còn quá xem nhẹ mị lực của tên tiện nhân như người a!” Bình Nam vương thấy hắn vẫn không nói lời nào bèn tiếp tục buông lời châm chọc: “Một vị thái tử luôn luôn bình tĩnh và cẩn thận cư nhiên cũng vì người mà phát cuồng phát dại!”

Tâm Nguyệt khẽ chau mày liễu, vội ngẩng đầu lên mở to hai mắt nhìn thẳng vào người trước mặt, đôi môi mềm mại xinh đẹp hơi co giật mấp máy tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng lập tức khép lại rồi yên lặng thở dài, đầu nhẹ nhàng cũng quay sang một bên, hướng ánh mắt vô thần nhìn ra phía cửa sổ không hề để ý Bình Nam vương vẫn còn ngồi yên tại đó liếc mắt nhìn hắn.

Bình Nam vương cả giận quát lớn: “Người không bao giờ trở lại bên thánh thượng được đâu! Đừng tưởng được triệu về mà ra vẻ kiêu căng phách lối!” Dứt lời quay người lại căm tức bước nhanh đi, rời khỏi xe ngựa.

Tâm Nguyệt cố sức cắn nhanh môi dưới, muốn đem hai tay nắm lại thật chặt nhưng cố thể nào thì đôi tay đó vẫn trở ra bất động.....

Bình Nam vương đi trước dẫn đầu đội ngũ binh sĩ vương phủ chậm rãi hướng kinh thành xuất phát. Trong đội ngũ ngoại trừ Tâm Nguyệt được ban ân ngồi trong xe ngựa ra thì còn một cỗ xe ngựa khác được đoàn người khá đông hộ tống những lễ vật trân quý làm quà mừng về kinh mới có thể di chuyển tương đối thông thả.

Tâm Nguyệt vô lực dựa thân mình vào lưng ghế, tuy rằng chiếc xe ngựa xa hoa rộng rãi vô cùng thoải mái, nhưng đường xá xa xôi thường xuyên xóc nảy và lắc lư vẫn làm cho thân thể hư nhược của hắn không sao chịu nổi, cảm giác xương cốt tựa hồ đều gãy nát vỡ vụn. Mặc dù hắn rất khó chịu, nhưng nghĩ đến thảm trạng thể lương trước kia so với chút ít gian nan bây giờ còn tốt hơn cả ngàn cả vạn lần.

Lại nhớ về cảnh tượng khốn khổ lúc xưa, thân mình đã bị hạ xuống dưới còn xích lỏng ngồi trên yên ngựa lao chạy như điên, tim Tâm Nguyệt chợt thất lại như toan đảo vừa cửa ngang lục phủ. Vận mệnh của mình chỉ có thể là bi thảm như vậy! Thế sự chìm nổi bản thân chẳng qua chỉ là một con rối để nhâm nhân tùy ý chà đạp bức hiếp, ví như lần này hồi kinh, tuy rằng có thể nhìn thấy người mình ngày đêm mong nhớ nhưng

thực tế thứ đang chờ đợi hẳn kể tiếp có phải là vận rủi hay không chính hẳn cũng mong lung không biết!

Dọc theo đường đi, Bình Nam vương đối xử với Tâm Nguyệt cũng được xem là rất nhân từ. Những lúc dùng cơm đều cho phép hẳn ngồi cùng bàn ăn chung với mình, ban đêm ở trọ cũng dành riêng cho hẳn một gian phòng nghỉ ngơi, còn nghiêm lệnh cấm hạ nhân vương phủ lân la tìm đến quấy rối hẳn.

Tâm Nguyệt thản nhiên đối mặt với hết thảy, luôn không nói gì chỉ trầm mặc lặng lẽ cô độc. Bình Nam vương cũng không muốn cùng hẳn nhiều lời, chỉ là mỗi khi nhìn thấy hẳn cố sức bưng bát cơm lên ăn thì trong lòng khi ấy chợt xẹt qua một tia nhói đau khó chịu.....

Bởi vì đội ngũ khổng lồ di chuyển trong tiến trình thông thả nên phải mất sáu ngày thì đoàn người Bình Nam vương mới về tới kinh thành. Ở kinh thành Bình Nam vương cũng có một phủ đệ rất nguy nga tráng lệ, sau khi nghỉ ngơi và sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa mãi đến đêm Bình Nam vương mới dẫn theo Tâm Nguyệt tiến vào hậu cung.

Tại Minh Dương cung, Tâm Nguyệt đặt những bước chân đầu tiên trở về chốn cũ chỉ cảm thấy dường như mọi thứ đã cách xa mấy kiếp, trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần. Nhìn quan cảnh xung quanh lập tức từng hình tàn bạo lãnh khốc của Huyền Vũ để thay nhau hiện về, Tâm Nguyệt nhin không được cả người phút chốc lại sợ hãi run lên. May mắn thay, Huyền Vũ để đang tiếp kiến sứ thần Tây Vực không rảnh triệu kiến họ, chỉ ra lệnh Tinh Dương đến chiêu đãi bọn họ.

Sau khi Tinh Dương cùng Bình Nam vương hàn huyên đôi câu xong, mới liếc nhìn sang thân hình tiều tụy ốm yếu của Tâm Nguyệt liền đắc ý cười lạnh, mở miệng châm chọc: “Tâm Nguyệt, làm gì mà mới nửa năm không gặp người mà đã gầy xơ thành bộ dạng thế kia?! Những ngày ở Bình Nam vương phủ, nhất định là sống rất tốt phải không?!” Tâm Nguyệt vẫn yên lặng không hề lên tiếng, chỉ cúi đầu đứng tại nơi đó gât gao mân mê đôi môi nhạt thêch đến trắng bệch.

Tinh Dương nhìn hẳn không rên một tiếng, nén không được lửa giận dâng lên tích tụ trong lòng, sải bước đi qua túm chặt tóc hẳn bức hẳn ngẩng đầu lên đối diện với mình. Tâm Nguyệt vừa hận vừa ai oán trừng mắt nhìn lại hẳn, vẻ mặt tràn đầy sự bi phẫn tột cùng.

Tinh Dương hung tợn quát mắng: “Tên dê tiện thói tha! Bất mãn với ta sao?! Cứ chờ đi sau này ta nhất định sẽ dày vò ngươi đến chết thì thôi!” Tâm Nguyệt lạnh lùng đối diện hẳn bằng ánh mắt thấu suốt như nước không gợn tia sợ hãi.

Tinh Dương nổi cơn thịnh nộ túm chặt hẳn ném mạnh xuống đất căm hận nói: “Tất cả đều là do ngươi mà ra, nếu không có ngươi hoàng huynh đã không thiếu chút nữa phải cùng phụ hoàng trở mặt! Vì ngươi mà hoàng huynh không tiếc đắc tội phụ hoàng thậm chí ngay cả chức vị thái tử cũng không muốn làm! Ngươi là cái tên tiện chủng vô loài hại nước hại dân, giết người một nghìn lần một vạn lần cũng chưa đủ đền hết tội!”

Tâm Nguyệt té sấp trên nền đất lạnh băng co rút cắn môi, lệ từ khóe mắt tràn ra như châu ngọc đứt quãng rơi lã chã thấm vào chiếc áo gấm hoa lệ tinh xảo trên người.

Bình Nam vương âm thầm thở dài, ngay cả hắn cũng không biết đến tột cùng là thở dài vì thái tử hay là vì Tâm Nguyệt.....

Tại Minh Dương cung ở một góc tối trong điện một mình Tâm Nguyệt lẳng lặng chờ đợi, Tinh Dương cũng đã phái người đi thông tri với thái tử. Ngoài cửa sổ, ánh trăng vàng vạc treo lơ lửng trên cao, trong phòng duy nhất chỉ có ánh nến leo lắt lạng lẽ thiêu đốt, mọi thứ xung quanh đều yên tĩnh thanh vắng.

Những hồi ức xưa cũ như thủy triều tràn về cõi lòng Tâm Nguyệt, ánh mắt tha thiết lo âu của thái tử, lời nói ôn nhu hòa ái ấy không lúc nào là không khắc sâu trong tâm trí hắn. Tình yêu vô hạn say đắm mà thái tử dành trọn cho hắn biến hắn thành kẻ si dại lạc lối trong cơn mê quên hết nhọc nhằn đau khổ thường ngày. Từ nhỏ đến lớn luôn luôn nhận hết khi dễ cùng bị thăm lăm nhục và chính trong cõi nhân sinh tàn ác đó duy chỉ có mình thái tử xoa dịu những nỗi đau mất mát mà hắn vùi chôn dưới tận đáy lòng, cho hắn biết thế nào là sự ấm áp khi được yêu thương, biết cái gì là trân quý vô cùng. Vì thái tử, Tâm Nguyệt có thể hy sinh hết thảy, cho dù là phải đánh mất tính mạng cũng không nỡ lời oán than tiếc rẻ.

Những cánh hoa mai theo gió lất phất rơi xuống, dòng suy tưởng mãnh liệt trào dâng khiến mắt Tâm Nguyệt cay xè ướt đầm, lệ hoen rơi đầy cả mặt. Đúng lúc này thì cánh cửa ngoài kia chợt di động, một thân ảnh nhẹ nhàng đi đến. Tâm Nguyệt bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy linh hồn mình lạc trong cõi phách người trong mộng rõ ràng như tạc đứng sững trước mắt. Vẫn như lúc xưa phong thần tuấn lãng, vẫn như vậy anh tuấn tiêu sái, nhưng chiếc cẩm y hoa phục ấy lại không che hết được vẻ lãng tử u buồn vì đau thương mà tiêu tụy.

Tâm Nguyệt cả người bất động, hệt như kẻ say tình đang trong cơn mộng mị, đôi môi mấp máy nhẹ nhàng gọi ra thành tiếng “Điện hạ” âm hưởng cô thanh vang lên du dương như tiếng chuông chiều đông pha lẫn trong tiếng nắc nghẹn ngào.....

Thái tử nhìn hắn bằng ánh mắt nồng nàn chứa nhiều u uất, chậm rãi đến gần rồi thỉnh thoảng với tay ôm chặt hắn vào lòng, lực đạo to lớn như muốn ghì thật chặt chôn sâu vào tận lòng, cho nỗi nhớ da diết cùng mình hòa tan làm một!

Tâm Nguyệt rơi lệ càng nhiều, bao nhiêu tủ nhục bao nhiêu chua xót ngay tại đây trong khoảnh khắc này toàn bộ bộc phát ra ngoài. Hắn chỉ nguyện thời gian cứ như vậy dừng lại, vĩnh viễn ngưng đọng tại thời khắc ấm áp hạnh phúc này, để bản thân có thể mãi mãi rúc vào lòng người yêu dấu, không còn nữa hèn mọn của kiếp sống trôi nổi, không còn nữa những đầy dọa khinh rẻ lây lất theo năm tháng....

Trong một gian phòng khác cách một bức vách, Bình Nam vương cùng Tinh Dương yên lặng ngồi một bên trộm nghe. Về mặt Bình Nam vương vẫn điềm nhiên không nói, ngược hẳn với hân sắc mặt Tinh Dương lại hết sức tấm tối không ngừng nghiêng răng nghiêng lợi, Bình Nam vương nhìn thấy không khỏi hiểu kì suy nghĩ....

Tại một góc điện, hai con người từ bỏ tri giác tha thiết ôm nhau thật sâu, say đắm trong niềm vui đoàn tụ, đặt mình hoàn toàn ngoài vòng tròn nhân thế, quên hết mọi bi thương thống khổ của thế gian phàm trần.

Sau một lúc thật lâu, thái tử mới buông Tâm Nguyệt ra nhẹ nhàng nâng gương mặt nhỏ nhắn của hắn lên, đau lòng lắm bầm nói: “Tâm Nguyệt của ta, sao lại trở thành gầy yếu như vậy chứ?” Nói xong chợt liếc

nhanh lên vết thương thật dài trên trán người yêu, lo lắng hỏi: “Vết thương trên trán vì sao lại có, đã xảy ra chuyện gì ư? Có phải người sống ở Bình Nam vương phủ cũng bị người ta ức hiếp không?”

Tâm Nguyệt ảm đạm cúi đầu, do dự một chút mới chậm rãi đáp lại: “Vết thương này là do té ngã từ trên ngựa xuống, bây giờ đã gần lành hẳn rồi không còn chuyện gì đáng lo nữa đâu.”

“Thật không?” Thái tử hoài nghi hỏi lại: “Người sống trong phủ Bình Nam vương có bị người ta ngược đãi hay không?”

Trái tim Tâm Nguyệt mạnh mẽ co thắt, những ngày tháng cơ khổ tại Bình Nam vương phủ nhất loạt hiện lên trong đầu hắn, hình ảnh về cái đêm lằng nhục thống khổ hôm đó, về những âm thanh ghê rợn vang lên khi tàn khóc cực hình trút xuống trên người, rồi đến những đêm tàn canh thức trắng chìm sâu trong tuyệt vọng..... Hết thấy hết thấy đều hiện về khiến Tâm Nguyệt chợt nảy người khẽ run rẩy, âm thầm cắn chặt răng vào nhau, dùng hết sức lực đang có gian nan mở miệng: “Ta không có bị bắt nạt, người trong phủ Bình Nam đối xử với ta cũng không tệ lắm....”

Thái tử nhìn chằm chằm vào hắn, ôn nhu nói tiếp: “Tâm Nguyệt ngươi không cần phải sợ, bọn họ nếu có ức hiếp ngươi, ngươi cứ việc nói ra! Ta sẽ xin phụ hoàng triệu ngươi trở về, cho dù có cùng người trở mặt ta cũng tuyệt không sợ hãi! Ta nhất định phải bắt người ưng thuận cho ta.....”

“Không...” Tâm Nguyệt thống khổ cắt ngang lời hắn, vội vàng nói: “Điện hạ, ta sống trong Vương phủ thật sự không hề bị ai hiếp đáp cả! Những ngày qua thật sự rất yên bình, so với những năm tháng ở lại trong hoàng cung quả thật hạnh phúc hơn rất nhiều. Người trăm ngàn lần đừng vì ta mà trở mặt với Thánh Thượng!” Nói xong chợt dừng lại một chút rồi buồn bã nói tiếp: “Ta chỉ muốn ngai, điện hạ!.. Ta ngày cũng như đêm, lúc nào cũng tưởng nhớ ngai, trông mong ngày trùng phùng đến mức phát điên...” Dứt lời liền nhào vào lòng thái tử thương tâm khóc nức.

Thái tử ôm chặt hắn, ngửa mặt lên trời âm thầm ai than, một người luôn luôn lạnh lùng ngạo nghễ mà nay tràn đầy những giọt nước mắt nóng bỏng mặn chát.....

Cách một bức vách, Bình Nam vương vừa nghe xong đoạn đối thoại cuối chợt trong lòng rung động sâu sắc, Tâm Nguyệt vì người mình yêu có thể bất kể an nguy không màng đến tình cảnh gian nan của bản thân, tấm chân tình trung trinh tiết liệt đó làm cho hắn lúc này không khỏi âm thầm ái mộ thái tử, có thể có được một ái nhân yêu say đắm quên hết mọi thứ như vậy, trên đời này còn cầu gì hơn thế...

22. Chương 21

Tàn nến cháy hết, ánh trăng thanh lãnh sáng trong như nước tả ý tiến vào hắt lên nền đất một vệt dài loang màu trắng tuyết sâu trong thiên điện.

Trên chiếc giường nhỏ bằng gỗ điêu khắc những hoa văn tinh xảo, thái tử dịu dàng ôm Tâm Nguyệt ngồi tựa một bên, Tâm Nguyệt êm ái dựa vào lòng thái tử, mặc nhiên để thái tử nhẹ nhàng đỡ lấy vai hắn, còn

thái tử thì cúi đầu nhìn vào người yêu dấu đang nằm trong lòng bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương say đắm.

Trong căn phòng cách vách thiền điện, Tinh Dương lắng nghe cả hai người thân mật tương ái, chỉ cảm phần đến mức toàn thân kiềm giữ run lên. Hận không thể ngay lập tức vọt vào trong điện túm cổ tên tiện chủng đó lôi ra giết quách cho xong! Bình Nam vương đứng một bên sắc sảo quan sát cũng nhìn ra được vài phần, hấn không khỏi âm thầm suy luận: Tinh Dương là bởi vì ghen tức thái tử cùng Tâm Nguyệt thật tâm yêu nhau, bởi vậy mới căm hận Tâm Nguyệt thấu tận xương tủy. Vì thế, trước kia mới buông lời gièm pha Tâm Nguyệt đủ loại thấp kém, những lời nói đó khó tránh khỏi không mang chút thành kiến, vậy mà bản thân còn ngu ngốc đi tin tưởng hấn chỉ vì hấn là một hoàng tử – tin rằng một người có địa vị như vậy sẽ không nói lời xàm tấu! Bình Nam vương lại mãi đuổi theo những suy nghĩ sâu xa.....

“Ta ở trong phủ Bình Nam được phân làm mã đồng, chuyên phụ trách tắm rửa và cho ngựa ăn uống.” Trong điện, Tâm Nguyệt thản nhiên kể lại “cuộc sống êm đềm” của chính hấn khi còn ở Bình Nam vương phủ.

“Có một lần... ta lén leo lên lưng ngựa... Tưởng có thể nếm thử chút cảm giác của người cưỡi ngựa, kết quả lại bị té xuống... rồi để phải lại vết sẹo này trên trán...” Tâm Nguyệt lao lực nói bừa chuyện cũ.

“Lúc ấy nhất định là đau lắm hả? Còn bị thương chỗ nào nữa không?” Thái tử ân cần thăm hỏi.

Nhìn thấy thái tử quan tâm hấn như thế, Tâm Nguyệt suýt nữa rơi lệ, hấn thật sự không đành lòng tiếp tục lừa gạt thái tử, nhưng vì tiền đồ của người yêu thương, hấn chỉ có cố nén mình tiếp tục nói dối: “Không có, chỉ là bị thương nhẹ thôi, không đau nhiều đâu.” Dừng một chút rồi lại nói tiếp: “Ta mặc dù ở Bình Nam vương phủ làm vi nô, nhưng vương phủ gia pháp nghiêm minh, hầu như không bao giờ ức hiếp nô bộc. Ngược lại so với khi còn trong cung làm một cửu hoàng tử bù nhìn thì nơi đó sống tốt hơn nhiều lắm...” Thanh âm Tâm Nguyệt càng nói càng xuống thấp, nước mắt lại lần nữa ứa ra tràn đầy cả hốc mắt đỏ hoe ướt đầm.

Thái tử thở dài một hơi, ảm đạm lên tiếng: “Hoàn cảnh trong cung thật rất đáng sợ, đúng thực không phải nơi để người bình an sinh sống...” Nói xong nhẹ nhàng vuốt ve đôi tay nhỏ bé của Tâm Nguyệt bởi vì làm quá nhiều việc nặng mà trở nên nứt nẻ thô ráp, đau lòng ai thán: “Làm mã đồng nhất định là rất cực nhọc phải không? Xem này, tay người chai sạn hết rồi.”

Tâm Nguyệt trong lòng đau xót, nước mắt như đê vỡ tràn ra không dứt, nghẹn ngào không nói được lời nào.

Kỳ thật lúc hấn sống ở Vương phủ thực rất kham khổ lam lũ, căn bản không có việc nào tại đó mà chưa làm qua, từ những việc nhỏ nhặt vụn vặt đến những việc nặng nhọc nhất mà thân hình gầy guộc của hấn không sao tiếp nhận nổi. Mã đồng cũng đã từng làm qua, chỉ là yếu so với mã đồng bình thường thì bị thấm rất nhiều.

Hấn nhớ rõ có một lần hấn phụng mệnh tắm ngựa, một đám thị vệ Vương phủ cố ý trêu đùa hấn. Đầu tiên, bọn họ bắt hấn cởi hết quần áo trần truồng công tác trước mặt bọn họ. Chờ đến khi bọn họ nhìn đến nổi bị dục hỏa đốt người, một tên thị vệ mới tiến lại gần túm hấn quăng lên yên một con ngựa khỏe, ngồi trên lưng ngựa thị vệ thô bạo nâng mông hấn lên đem nam căn đã vút cao của mình mạnh mẽ đâm thẳng vào

hậu huyết hẳn, sau đó thị vệ thúc ngựa hí vang lao chạy như điên trong khuôn viên rộng lớn tại Bình Nam vương phủ.

Tuần mã thực chạy điên cuồng, lập tức cả hai người đều bị buộc điên cuồng lay động, nam căn tránh kiện của thị vệ theo lưng ngựa dao động lên xuống từng chút từng chút hung mãnh va chạm vào mặt huyết non mềm của hắn, khiến gã thị vệ đó thích thú hô loạn không thôi. Mà hắn làm sao có thể chịu được sự tàn sát mãnh liệt như vậy, chỉ đau đến liên thanh gào thảm.

Sau khi tên thị vệ kia đã phát tiết xong, dắt ngựa trở về cười lớn thỏa mãn, những người khác thấy thế sớm đã kiềm chế không được, lập tức lại có một tên thị vệ khác xách hắn lên ngựa, bắt đầu một vòng tuần hoàn đồng dạng chà đạp. Tâm Nguyệt bất đắc dĩ cố nén, nhưng bọn thú tính làm sao có thể nghe những lời cầu xin khốn khổ của một kẻ đã nhận quá nhiều bất hạnh, mặc nhiên thay nhau dùng kỳ mã gian *** hắn, bắt luận hạ thân hắn chảy đầy máu tươi, đau đến chết đi sống lại....

Đợi cho đám thị vệ này thỏa mãn thú tính liền nghênh ngang rời đi, bỏ lại sau lưng thân ảnh gầy yếu ngồi phịch xuống đất ho khan hấp hối. Tổng quản Vương phủ đã không đồng tình hắn, ngược lại thấy trời đã về chiều mà mã đồng vẫn chưa hoàn thành công tác, liền bắt kẻ trắng đen hung hăng vung roi lên ra sức quát đánh, đánh đến nỗi cả người hắn đầy máu lăn loạn trên đất.....

Chuyện xưa cũ thương tâm thống khổ làm cho Tâm Nguyệt không ngừng lo lắng, nghĩ đến sau khi rời đi thái tử bản thân còn phải trở lại nơi địa ngục cầm thú đó, Tâm Nguyệt đông cứng, máu trong cơ thể nhất thời tắt nghẽn ngưng đọng. Hắn thiếu chút nữa không nhận được đã hướng thái tử nói ra chân tướng, nhưng bằng bản năng, hắn nhanh cắn chặt răng, buộc mình nhất định phải cố gắng chịu đựng!

Lại nhắc về việc tắm ngựa, Bình Nam vương cách vách trộm nghe, cũng nhất tưởng hiện về hình ảnh ngày ấy, lúc đó hắn ngồi trên lầu cao thường trà nhàn thấy toàn bộ cảnh tượng hung ác giao hoan bên dưới, hắn hoàn toàn nhớ rõ Tâm Nguyệt đã điên cuồng giãy dụa như thế nào, đã thê lương thét chói tai ra sao, mà chính hắn cũng như thế nào lãnh huyết vô tình đứng một bên thưởng thức. Hiện tại nghĩ đến, Bình Nam vương cảm thấy chính mình còn không bằng cả loài súc sinh vô tri!

Đêm đã rất khuya, thái tử yêu thương đem Tâm Nguyệt ôm vào lòng chặt hơn, thân thể Tâm Nguyệt mềm mại nhu nhược trong lòng hắn khẽ run nhẹ nhàng, không khỏi khơi mào thứ dục vọng sâu thẳm trong nội tâm hắn đã chôn dấu bấy lâu.

Dần dần khắp người thái tử bắt đầu dậy lên dục hỏa, hắn nhẹ nhàng nâng cầm Tâm Nguyệt lên, chỉ thấy một đôi mắt đen láy sáng ngời ánh lệ đẹp đến mê li tha thiết nhìn mình, dưới đáy mắt tràn đầy ân tình nồng đậm cuốn người ta như chìm đắm trong cơn mê hư thực vượt trên nhân thế. Tâm thái tử mãnh liệt rung động, vội cúi đầu định hôn lên khuôn mặt vô hạn tuyệt mỹ tuấn tú đó. Ai ngờ giai nhân run lên lảng tránh nụ hôn nồng ấm ấy, quay sang hướng khác.

Thái tử chợt nghi hoặc, kinh ngạc nhìn Tâm Nguyệt, đáy mắt ẩn chứa một tia đau xót miên man.

Tâm Nguyệt cúi đầu cắn chặt môi dưới, nước mắt lại lần nữa tuôn ra, có thứ gì đó trong nội tâm hắn vừa vỡ tan rơi xuống.....

“Vì sao?” Thái tử nhẹ giọng hỏi. Giọng nói đó tràn ngập nghi hoặc bị thương.

Tâm Nguyệt run càng dữ dội, thống khổ đáp lại: “Tâm Nguyệt bị liên tiếp lăng nhục, thân mình sớm đã dơ bẩn bất kham. Thái tử là bậc cao quý thuần khiết, còn ta chỉ là hạng người hạ đẳng ti tiện không dám trèo cao làm ô bẩn thân thể ngọc ngà của người...”

“Ai nói ngươi ti tiện dơ bẩn!?” Thái tử lấy hơi thật dài hạ giọng ôn nhu nói: “Ở trong lòng ta, Tâm Nguyệt của ta vĩnh viễn là tôn quý nhất thánh thiện nhất!” Nói xong lại dịu dàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tâm Nguyệt lên đối diện với hắn.

Tâm Nguyệt sợ hãi né tránh ánh nhìn của hắn, trong đầu nhất nhất hiện ra những cuộn kí ức đen tối tua nhanh từ quá khứ ẩn sâu bi thảm, về những tên hạ nhân *** thú đem nam căn dơ bẩn ghê tởm cường ngạnh nhét vào miệng hắn, bắt đầu tiến trình giao khẩu kinh hoàng vật lộn. Miệng hắn từng chịu quá nhiều chà đạp ô uế như thế há có thể để đôi môi mềm mại thuần khiết kia của thái tử chạm vào?!

Tâm Nguyệt tránh hắn đi bị ai lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Vô dụng thôi, thực tế ta rất bẩn, rất ti tiện, đây là sự thật không ai có thể thay đổi được.....” Dứt lời nhào vội vào lòng thái tử mặc nhiên cho nước mắt trào ra không ngừng.

Thái tử cả người run lên, vươn tay ra ôm chặt lại hắn, cõi lòng đau đớn như toan đao cắt nát.

Vì sao trời xanh lại bất công như thế!? Tận đáy lòng thái tử cuồng hô gào thét: Vì cái gì Tâm Nguyệt thiện lương như vậy là một đứa trẻ yếu ớt đáng thương lại phải hứng chịu sự tàn phá đầy dọa kinh khủng này...

“Doong... doong... doong...” Xa xa truyền đến tiếng gõ canh dồn khuya thanh vắng báo hiệu thời khắc tàn canh vừa trôi đi. Canh năm đã qua, người đứng cách vách thao thức trắng đêm chợt ngáy người bất động, mãi đến khi chậm rãi khôi phục tinh thần, chỉ cảm thấy trên mặt có chút tê dại, lấy tay thử sờ lên bên má mới biết nó đã ẩm ướt tự bao giờ.....

23. Chương 22

Tiếng gà gáy vang lên, trời lơ mờ sáng, ánh rạng đông ẩn mình dưới rừng mây đỏ tía chậm rãi vén bức màn kiêu hãnh chiếu vào thiên điện, miễn cưỡng soi đến chiếc giường gỗ nằm tận sâu trong góc kẹt, nhanh chóng rơi xuống trên thân người đôi tình nhân đang ôm nhau tha thiết.

Ánh bình minh chiếu rọi khắp nơi xua tan đi bóng tối ở góc phòng khiến thái tử nhìn rõ hơn gương mặt ái nhân, hiện lên vẻ thanh tú tuấn lệ, nhu mì mà dịu ngoan. Cứ như vậy ôm chặt giai nhân vào lòng vĩnh viễn cũng không muốn buông ra.

“Hoàng huynh, đạo sư may trang phục đang ở Đông cung chờ ngài đến thử lễ phục kia kìa.” Đẩy cửa xông vào Tinh Dương cắt ngang những dòng suy tưởng mơ màng tưởng chừng quá đổi thuần túy đó.

Một thân bạch y chợt xuất hiện sau cửa, Bình Nam vương theo sau Tinh Dương cũng chậm rãi tiến vào, mơ hồ nhìn về phía Tâm Nguyệt bằng ánh mắt đau lòng man mác.....

Ly biệt sắp đến, thái tử không cam lòng càng xiết tay ôm chặt Tâm Nguyệt hơn, sắc mặt Tinh Dương lại vì thế khắc chế không được chợt tối sầm u ám.

Tâm Nguyệt nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay thái tử, thấp giọng nói: “Điện hạ, ta về trước đây, đại hôn của ngài sắp tới, còn có rất nhiều chuyện cần phải làm mà.”

Thái tử nắm chặt tay người yêu dấu, lưu luyến nhìn hắn ôn nhu nói: “Mấy ngày nay người ở lại trong cung với ta đi, ta còn rất nhiều chuyện muốn nói với người.....”

Tâm Nguyệt trong lòng đau như dao cắt, chính hắn cũng không còn muốn rời đi! Nhưng thời thế bức bách, hắn chỉ có thể cố nén nước mắt, cắn răng nói: “Điện hạ, Tâm Nguyệt hiện tại đã là gia nô của phủ Bình Nam, không tiện đơn phương ở lại trong cung, huống hồ Thánh Thượng kia.....” Vừa nói đến Huyền Vũ đế Tâm Nguyệt liền run rẩy khựng lại không nói tiếp được nữa.

Trong lòng thái tử cũng thừa hiểu, chỉ cần Tâm Nguyệt ở lại trong cung, thì khó bảo toàn không bị Huyền Vũ đế thương tổn. Hắn bất đắc dĩ thở dài một hơi, ảm đạm nói lỏng, rời khỏi đôi bàn tay nhỏ bé muốn nắm giữ ấy.....

Trong ngự hoa viên, muôn hoa đua thắm khoe sắc hồng tươi, xuân ý dạt dào, Tâm Nguyệt thất hồn lạc phách theo sau bên người Bình Nam vương chết lặng di động. Trải qua đêm qua Bình Nam vương đối với Tâm Nguyệt lại có thêm nhận thức mới, nhìn thấy thiếu niên thương tâm như thế trong lòng hắn chợt bồn chồn cũng rất muốn nói đôi câu an ủi, nhưng lại thật sự không biết nên mở lời ra sao.

Bỗng nhiên Tâm Nguyệt thành linh vịn tay vào một thân cây, cả người run lên hộc ra một ngụm máu tươi! Bình Nam vương thấy thế kinh hãi, vội chồm tới hét lên: “Người làm sao vậy?” Liền vươn tay ra định đỡ lấy thân hắn. Ai ngờ tay vừa chạm vào bả vai, Tâm Nguyệt tựa như gặp phải điện kích, mạnh mẽ giật lùi về phía sau, tránh sau lưng một gốc thụ gần đó.

Bàn tay kia của Bình Nam vương vẫn bất động dừng giữa lưng chừng, kinh nghi hướng nhìn Tâm Nguyệt. Chỉ thấy người thiếu niên đáng thương đó một tay chống ở trên cây miễn cưỡng đứng thẳng gian nan thở dốc, thân hình gầy guộc dọa người không thể ức chế cơn run rẩy đang dần dần xâm chiếm toàn thân. Đôi mắt u oán khủng hoảng nhìn chằm chằm lại Bình Nam vương, ẩn sâu dưới đáy mắt còn bốc trần một tia hận ý.

Tâm Bình Nam vương chợt thất lại như hung đao toan phá, vừa đau nhói lại vừa khó chịu không yên. Hắn thở dài rồi khẽ xuôi tay xuống, áy náy mở miệng: “Tâm Nguyệt, ta...”

Còn chưa nói xong, Tâm Nguyệt lại cúi đầu phun ra một ngụm máu nữa! Ngay sau đó lập tức suy sụp ngã gục xuống đất ngất đi tại chỗ.

Bình Nam vương vội xông đến, cẩn thận đỡ lấy nửa người Tâm Nguyệt tựa thân đứng lên, chỉ thấy Tâm Nguyệt hai mắt nhắm nghiền, gương mặt trắng bệch cắt không còn một giọt máu. Bình Nam vương thầm nghĩ: tình cảnh trong cung hiện rất phức tạp, trước mắt cứ nên bế hân trở lại phủ đệ ở kinh thành đã. Vì thể dụng một chút lực ôm ngang người hân rồi sai bước hướng về cửa cung.

Về đến phủ, Bình Nam vương vội triệu đại phu đến xem bệnh cho Tâm Nguyệt, đại phu vừa bắt mạch liền nói Tâm Nguyệt chỉ là thương tâm quá độ dẫn đến khí huyết công tâm mới tạm thời bất tỉnh, cũng không có gì trở ngại lắm. Chỉ là thân thể hân bị hao tổn nghiêm trọng, bên cạnh đó còn tổn thương nguyên khí nặng nề, sau này chỉ sợ phải sẽ triều miên bên giường bệnh. Cuối cùng lại thở dài nói: “Vị công tử này còn trẻ như thế sao lại bị thương thành ra như vậy, thật là đáng thương mà!”

Bình Nam vương lo lắng không yên, nhìn gương mặt Tâm Nguyệt tái nhợt suy yếu, hốc mắt hân chột cay xè đau nhức phút chốc như lại muốn rơi lệ.....

Uống thuốc xong, sắc mặt Tâm Nguyệt đã khá hơn rất nhiều, tâm tình cũng dần dần ổn định. Bình Nam vương dặn dò bọn hạ nhân cẩn thận hầu hạ, nhưng bản thân lại không dám xuất hiện trước mặt Tâm Nguyệt.

Kể đó vài ngày, trong lòng Tâm Nguyệt chợt nóng như lửa đốt, hân một mực hy vọng thái tử có thể lần nữa triệu kiến hân, nhưng vẫn không hề có tin tức gì từ trong cung truyền ra. Hân đoán, thái tử nhất định là bận tối mày tối mặt nên mới không rảnh triệu hân đến gặp. Kỳ thật hân nào biết thái tử cả ngày lẫn đêm đều thao thức bất yên nhớ thương con người bạc mệnh ấy, đến nỗi mỗi ngày đều muốn triệu hân tiến cung, Nhưng bởi vì Tinh Dương luôn đứng giữa ngăn trở mà đến nay ý định đó như chìm sông lạc bể.

Bình Nam vương thường xuyên tiến cung cư nhiên hiểu rõ tất cả, nhìn thấy hân bất hạnh như thế, trong lòng cũng thật sự thay hân thở dài.....

Đảo mắt đã trôi đi mấy ngày, ngày đại hôn của thái tử rốt cục cũng đến, đây là hỷ sự trọng đại có tính chấn vang dội trên toàn cử quốc, dân chúng khắp kinh thành tựa như ngày hội vô cùng náo nhiệt. Huyền Vũ đế cùng Trần hoàng hậu vui mừng không ngớt, duy chỉ có thái tử vẫn lặng im không nói, trong toàn buổi lễ giống như rối gỗ vô tri mặc người đùa nghịch, hoàn toàn trái biệt đơn lẻ với bầu không khí huyền náo chúc tụng nơi sảnh đường chính điện.

Rồi đến lúc bái đường nhìn bóng hồng thướt tha dưới lớp sa mỏng của thiên kim nhà lại bộ thượng thư, trong lòng thái tử chợt dậy lên trăm mối ngổn ngang. Tất cả cõi lòng hân giờ đây đều đầy ắp bóng hình Tâm Nguyệt, đối với việc hôn nhân lần này ngàn lần bất cam vạn lần bất nguyện! Nhưng hân thân là thái tử của một nước, đồng là thân sinh nhi tử của đương kim thánh thượng mang trọng trách nối dõi nghiệp giang sơn, hân làm sao có thể kháng cự đây!? Đối diện với sự thật, hân cũng chỉ có thể âm thầm cảm khái làm thân con cháu hoàng gia đều thân bất do kỷ!

Trong lúc đó, tâm tình Tinh Dương cũng chẳng tốt hơn hân được bao nhiêu cả, mắt nhìn thấy người huynh trưởng từ thuở nhỏ luôn yêu thương nhất nay đã vĩnh kết đồng tâm với kẻ khác, tuy rằng người nọ cũng chẳng phải là người huynh trưởng yêu thương, nhưng trong lòng vẫn vương mang nỗi niềm khôn tả khó nói nên lời.

Từ đầu đến cuối vẫn lặng lẽ một bên đứng nhìn buổi lễ, tâm tư Bình Nam vương cũng nặng nề không kém, hần nhìn thấy thái tử ngậy người chết lặng, bộ dáng ngu ngơ như kẻ mất hết hồn phách trong lòng không khỏi khó chịu. Lại nghĩ tới vẻ mặt buồn bã tuyệt vọng của Tâm Nguyệt mà cảm thương chua xót không thôi.....

Và... lúc này tại một góc hoa viên trong phủ Bình Nam, Tâm Nguyệt vẫn đứng lặng bất động. Dân chúng ngoài sân đều cao giọng hoan hỉ chúc tụng lan ra từng đợt sóng âm thanh ồn ào huyền ảo, pháo hoa đầy trời bùng lên xua tan đêm tối bằng thứ ánh sáng rực rỡ lung lay đến lóa mắt. Tâm Nguyệt si ngốc đứng nhìn, mặc cho nước mắt đọng đầy không dứt. Cơn đau xót mãnh liệt ban đầu, dần dần thay thế bằng sự lạnh lẽo vô thường, khắp thân thể đều lạnh đến mức vô tri vô giác.

Kỳ thật, hần cũng biết bản thân hần và thái tử chỉ là một đoạn tình cảm ký trong nhân thế cũng như ngay tại lòng người, vốn từ đầu đã vô vọng như hoa trong gương như trăng trong nước, hết thảy đều là hư ảo không thực. Hần cho tới bây giờ đều không cầu gì vượt mức, cuộc đời này có thể được thái tử yêu thương trân trọng hần có chết cũng không còn gì tiếc nuối.

Đại hôn cuồng hoan long trọng nhất cả nước kéo dài tận mấy ngày rồi cục cũng từ từ hạ màn. Bình Nam vương trời sinh bản tính lãnh ngạo quái gở, đối với những cuộc mua vui xa xỉ ở kinh thành tuyệt không thể thích ứng. Bởi vậy qua mấy ngày sau liền hướng Huyền Vũ đế tấu thỉnh hồi hương, Huyền Vũ đế và Trần hoàng hậu tuy có ý muốn giữ, nhưng tâm hần đã quyết, đành phải thuận theo chuẩn tấu.

Thái tử nghe nói Bình Nam vương muốn dẫn Tâm Nguyệt hồi phủ Tương thành, bất chấp Tinh Dương mãnh liệt phản đối, vẫn ngang nhiên triệu kiến Tâm Nguyệt vào cung, mong chờ giây phút hữu duyên gặp lại ái nhân.

Trong đại điện Đông cung, thái tử vừa nhìn thấy Tâm Nguyệt đi đến, liền xông lên phía trước tiến đến gần dang tay ôm chặt hần vào ngực. Bất kể cả Tinh Dương lẫn Bình Nam vương đều mặt ở đây, điều này tức thì chọc khoét vào cơn điên tiết nhất của Tinh Dương khiến sắc mặt hần đanh lại, giận đến sôi máu.

Thái tử thương tâm hỏi: “Tâm Nguyệt, ngươi thật sự không thể ở lại đây được sao?” Tâm Nguyệt khẽ thốn thức lắc lắc đầu, đau đớn nói: “Điện hạ, ta không phải muốn rời khỏi ngươi a! Nhưng mà... trong cung ta thật sự không có cách nào có thể sống được bình yên!” Thái tử trong lòng cũng hiểu thấu nguồn cơn, nhưng hần lại thật sự rất luyến tiếc Tâm Nguyệt, và bấy giờ mới can đảm thừa nhận bản thân mình yếu ớt và bất lực đến như thế nào!

Ngay lúc này hai con người yêu nhau đó vẫn đang chìm sâu trong phút giây ly biệt nhìn đối phương bằng ánh mắt tha thiết ân tình, hai người còn lại trong điện – một thì lặng lẽ lắc đầu thay họ tiếc hận. Một thì hận đến nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng âm thầm chờ rửa mà bên ngoài thì thúc giục không yên.

Tâm Nguyệt thừa biết, sớm hay muộn đều phải chia ly, càng triển miên day dưa bao nhiêu thì càng gia tăng thương tâm bấy nhiêu, bởi vậy liền quỳ sụp trước mặt thái tử buồn bã nói: “Điện hạ, từ nay về sau Tâm Nguyệt chỉ sợ rằng rất khó có thể gặp lại người, hy vọng điện hạ hãy giữ gìn bảo trọng, Tâm Nguyệt dù ở nơi Tương thành xa xôi cũng sẽ ngày đêm nguyện cầu chúc phúc cho điện hạ!” Nói xong lời cuối cổ họng đã nghẹn ứ đắng đắng.

Thái tử vừa nghe xong lời ấy, cõi lòng mơ hồ vỡ thành hai nửa, nhẹ nhàng nâng hân dậy rồi nắm chặt tay hân, nước mắt chợt trào ra rơi xuống thấm ướt toàn bộ bên má. Bình Nam vương đứng gần đó, bất giác tâm can cũng bị lay động ghê gớm, cố kiềm trụ bản thân mới không chớp mắt để lệ phải rơi xuống.

Thái tử chậm rãi quay đầu hướng Bình Nam vương thấp giọng nói: “Bình Nam vương, Tâm Nguyệt từ nay xin giao lại cho ngươi, ta xin ngươi, nhất định phải hảo hảo chiều cố hân...” Bình Nam vương trong lòng căng thẳng, nghiêm nghị đáp vội: “Điện hạ xin yên tâm, bổn vương sẽ không xem Tâm Nguyệt là nô bộc đâu, nhất định sẽ hảo hảo chiều cố hân!” Mấy câu nói đó là thành tâm thành ý nói ra hoàn toàn không hề có nghi kị giả dối, dứt lời trên mặt thái tử liền lộ ra nụ cười yên tâm.

Về phía Tinh Dương lại tiếp tục thúc giục, Bình Nam vương khẽ gật đầu rồi dẫn Tâm Nguyệt cáo lui. Thái tử buồn bã nhìn dõi theo bóng lưng người yêu dấu, bi thương cứ thế nhanh chóng lan ra tiếp cận với cực hạn. Tâm Nguyệt yên lặng theo sau Bình Nam vương, cắn chặt môi dưới mới không chế được bản thân không được quay đầu, giọt nước trong suốt từ khóe mắt chậm rãi lăn xuống rơi lại trên đoạn đường vừa mới phân ly.....

Trở ra Đông cung, Bình Nam vương lại sợ Tâm Nguyệt lần nữa học máu, luôn ngó chừng bên cạnh mỗi khắc đều chú ý đến hân. Lúc này đương là buổi bình minh, ánh nắng xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây mờ chiếu xuống những mầm hoa vừa hé nụ làm tan chảy giọt sương đêm qua còn đọng lại, vậy mà giờ đây toàn thân Tâm Nguyệt đều lạnh như băng không tụ nổi một chút nhiệt xuân nồng nàn. Trong đầu hân hoàn toàn trống rỗng, tình cảm mãnh liệt nhất thời trai trẻ vừa bị thôi táng, thời khắc hân cùng thái tử chia biệt, tâm hân đã chết, mọi thứ xung quanh với hân ngay lúc này đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Đang lúc hai người đi ngang qua ngự hoa viên, thì một vị thái giám từ phía trước bước nhanh đi tới. Tên thái giám đó vừa thấy Bình Nam vương trước khom người hành lễ, theo sau nhả truyền lại khẩu dụ từ Huyền Vũ đế, dời gót Tâm Nguyệt đến Minh Dương cung kiến giá, thỉnh Bình Nam vương tạm hoãn xuất phát, nán lại ngự hoa viên thưởng hoa trong chốc lát.

Bình Nam vương chợt ngẩn ra, lập tức trong lòng liền âm thầm cười lạnh, thánh thượng đúng là vẫn không kiềm chế được, nói cái gì là muốn cùng Tâm Nguyệt hàn ôn chuyện cũ rõ là viện cớ thôi. Thánh thượng mê luyện tư sắc của Tâm Nguyệt, sự việc quá rõ ràng như vậy chẳng lẽ còn không biết sắp tới sẽ xảy ra điều gì hay sao!?

Nghĩ vậy Bình Nam vương không khỏi quay đầu nhìn lại Tâm Nguyệt đang ở phía sau, tò mò muốn nhìn hân rốt cuộc sẽ phản ứng như thế nào. Ngờ đâu, Tâm Nguyệt ngay cả một chút phản ứng cũng không có, nét mặt thờ ơ lãnh đạm đi theo tên thái giám kia mà không nói bất cứ câu gì. Bình Nam vương tâm tình phức tạp nhìn bọn họ rời đi xa dần, cũng theo đó nhàn nhã tản bộ trong ngự hoa viên thưởng hoa ngắm cảnh.

Tại đại điện Minh Dương cung, Tâm Nguyệt quỳ trên mặt đất không chút sợ hãi đối diện nhìn vào Huyền Vũ đế. Thẳng thừng đối mặt với người từng tàn nhẫn chà đạp điên cuồng tra tấn hân, khiến hân từ rất nhỏ đã rất kinh sợ nề dè bậc quân vương chí tôn này rồi, mà nay Tâm Nguyệt như thế nào cũng không cảm thấy sợ hãi! Hân thậm chí nghĩ có lẽ sợ hãi lên đến cực điểm ngược lại mọi cảm giác đều tan biến dần hóa về hư không!

Huyền Vũ đế âm ngoan nhìn chằm chằm Tâm Nguyệt, hân có chút kỳ quái, rõ ràng ngày xưa khi vừa nhìn

thấy hần thì tên ti tiện ấy lập tức lộ ra bộ mặt kinh hoàng khủng hoảng mà giờ phút này tại sao lại trở nên dửng dưng như thế, chẳng lẽ vô số bức hiếp lăng nhục lại có thể biến hần thành quật cường như vậy sao!?

Huyền Vũ đế vội bước tới túm chặt y phục trước ngực kẻ đương quỳ kia, oán hận nói: “Ngươi là đồ dê tiện thối tha, dám xúi giục thái tử chống đối lại trẫm còn thiếu chút nữa khiến cho trẫm phụ tử bất hoà, nếu không phải cố kỵ đến thái tử, trẫm nhất định đã đem ngươi thiên đao vạn quả băm thành thịt vụn!” Huyền Vũ đế càng nói càng hung ác, hét như muốn ngay lập tức lao vào ăn tươi nuốt sống Tâm Nguyệt.

Tâm Nguyệt mở to đôi con ngươi trong suốt xinh đẹp, đáy mắt không hề lưu động nhìn trân trân vào Huyền Vũ đế, ai oán nói: “Phụ hoàng, ngài từ đầu đến cuối đều một mực không tin ta là con thân sinh của ngài, nhưng ngài có bao giờ từng nghĩ vạn nhất ta thật là con ngài thì thế nào! Chẳng lẽ điều đó vốn không có khả năng hay sao?”

Huyền Vũ đế chợt run lên khó kiềm, nhưng lập tức cau mày chối bỏ, lạnh lùng nói ngay: “Tuyệt không có khả năng! Vĩnh viễn cũng không có khả năng! Trẫm làm sao có thể có một đứa con hạ lưu như ngươi được!” Nói xong vung tay hung hăng giáng xuống một cái tát cực độ phẫn nộ, đánh đến nỗi khóe miệng Tâm Nguyệt chảy đầy tơ máu, ngã úp xuống sàn không gượng dậy nổi.

Tâm Nguyệt đau lòng run rẩy, những tưởng tất cả mọi đau khổ đều đã nếm trải mà giờ phút này hần lại rất muốn khóc, nhưng nước mắt đã cạn khô đến một giọt cũng không thể chảy ra.

Lúc này, thái giám trên đại điện từ đâu đã nâng vào rất nhiều hình cụ, nhất kiện đặt chính tề xếp hai hàng song song. Huyền Vũ đế đi đến trước người Tâm Nguyệt từ trên cao nhìn xuống cười cay độc nói: “Tâm Nguyệt, ngoan ngoãn chờ đợi mấy thứ này đến hầu hạ ngươi đi! Yên tâm, trẫm cũng không muốn lấy mạng ngươi đâu! Chỉ là, hôm nay cũng tuyệt sẽ không để ngươi được bình an rời khỏi!!”

Tâm Nguyệt chậm rãi đảo mắt nhìn qua những hình cụ âm ngoan khủng bố đó. Đúng, nó thực rất đáng sợ, thực làm cho người ta không khỏi kinh hãi. Nhưng hần cứ nhiên không cảm thấy sợ, hần chỉ là cảm thấy càng ngày càng lạnh, từ đầu đến chân từ tâm ra ngoài đều rất lạnh, lạnh đến nỗi máu gần như đông đặc mà không hề lưu động, toàn thân cứ thế vùi sâu trong băng giá triền miên.....

24. Chương 23

Vốn là minh dương cao chiếu, khí trời quang đãng, cảnh sắc tươi đẹp dào dạt ý xuân, nhưng lại không hiểu vì lý do gì xung quanh lại yên ắng không một tiếng động, tiết trời trong xanh nhưng đều đều một cách khó tả, không có gió cũng không có tiếng chim... tất cả đều chìm trong một sự tịch mịch đến lạ khiến người ta bất giác rung mình. Trong ngự hoa viên ở Minh Dương cung, Bình Nam vương nhân nhả tản bộ thong dong bước đi, ngẩng đầu nhìn thỉnh không cao vút chợt khẽ chau mày, trong lòng không hiểu vì sao lại sinh ra một chút bất an.

Tâm Nguyệt bị Huyền Vũ đế triệu đi đã quá nửa canh giờ mà còn chưa trở về, Bình Nam vương chờ đợi sốt ruột cũng không khỏi sinh ra một chút phiền lòng.

Lúc này cách đó không xa tại một tiểu đình có hai gã thái giám đang đứng đằng xa quét tước vệ sinh, Bình Nam vương nhàm chán rảo bước lững thững đi ngang qua họ. Hai gã thái giám đó vẫn khom người quét rác không hề phát giác sự xuất hiện của kẻ lạ mặt.

Bình Nam vương chậm rãi đến gần, vô tình nghe được một gã thái giám trong họ cất tiếng nói: “Cửu hoàng tử giờ này chắc là thăm lăm rồi, Thánh Thượng đang giận điên người cơ mà!” Một gã thái giám khác không câu nệ lập tức đáp trả: “Cũng phải vậy thôi! Sau chuyện của thái tử làm sao Thánh Thượng càng không cảm hận Cửu hoàng tử cho được, mới đây ta bắt gặp bọn Tiểu Lục Tử khiêng rất nhiều hình cụ đi về phía đại điện a, giờ này cũng không biết Thánh Thượng đang trừng phạt Cửu hoàng tử như thế nào nữa.” Gã thái giám ban đầu nhanh nhẩu nói thêm: “May thay, khi nãy không phải sai ta đi khiêng, nếu không ta làm sao chịu nổi cái cảnh máu me kinh khủng đó...”

Bình Nam vương càng nghe càng giật mình không kiềm được mở miệng, lớn tiếng hỏi lại: “Các người đang nói cái gì?!” Hai gã thái giám kia không biết sau lưng có người, giật nảy mình vội xoay lại thì bắt gặp ngay Bình Nam vương đã đứng đó tự bao giờ, tay chân luống cuống liền vội vàng quỳ rạp xuống đất, dập đầu hành lễ.

Bình Nam vương nghiêm mặt lặp lại câu hỏi ban nãy: “Các người vừa rồi đang nói gì đó, chẳng lẽ Thánh Thượng triệu kiến Cửu hoàng tử là để trừng phạt hắn sao?!” Một gã thái giám đứng tuổi hơn trong bọn họ vội đáp: “Hồi bẩm Vương gia, Cửu hoàng tử mạo phạm long nhan, Thánh Thượng hiện đang ở đại điện Minh Dương cung trừng trị hắn.”

Bình Nam vương vừa nghe lời này giật mình chấn động, vẫn không tin lắm nên cố hỏi dò: “Thánh Thượng sủng ái Cửu hoàng tử như vậy, như thế nào lại nổi giận trừng phạt hắn chứ?” Hai tên thái giám lập tức sững sờ nhìn nhau, thần sắc trên mặt kinh ngạc cũng chẳng thua kém Bình Nam vương lúc này.

Bình Nam vương thấy biểu tình bọn họ quái lạ trong lòng sinh nghi, cau mày hỏi tiếp: “Thánh Thượng rốt cuộc là đối xử với Cửu hoàng tử như thế nào, hai người mau nói thật cho bốn vương biết!” Ngữ khí âm trầm nghiêm khắc, dùng ánh mắt lạnh băng xuyên thấu hai kẻ đang chết trân trước mặt.

Hai tên thái giám sợ hãi đến mức tay chân co giật không ngừng run rẩy, gã thái giám đứng tuổi ban nãy mang theo chút kinh sợ, lắp bắp đáp lại: “Bởi vì Thánh Thượng... vì thân thể của... Cửu hoàng tử không được rõ ràng mà sinh ra tội cùng cảm hận hắn... Cửu hoàng tử ở trong cung thường xuyên bị phạt, chuyện rõ như ban ngày này khắp trên dưới Minh Dương cung ai ai cũng biết!”

Bình Nam vương trong lòng chấn động mãnh liệt, suýt nữa không đứng thẳng nổi, từng câu từng chữ của Tĩnh Dương như tái hiện rõ ràng chột thoảng ngang qua đầu hắn, những câu nói âm hiểm mang quá nhiều thủ đoạn ngoan độc. “Thì ra Tĩnh Dương nói dối!” Bình Nam vương phần nộ nhãn vội mi lại, lưỡng quyền nắm chặt các khớp xương tay cũng bị kéo căng cực hạn.

Về phía hai gã thái giám kia nhìn gương mặt hắn trong phút chốc biến thành phần nộ khác thường cũng im bất không dám hé răng.

“Vậy, quan hệ giữa Thánh Thượng và Cửu hoàng tử là thứ quan hệ gì?!” Bình Nam vương gồng mình cố chế trụ lửa giận trong lòng thần nhiên hỏi tiếp.

Tên thái giám đứng tuổi ban nãy thấy thần sắc Bình Nam vương có phần dịu đi, liền lấy lại can đảm nhỏ giọng lên tiếng: “Cửu hoàng tử từ nhỏ dung mạo tuấn lệ bất phàm, Thánh Thượng đương nhiên là đối với hần... đối với hần vì cái kia rồi...” Nói xong thì dừng lại thở hắt ra rồi mới chuyển giọng nói tiếp: “Nếu không phải có loại quan hệ này thì chỉ sợ Cửu hoàng tử đã sớm bị Thánh Thượng tra tấn đến chết. Mỗi lần Thánh Thượng triệu kiến Cửu hoàng tử, y như rằng cả người hần đều đầy máu được khiêng trở ra...”

“Đúng đó! Đúng đó!” Gã thái giám trẻ tuổi còn lại xen mồm nói thêm: “Thánh Thượng đối xử với Cửu hoàng tử hết sức ác độc! Mỗi lần đều hành hạ hần đến mức chết đi sống lại. Có một lần, Thánh Thượng còn dẫn một con chó sói cực lớn đến tàn nhẫn xâm phạm hần, Cửu hoàng tử vì quá mức đau đớn mà tê thanh gào thảm mãi đến mấy hôm sau cổ họng vẫn còn đau rất mà không phát ra nổi bất cứ âm tiếng gì! Cảnh tượng đầm máu ngày ấy đến giờ vẫn còn khiến bọn nô tài tim đập chân run...”

“Ra là như vậy...” Tức khắc Bình Nam vương cảm giác đầu mình như bị búa dền, trái tim cương ngạnh bị người ta tàn nhẫn xé nát. Toàn thân trên dưới phút chốc trở nên lạnh thấu xương tủy, cái lạnh tràn ra tựa hồ ngay cả máu cũng bị đông đặc mà không kịp lưu động, cứ thế đau đớn lan ra như kim châm muối xát, đau đến nỗi trước mắt tối sầm đến cả công năng hô hấp cũng tuyệt nhiên quên mất.

Hồi ức xưa cũ như thác lũ ủa về tràn đầy tâm thức hần – hình ảnh Tâm Nguyệt từng sợ hãi vùng vẫy mong thoát khỏi nghịch cảnh trái ngang biết bao nhiêu lần, từng mang bộ dáng yếu ớt đáng thương ấy cầu xin hần như thế nào, từng thống khổ khóc thương nói ra những lời chân thật từ quá khứ ẩn sâu bi thảm ra sao, nhưng rốt cuộc hần vẫn không tin... để đến cuối cùng người kia phải ôm lấy nỗi tuyệt vọng vô bờ mà dùng ánh mắt băng lương nhìn hần.... Tất cả tất cả, giờ đây tựa như một mũi tên sắc nhọn cắm phập vào nơi sâu nhất trong trái tim hần, đem trái tim của kẻ vô tình tàn phá đến nhàu nát không còn nhận ra nổi hình dạng vốn dĩ.

“Ta thật là hồ đồ mà! Sao ta lại không tin hần, sao lại đi trách oan hần chứ!? Ngu ngốc, cực kì ngu ngốc!” Trong lòng Bình nam vương điên cuồng gào thét không thôi những câu nói tràn đầy hối hận. “Hần vốn đã rất đáng thương rồi, vậy mà ta còn làm ra những hành động tàn nhẫn như vậy, ta rõ là cả thứ súc sinh vô tri cũng không bằng một góc!” Bình Nam vương đau khổ ăn năn, gương mặt anh tuấn cương nghị bởi vì xấu hổ và tức giận mà vặn vẹo đổi hình, cứ thế ân hận dày vò, liền tiếp tục trách bản thân như thể thôi thúc hần muốn lập tức tìm đường quyên sinh!

Hai gã thái giám ban nãy vẫn đứng chết trân bên cạnh, chợt thấy vẻ mặt hần lại lần nữa kích động điên cuồng, càng không khỏi lại sợ hãi run lên, ngậm chặt miệng lại không dám hé răng.

Bình Nam vương khó khăn lắm mới trấn tĩnh trở lại, mạnh mẽ quay người liền đi thẳng về phía đại điện Minh Dương cung.....

Gần tới cửa điện, Bình Nam vương đã nghe được vài tiếng rên rỉ khó nghe, thanh âm không lớn nhưng lại khủng bố cực điểm, một Bình Nam vương dũng mãnh hơn người mà nay cũng không nhận được lại sợ tới mức khẽ rùng mình run lên.

Chậm rãi đi lên từng bậc từng bậc thang được chạm bằng ngọc thạch quý giá, thì bấy giờ tiếng kêu rên ban nãy càng vang lên thảm hại hơn nữa, Bình Nam vương đã dần dần nhận ra đó chính là tiếng gào thảm thiết của Tâm Nguyệt, lòng hần càng đau thắt dữ dội, bàn tay kia vội đưa lên nắm chặt ngực áo để kiềm nén những cơn đau lan ra đang dần bao trọn trái tim tươi máu!

Nhắc đôi chân nặng nề bước lên từng bậc thềm ngọc, và dù thềm đá không quá dài cũng chẳng cao bao nhiêu vậy mà Bình Nam vương lại phải gồng mình cố hết sức để vượt qua nó. Ngay khi khung cảnh đại điện chậm rãi hiện ra trước mắt thì hai gã thị vệ trước điện đã giơ cao hai thanh giáo chặn ngang đường hắn, rồi lớn tiếng quát hỏi.

Bình Nam vương căn bản không thèm nhìn đến họ, tầm mắt lướt qua hai thanh giáo đương bắt chéo nhau hướng nhìn về phía xa xa trong góc đại điện, và rồi quá mức choáng ngợp đến tay chân lạnh toát khi nhìn thấy cảnh tượng kinh thiên động địa mà hắn chưa bao giờ từng ngờ tới.

Khắp đại điện hoang tàn bừa bãi, xung quanh nằm lăn lóc không biết bao nhiêu hình cụ cùng tạp vật. Huyền Vũ để ngồi ngay ngắn giữa điện tàn nhẫn cười lạnh. Mà Tâm Nguyệt lại bị mấy tên thái giám ra sức ghì chặt trên một chiếc ghế thật dài làm bằng tre nứa, hạ thân bị lột sạch trống trơn, bờ mông trắng muốt mềm mại cùng cặp đùi ngọc thon dài trắng mịn hoàn toàn xích lửa trong không khí âm lạnh. Một gã thái giám đang dùng một thanh gỗ không quá dài hung hăng giã xuống từ bờ mông cho đến tận mũi chân hắn, trên thanh gỗ đó khảm đầy một tác cương đỉnh, dùng sức quất đánh lập tức biến da thịt non mịn bị đâm sâu đến da tróc thịt bong máu tươi tức thì văng ra tung tóe, rơi xuống mọi thứ xung quanh, bắn lên cả gương mặt tàn nhẫn của những người thị hình.

Tâm Nguyệt tóc tai tán loạn suy yếu nằm trên chiếc ghế dài vốn quen thuộc của hắn, vô lực kêu thảm, hai mắt nửa khép nửa mở, gương mặt tinh xảo tuần tú lấm tấm mồ hôi xen lẫn với máu hoàn toàn thay hình đổi dạng. Hai bên thái giám ra sức gắt gao khẩu trụ trên thân hắn, kỳ thật không cần bọn họ dùng sức Tâm Nguyệt từ lâu cũng đã không còn sức lực để kháng cự, vốn đã ốm yếu bất kham nay còn phải hứng chịu hơn nửa ngày khổ hình chà đạp, sớm đã biến thành một bộ dạng kiệt lực hấp hối, hắn thậm chí ngay cả kêu la cũng đứt quãng yếu ớt.

Cảnh tượng khủng bố trên đại điện, Bình Nam vương vừa nhìn thấy liền rợn cả tóc gáy, trong đầu âm âm chuyển động như sấm vang chớp giật. Kỳ thật với kinh nghiệm sa trường mà hắn từng trải qua thì những cảnh tượng đẫm máu đáng sợ không phải là chuyện lạ, nhưng chính nó giờ phút này cũng không bằng những hình ảnh xảy ra trước mắt hắn, hình ảnh lột tả chân dung xấu xa nhất của một con người tàn bạo, hình ảnh một đứa trẻ rơi vào vòng lăm than khổ ải làm dậy lên trong lòng hắn từng trận rung động mãnh liệt trước nay chưa có.

Lúc này, Huyền Vũ để cũng phát hiện thấy Bình Nam vương đã đứng chững ở ngoài điện, bèn nghiêng đầu sang thần nhiên hỏi: “Là Bình Nam vương à?” Ngữ điệu không cao không thấp vang lên lập tức đem Bình Nam vương từ mờ mịt khiếp sợ giật mình tỉnh lại. Bình Nam vương cuống quýt quay xuống hành lễ, Huyền Vũ để tỏ vẻ hơi trầm ngâm đôi chút rồi thuận miệng nói tiếp: “Ái khanh vào đi.”

Hai bên thị vệ trước điện chậm rãi lui ra nhường đường cho Bình Nam vương tiến vào. Bình Nam vương mang tâm thần tê liệt máy móc nhấc chân đi vào trong điện, vài bước ngắn ngủi lại khiến cho hắn vô cùng gian nan, tựa như cả hàng thế kỷ đang ngưng đọng đè nặng lên vai hắn.

Tiến vào bên trong đại điện, Bình Nam vương đã ngửi thấy nồng nặc mùi tanh tươi của máu đang dậy lên khắp nơi, cúi đầu lại nhìn thấy những thứ nằm ngổn ngang bừa bộn xung quanh như ẩn hiện loang lổ những vết máu kinh khiếp. Hắn lần nữa nhìn lại người đương nằm trên ghế, chỉ thấy thiếu niên nhu nhược kia hạ thân trần trụi huyết nhục mơ hồ. Khắp thân người cũng đồng dạng vô cùng thê thảm, quần áo sớm bị xé nát chỉ còn sót lại một mảnh đáng thương vắt ngang qua người, toàn thân trải rộng vô số vết thương lở loét đáng sợ, khiến tâm hắn bức thiết đau lòng, khối thân thể tàn tạ lăn lộn máu thịt đó còn có thể coi

là một con người được ư!?

Tâm Nguyệt từ đầu vẫn nhắm mắt rên rỉ, bỗng nhiên vết hết khí lực còn lại mạnh mẽ mở trừng mắt, phóng ánh nhìn lóe sáng hệt như một thanh gươm vô cùng sắc nhọn đâm thẳng về phía Bình Nam vương. Bị bất ngờ quét nhìn Bình Nam vương bất giác cũng cả kinh sợ hãi, len lỏi dưới đáy mắt thiếu niên tích tụ tội cùng phần nộ hòa trong vô tận bi ai. Một người từng luôn luôn anh dũng xông pha bao nhiêu hiểm nguy giữa trận mạc vẫn giữ vững lòng tin mà nay con người ấy lại bị vây trong ngọn lửa thù hận vô lượng sinh ra từ ánh mắt bi phẫn của kẻ bị dồn đến chân tường tới mức phải lui về sau mấy bước.

Bình Nam vương không còn có dũng khí để đối mặt nhìn vào Tâm Nguyệt nữa, hần cơ hồ muốn lẫn trốn sự khinh miệt của kẻ đang oán hận hần, bèn vội vã bước đến trước chỗ tọa của Huyền Vũ đế, khom người nói tránh: “Bệ hạ, thần ở ngự hoa viên chờ lâu nóng vội, cho nên mới bấm bụng đi đến điện Minh Dương cung, xin bệ hạ thứ tội.”

Huyền Vũ đế nhẹ nhàng cười khẩy: “Đúng vậy! Trẫm mãi lo khiển trách tên tiện nhân này lại vô ý làm chậm trễ lộ trình của ngươi.” Bình Nam vương tức thì vội lên tiếng cầu nộ: “Thần không dám, thần bao giờ lên đường cũng được cả, chỉ là sợ làm trở ngại chính sự của bệ hạ thôi ạ.” Nói xong ngừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Tên tiện nô này quả là bất hảo vô sỉ sớm nên phải nghiêm trị thích đáng, nhưng thần nghĩ xem ra hần hôm nay cũng đã nếm đủ không ít khổ ải rồi, nếu tăng thêm khảo hình giáng xuống hần cũng không còn ý nghĩa gì nữa, nay dám xin bệ hạ tạm dừng tại đây đi!”

Huyền Vũ đế liếc mắt nhìn lại bộ dạng không ra hình người của kẻ đang gian nan vật lộn trong sinh tử, thâm nghĩ lửa giận trong lòng cũng phát tiết ra hết nay đã dần dần tiêu tán, nếu tiếp tục bức ép hần nữa chỉ sợ cái tiện mệnh ấy chẳng mấy chốc sẽ không giữ nổi, đến lúc đó cũng không biết viện cớ gì để nói lại với thái tử. Vì thế liền thần nhiên cất giọng: “Được rồi! Dừng tay. Thả tên tiện nhân đó xuống.”

Vài tên thái giám đem Tâm Nguyệt từ trên ghế thô bạo tha xuống, cũng không màng hần cả người đầy thương mặc cho tùy ý ngã sấp xuống nền ngọc. Huyền Vũ đế chậm rãi đứng dậy rảo bước đi về phía hần. Một tên thái giám đang bên cạnh thấy thế vội vàng túm lấy cánh tay Tâm Nguyệt lôi kéo hần dậy, Trong tiếng rên rỉ the thé, Tâm Nguyệt bị bức phải quỳ trên mặt đất, hần giờ đây tựa như một con rối gỗ tàn tạ và rách nát mềm nhũn rũ xuống trên tay bọn họ, từ đầu đến chân da thịt đều vỡ tan lở loét, máu theo những lỗ thủng nho nhỏ tràn ra chảy hỗn loạn trên người, toàn thân hoàn toàn rơi vào trạng thái cùng cực cực thê thảm.

Bình Nam vương đứng nhìn một bên trong lòng cực lực khó chịu tựa như ngàn cân đang kéo trĩu tim hần, hần thật sự không thể tưởng tượng nổi tại sao vận mệnh lại tàn khốc như thế, vì sao có thể để một đứa trẻ mới mười sáu tuổi đã phải hứng chịu bao nhiêu ngược đãi tàn nhẫn như vậy. Và khi hần nghĩ đến bản thân cũng từng đứng hàng ngũ những kẻ thi bạo vô lương đó, hần phút chốc lại khinh mình đến không thở nổi, chỉ hy vọng lúc này có thể đưa lưng ra thay người kia nhận lấy hết bao nhiêu đau đớn khổ sở, để người kia có thể một chút được giải thoát.

Huyền Vũ đế thích ý thông thả đi đến trước mặt Tâm Nguyệt, túm giập tóc hần bức hần ngẩng đầu nhìn lên, sau đó thì hắc hắc cười lạnh: “Tâm Nguyệt, tuy rằng ngươi từ nay về sau có thể trốn đi thật xa, nhưng trẫm muốn sau này dù không gặp lại cũng nhất định khiến ngươi một lần khó quên!” Tâm Nguyệt vô lực đối diện nhìn hần, ánh mắt không hề bén nhọn cũng không quá lạnh liệt, nhưng trong đó lan tràn từ nơi sâu nhất dưới đáy mắt nồng đậm hận ý lại vẫn như xưa thâm sâu mãnh liệt vô cùng vô tận.

Huyền Vũ để nhìn ra lòng cảm hờn đã khắc sâu trong tâm người kia, cũng chẳng xem ra gì mà cuồng tiếu cười lạnh vài tiếng, thấp giọng nói tiếp: “Trước khi đi, trẫm còn có một món quà muốn tặng cho người, người sẽ phải mang theo nó mà trở lại Tương thành! Đường nhiên, dọc theo đường đi cam đoan người sẽ không cảm thấy tịch mịch nhàm chán chi đâu!” Dứt lời phất ngang tay áo hướng mấy tên thái giám phía sau thủ thế.

Lập tức có một gã thái giám vội bước lên phía trước hai tay cung kính bưng lên một khay gỗ. Bình Nam vương quay đầu sang chăm chú nhìn vào cái khay kia, chỉ thấy trên khay rõ ràng đang đặt một khối giả dương vô cùng to lớn! Thứ đáng sợ đó mang màu sắc âm trầm đen tuyền, tựa hồ được chạm khắc từ gỗ tinh quý giá, hình dạng bên ngoài thô to cực kỳ lại thoát trông rất thật, chỉ là chiều dài thật sự kinh người, sinh linh thế gian làm gì có ai có thể lớn như vậy chứ!

Bình Nam vương ẩn ẩn đoán được công dụng của thứ kinh khủng đó, thành linh quay sang nhìn lại Tâm Nguyệt, chỉ thấy người vừa rồi như kẻ bên bờ vực tử mà nay không biết từ đâu đã sinh ra một cỗ khí lực bắt đầu giãy dụa vùng thoát. Nhưng sức lực mỏng manh lại đấu tranh với sự khổng lồ mẽ từ lưỡng đạo thái giám to khỏe vạm vỡ chẳng khác nào châu chấu đá xe, hiển nhiên không sản sinh ra mấy tác dụng!

Huyền Vũ để lạnh lùng nói: “Động thủ!” Một bên thái giám nghe lệnh, lập tức đem Tâm Nguyệt vật ngã xuống đất lấy đà nâng thất lưng hắn lên khiến cho cặp mông hắn cao cao nhếch lên, nhất thời chỗ tư mật chẳng chịt vết thương ghê người đồng loạt bài khai trước mặt người khác.

Tên thái giám bưng khay đi tới, nắm chặt giả phân thân ra sức lỗ đâm vào bí động phần nộn kiều diễm đó, vừa mới đi vào đoạn đầu, thân mình Tâm Nguyệt liền mạnh mẽ run lên, hai bên thái giám vội vàng khấu trụ hắn lại. Khối giả dương kia mặc dù được điêu khắc tinh xảo, nhưng quá mức thô to, gã thái giám kia phải dùng hết sức lực mà vẫn chưa vào hết được phần đầu, lập tức càng thêm dụng lực. Hiển nhiên vật thô to đó đã nhập vào một chút động khẩu, khiến chung quanh bí động hiện rõ những nếp gấp cường ngạnh chống đỡ dị vật xâm nhập, càng chống đỡ thì càng rạn nứt thật lớn, mãi đến khi từng đợt máu tươi từ từ trào ra chảy thành dòng uốn lượn quanh co từ mật động vỡ toang chậm rãi trượt xuôi xuống đùi, hình thành một cảnh tượng kỳ quái bức thần kinh người khác lên đến đỉnh điểm cực hạn.

Tâm Nguyệt co rút run rẩy, cái loại cảm giác bị dị vật tàn nhẫn xé rách thân thể kích thích hắn đau đến phát cuồng. Nhưng hắn sớm đã không còn lực khí để kêu la thảm thiết, chỉ có thể suy yếu từ trong miệng phát ra những thanh âm rã rời rên rỉ.

Những âm tiếng rên rỉ the thé đó quả thực rất nhỏ, nhưng cũng chính nó lại truyền đến tai Bình Nam vương những tầng âm làm rung động màn nhĩ, âm tiết ngắn ngủi lại giống như một thanh đao sắc nhọn, từng chút từng chút hung hăng cắm vào ngực hắn, đâm vào da thịt hắn, dày xéo cõi lòng hắn, còn xâm hại đến thần kinh suy yếu khiến đại não nhanh chóng tê liệt.

Bình Nam vương từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cảm nhận được đâu là cảm giác mất đi tri giác, hắn cả người đều đang run rẩy, nhưng lại không phải run rẩy bình thường, mà là xuyên thấu từ máu đến thịt, từ tâm đến phế hoàn toàn rung động!

Mộc chế giả phân thân đã chậm rãi thống vào mắt hơn phân nửa, nhưng đoạn đuôi quá thô, càng về sau lại càng khó vào, mặc cho mấy tên thái giám phía sau cố dụng lực như thế nào cũng không đâm vào được. Đoạn ngắn nhất ở phần gốc của khối giả dương vẫn còn lúng túng nằm thừa ra ở bí động đã chống đỡ đến

cực hạn. Mà lúc này Tâm Nguyệt cũng đã bị bức đến chỉ còn phân nửa sinh mạng.

Huyền Vũ đế cười lạnh di chuyển đến gần, khôì hài quan sát trong chốc lát, bỗng nhiên nhấc chân lên hướng thứ buồn cười còn thò ra bên ngoài hung hăng đạp xuống! Huyền Vũ đế tung ra lực đạo mạnh mẽ! Sau một cú đá bất ngờ ngoan độc, phần giả phân thân vẫn còn thừa bên ngoài theo một tiếng “phập” nhanh chóng nhập toàn căn vào bí động nhỏ hẹp kia của Tâm Nguyệt, lập tức chỗ bị đá máu theo đó tuôn ra không ngừng nhanh chóng bao phủ thành một mảnh đỏ tươi.

Trong nháy mắt, Tâm Nguyệt hoảng hốt cảm thấy chính mình như bị chém thành hai nửa, hắc kinh khiếp há hốc miệng lại cái gì cũng không kêu ra thành tiếng, tột cùng đau đớn vùi lấp tất cả ý thức của hắn, trong đầu hắn hoàn toàn trống rỗng, toàn bộ thế giới trước mắt hắn cứ xoay tròn đảo lộn, hơn nữa càng chuyển càng nhanh, rốt cục không chịu được bao lâu cũng dần dần mất đi tri giác mà hôn mê bất tỉnh!

Lúc này Bình Nam vương đã không có cách nào đứng vững, hắn lão đảo dờ lấy đỉnh cột bên cạnh, tựa người vào cột đá cứng rắn đứng vững, vô thức để lại trên đó mấy vệt cào cấu.

Đã man cuối cùng cũng qua đi, vài tên thái giám mang đến vài lọ đại nội bí dược qua loa bôi thuốc cho Tâm Nguyệt. Chìm sâu trong hôn mê vô tri, Tâm Nguyệt đã rất nhanh vì đau lay tỉnh, lúc khôi phục tinh thần thì lần nữa lại bị vây trong cơn đau đớn kinh hoàng, Tâm Nguyệt ngay cả thở cũng phải thở thật chậm, bởi vì chỉ cần cử động thật nhỏ cũng truyền đến những trận đau tàn bạo không mang lối thoát.

Huyền Vũ đế thư thái quang sát sắc trời rồi mới quay đầu hướng Bình nam vương nhìn lại, đang định nói gì đó lại bị vẻ mặt thần hồn lạc phách của kẻ kia bắt giác cũng hiếu kỳ lên tiếng.

“Ái khanh, ngươi sao vậy?” Huyền Vũ đế thân tình hỏi.

Bình Nam vương sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, cúi đầu đáp lại.

Huyền Vũ đế không khỏi vỗ vỗ vai hắn nở nụ cười thản nhiên: “Trẫm cũng không trở ngại ái khanh lên đường nữa, ái khanh có thể mang tên tiện nhân này đi được rồi.” Nói xong lại quay sang nhìn lướt qua thảm trạng của Tâm Nguyệt, cười đến thích ý, hào sảng nói tiếp: “Ái khanh, ngươi hãy nhớ kỹ tên tiện nhân này trên người có mang vật đó, còn chưa đến Tương Thành thì nhất quyết không được lấy ra cho hắn. Nhớ cho kỹ đấy, diệt nhi!”

Bình Nam vương ngẩng đầu kinh ngạc nhìn khuôn mặt lãnh khốc tươi cười của Huyền Vũ đế, lần đầu tiên cảm thấy người thúc phụ kính yêu thuở nào giờ đây trước mắt hắn lại xa lạ mờ mịt đến vậy.....

25. Chương 24

Ngoài cửa thành Đông ở Minh Dương cung, đại đội nhân mã của phủ Bình Nam vương đang ở ngoài nhằm chán chờ đợi, chủ nhân vào cung đã quá hai canh giờ mà vẫn chưa giải quyết xong mọi việc để còn trở về,

thị vệ trưởng buồn bực nhìn trời xem đất, trầm nghĩ: Mặt trời đã ngã về Tây, ánh chiều buông xuống cũng đã nhuộm đỏ thành một góc trời tím, cứ thế này e là hết hôm nay thế nào cũng chẳng đi được.

Đang lúc thị vệ trưởng âm thầm cân nhắc thì thấy Bình Nam vương từ lối ra ở cửa cung vội vàng bế theo một vật gì đó bước nhanh về phía họ. Thị vệ trưởng thấy vậy liền vội vã bước tới nghênh đón, tiến đến gần mới nhìn rõ thứ Vương gia đang ôm trong tay chính là một tấm chăn bông mềm mại đương bao bọc thân mình một người!

Thị vệ trưởng không khỏi sửng sốt mở to hai mắt nhìn lại thật kỹ, mới nhận ra người trong tấm chăn đó chính là Tâm Nguyệt đã theo Bình Nam vương tiến cung khi nãy! Ngay lúc này sắc mặt hần trắng bệch hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên là đã chìm sâu vào hôn mê bất tỉnh.

Thị vệ trưởng đang định mở miệng hỏi lại, thì nghe thấy Bình Nam vương lớn tiếng phân phó: “Mau vào trong xe ngựa quăng hết các thứ góc cạnh ra ngoài, rồi thay vào mấy tấm đệm giường thật lớn cho ta!” Thị vệ trưởng chợt nghe thấy ngữ khí Vương gia có chút run run, không khỏi tâm sinh nghi hoặc, ngẩng đầu lên chỉ thấy thần sắc trên mặt Vương gia hiển hiện sự vội vã khẩn trương dị thường, hoàn toàn trái biệt với dáng vẻ thong dong đỉnh đạc mọi khi.

Thị vệ trưởng tuy rằng có chút khó hiểu, nhưng là người vốn được huấn luyện nghiêm ngặt hần không rời hơi nghĩ ngợi quá nhiều, lập tức chỉ huy bọn hạ nhân dựa theo sự dặn dò của Bình Nam vương mà chia nhau thực hiện.

Chỉ trong chốc lát, chiếc xe ngựa xa hoa rộng lớn đã được trang hoàng mọi thứ đầu vào đấy, những thứ dư thừa bên trong xe đều đồng loạt được tháo dỡ, một lớp chăn bông thật dày thêu dệt bằng loại gấm thượng hạng được lót kín bên trong lòng xe – thoát nhìn tựa như một chiếc giường di động to lớn thoải mái và mềm mại.

Bình Nam vương thật cẩn thận đặt ngang Tâm Nguyệt lên trên lớp chăn đệm dày, lại với tay lấy ra một tấm chăn mỏng ôn nhu đắp lên người hần. Dù động tác rất nhỏ cũng làm cho người trong cơn mê bị đau lay tỉnh lại, thồn thức khẽ rên lên một tiếng. Bình Nam vương thầm than một hơi rồi quay đầu hướng tên thị vệ trưởng phân phó: “Khởi hành đi, bảo xa phu cẩn thận một chút, đừng để xe chạy quá xóc nảy.” Nói xong cũng tự mình chui vào xe ngựa, nhẹ nhàng buông rèm che xuống.

Cử chỉ của Bình Nam vương đột ngột thay đổi khác thường làm cho thị vệ trưởng không khỏi kinh ngạc, âm thầm nghĩ vẩn. “Tại sao Vương gia đột nhiên lại đối đãi tử tế với tên tiện nhân đó, còn săn sóc ôn nhu kỹ lưỡng như vậy? Thật là quái lạ!” Thị vệ trưởng khó hiểu sờ tay gãi đầu mang về mặt mơ hồ chấp hành mệnh lệnh.

Tiếp sau đó là thanh âm thúc ngựa vang lên khí thế, hàng ngũ xa mã của Bình Nam vương từ từ di chuyển tựa như một con quái vật khổng lồ kéo dài thườn thượt cả trăm dặm chậm rãi nhu động, chậm rãi rời khỏi kinh thành vốn đương phồn hoa náo nhiệt.

Tuy rằng xa phu điều khiển xe ngựa rất cẩn thận và bình tĩnh, nhưng lúc xe lạng bánh vẫn tránh không được phải có chút chấn động nho nhỏ. Và, chỉ một chút này đối với người bình thường mà nói chẳng hề sinh ra mấy may khó chịu nào, nhưng lúc này đối với một người đang bị trọng thương như Tâm Nguyệt mà

xét thì hẳn rằng không gì khác hơn hết như quỷ hiện hình đòi mạng!

Thân xe mỗi lần xóc nảy Tâm Nguyệt liền giống như từ địa ngục trỗi dậy, toàn thân lởm chởm vết thương không ngừng điên cuồng kêu gào, song song với hạ thân được Huyền Vũ để ngự ban cho thứ dị vật đáng sợ thay nhau hành hạ tra tấn sống không bằng chết.

Ngồi một bên canh giữ, Bình Nam vương nhìn thấy cảnh tượng chật vật trước mặt, tim bỗng chốc đau thắt như toan đao loạn phé, hẳn biết Tâm Nguyệt lúc này tất nhiên vạn phần thống khổ, hẳn rất muốn mở lời nói vài câu an ủi cho vị thiếu niên đáng thương đó, nhưng bởi vì bản tính tự ngạo xưa nay luôn là kẻ ăn trước ở trên thiên hạ, giờ phút này không biết phải nói như thế nào mới là ôn nhu.

Tâm Nguyệt tuy rằng đau đớn chết đi sống lại, nhưng ở trước mặt Bình Nam vương cũng không muốn có phần nào yếu thế! Hẳn trong lòng cực độ căm hận con người này, bởi vậy cho dù đem môi dưới cắn nát xuất huyết cũng quyết không phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ! Chính lúc này cả Bình Nam vương cũng không thể nhịn nổi, bèn thấp giọng mở lời, nhỏ nhẹ lên tiếng: “Tâm Nguyệt, nếu người đau đến như vậy thì cứ kêu ra thành tiếng đi! Như thế sẽ dễ chịu hơn được một chút a.”

Tâm Nguyệt phóng ánh mắt suy yếu nhìn hẳn, ánh mắt kia mặc dù không hề bén nhọn lẳng lợi nhưng đôi con ngươi tăm tối trong trẻo đó lại mang theo quá nhiều vẻ lạnh lùng oán tuyệt phứt phứt làm cho Bình Nam vương toàn thân phát lạnh, nén không được nhẹ nhàng run lên. Hẳn biết rõ bản thân gây nghiệp nặng nề, bao nhiêu nỗi hối hận dày vò nhất tề dậy lên, hổ thẹn và căm giận bản thân đến mức không thể ngay lập tức chết đi.....

Đoàn xe của Vương phủ tập tễnh mà đi, xa phu vì sợ xe ngựa xóc nảy nên không dám thúc ngựa quá nhanh, phải mất một khoảng thời gian khá lâu mới chậm rãi rời khỏi kinh thành. Vừa đặt chân ra khỏi địa phận kinh đô, đường xá liền trở nên gồ ghề khó đi, tránh không khỏi xe ngựa cũng bắt đầu chao đảo nghiêng ngả.

Bình Nam vương tận mắt nhìn thấy Tâm Nguyệt càng ngày càng phát ra thống khổ, lộ ra gương mặt tuấn nhã thanh tú vì đau mà co rúm run rẩy, mồ hôi trên trán thi nhau tràn ra dính ướt cả mái đầu tóc loạn rối bời. Bình Nam vương cau mày lo lắng không thôi, lẳng lặng suy xét, chưa đi được nửa ngày đã đau thành bộ dạng như vậy, từ đây về Tương thành mất những bốn năm ngày thì làm sao hẳn chịu nổi được!?

Thoáng chốc, trời đã sẫm tối, ánh tà dương buông mình nhường chỗ cho đêm sâu tràn về, đoàn xe đi đến một thị trấn nhỏ rồi nán lại dừng chân bên quán trọ ven đường, Bình Nam vương phỏng chừng mọi người cũng đã mệt mỏi và đói lả, liền ra lệnh toàn thể đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi. Thị vệ trưởng mời Bình Nam vương xuống xe dùng bữa, Bình Nam vương không muốn rời đi Tâm Nguyệt nên sai bọn hạ nhân đem đồ ăn bưng hẳn vào trong xe.

Đồ ăn được bày đến trước mặt, Bình Nam vương cũng không màng đến bụng mình đang nhiệt liệt kêu rên đình công, múc ra một chén canh nóng rồi tự tay đút cho Tâm Nguyệt ăn, lúc này thần trí Tâm Nguyệt đã mơ hồ không rõ, vừa mở mắt thì thấy ngay Bình Nam vương đang kề cận bên cạnh, lập tức ngậm chặt lại đôi môi trắng bệch không chút huyết sắc. Bình Nam vương biết hẳn muốn nôn mửa liền đặt thìa đến trước miệng hẳn, vị hương của canh nóng thoảng ra khiến Tâm Nguyệt từng trận mê muội, trong mơ mơ màng màng vô thức để mặc nó chảy xuôi xuống họng.

Sau khi Bình Nam vương khó khăn lắm mới dứt hết chén canh, thì Tâm Nguyệt cất tiếng nói không nuốt nổi thứ gì vào nữa, mi mắt nặng nề khép lại từ từ ngất đi. Bình Nam vương cũng không còn tâm trí ăn cơm, liền ra lệnh hạ nhân bưng đồ ăn lui ra.

Lúc này trời đã tối hẳn, tất cả mọi người đều hy vọng có thể dừng chân ngủ lại qua một đêm, nhưng Bình Nam vương nhớ tới Huyền Vũ để trước khi rời đi có phân phó thứ đương nằm trong người Tâm Nguyệt nếu một ngày chưa tới Tương thành thì tuyệt đối không được lấy ra, nếu sớm một ngày trở lại Tương thành, Tâm Nguyệt liền sớm được một ngày giải thoát. Bởi vậy hắn kiên quyết hạ lệnh không được dừng lại mà lập tức khởi hành suốt đêm, tranh thủ sớm ngày trở về Tương thành.

Tất cả mọi người đều mang sự mệt mỏi uể oải chậm rãi khởi động, đội ngũ khổng lồ của Vương phủ lần nữa bước đi trên con đường gập ghềnh phía trước.

Xe ngựa Vương phủ cũng bắt đầu vận động di chuyển, Tâm Nguyệt lập tức đau đớn hoàn toàn thanh tỉnh, đường mày anh tuấn mảnh mai lại gắt gao thu về một chỗ. Bình Nam vương đau lòng cực độ nén mình ôn nhu lên tiếng: “Cố một chút nữa thôi Tâm Nguyệt, đợi đến lúc hồi Tương thành thì mọi chuyện đều ổn thỏa hết!” Tâm Nguyệt bặm chặt đôi môi trắng bệch không hề mảy may để ý đến hắn. Bình Nam vương chỉ cảm thấy phía ngực đau thắt như có một sức mạnh vô hình bóp nghẹn, khó chịu đến mức hắn không tài nào thở nổi.

Đến nửa đêm, tình trạng của Tâm Nguyệt càng ngày càng trở nặng, lúc này hắn đã lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Bình Nam vương lấy tay khẽ chạm hai má hắn có chút đỏ ửng dị thường, bất ngờ phát giác từ tay mình truyền đến từng trận nóng ran. Trong nháy mắt Bình Nam vương chợt hoang mang sợ hãi, vội vàng phân phó hạ nhân tìm ngay một cái khăn thấm nước đắp lên trán hắn.

Chỉ chốc lát sau, trong cơn mê Tâm Nguyệt bắt đầu mê sảng nói bừa, không ngừng lẩm bẩm: “Phụ hoàng... tha ta đi... ta không chịu nổi nữa rồi... tha ta đi...” Ngữ điệu the thé van nài làm cho Bình Nam vương vừa nghe thấy tim chợt đau như dao cắt cực độ khó chịu.

Bỗng nhiên Tâm Nguyệt chuyển giọng khóc ầm lên, vẻ mặt cùng cực thống khổ, đôi tay khô gầy quơ quào trong vô vọng muốn tìm đường thoát khỏi cơn ác mộng kinh hoàng phi thường đáng sợ. Bình Nam vương thấy thế vội vàng nắm chặt tay hắn lay gọi hắn dậy: “Tỉnh, tỉnh dậy đi... Tâm Nguyệt... người mau tỉnh dậy đi.”

Tâm Nguyệt vẫn không hề tỉnh lại mặc khác vẫn tiếp tục mơ hồ nức nở, thì thào kêu rên: “Mẹ... mẹ ơi... người ở đâu... mau... mau tới cứu con đi... mẹ... mẹ ơi...” Sau tiếng gọi tuyệt vọng vừa chấm dứt là từng giọt nước mắt bi thương tràn ra gần như muốn phủ lấp hết toàn bộ quãng đời thống khổ còn lại.

Bình Nam vương nghe xong tâm can vỡ nát, hốc mắt chợt cay xè nóng rực, hai hàng nhiệt lệ bất tri bất giác rơi xuống không hay.....

Tần sáng hôm sau, Bình Nam vương nhìn ra mọi người cũng đã quá độ mệt mỏi, liền ra lệnh đội ngũ dừng lại bên quán trà tìm chỗ nghỉ ngơi rồi dùng điểm tâm sáng. Lúc này Tâm Nguyệt cũng từ từ tỉnh dậy. Bình Nam vương bưng vào một bát cháo nóng đến đứt hân uống nhưng hắn lại khẽ lắc đầu, thanh lệ trong mắt thần nhiên rơi xuống, thẫn thức nói: “Để cho ta chết ở đây đi! Ta không muốn đi tiếp nữa....” Bình Nam

vương suy sụp buông bát xuống, ngập ngừng đáp lại: “Cố một chút nữa thôi, chỉ cần đến Tương thành là có thể giải thoát rồi.....”

Tâm Nguyệt gương mặt nhìn chăm chăm hần bỗng nhiên thu hết toàn thân khí lực cười lạnh hai tiếng, tiếp theo lại ảm đạm lên tiếng: “Cái phụ hoàng muốn chính là không để ta còn sống mà trở lại Tương thành! Song song với sự dày vò thống khổ trên đường đau đến chí tử, còn không bằng để cho ta ngay tại đây bình yên ra đi.....”

Bình Nam vương kinh ngạc nhìn trân trân vào hần càng không biết nên mở miệng trả lời như thế nào mới đúng.....

Tâm Nguyệt nhìn thấy hần im lặng không nói, bỗng nhiên kích động mạnh mẽ quay đầu về phía hần tê thanh gào khổ: “Ta cả đời này chưa bao giờ từng hưởng qua một ngày sống bình yên, chẳng lẽ ngay cả chết cũng không thể cho ta một lần thống khoái hay sao!?”

Nhìn gương mặt bi phẫn đến tuyệt vọng tưởng chừng như chết ấy, Bình Nam vương chưa bao giờ từng kinh ngạc như thế, hần cắn chặt răng như hạ một quyết định rất lớn nghiêm nghị đồng dạng nói to: “Bổn vương tuyệt sẽ không để ngươi phải chết như vậy! Bổn vương nhất định sẽ tạo ra một cuộc sống mỹ mãn cho ngươi!”

“Ha ha... vậy sao!?” Tâm Nguyệt vừa nghe xong một câu nói hoang đường nhất trên đời từ trước tới nay, khóe miệng hần nhẹ nhàng cong lên, trên gương mặt tràn ngập ý cười khinh miệt bất tìn. Hần rất muốn gương mặt cười lớn thật to, nhưng thân thể chỉ có đủ khí lực để cười đến chừng đó.

Bình Nam vương cũng không để ý nhiều tới hần, vén tấm màn nhung lên rồi ló người ra gọi thị vệ trưởng đến phân phó: “Mau, đi tìm một vị đại phu gần nhất đến đây cho ta, càng nhanh càng tốt!” Thị vệ trưởng bắt gặp vẻ mặt Vương gia lo lắng khó hiểu lập tức không dám chậm trễ nhanh chóng y lệnh hành động.

Chỉ chốc lát thị vệ trưởng đã dẫn theo một đại phu trở về, vị đại phu kia độ chừng bốn mươi, tư thể đoan chính, chất giọng trầm ổn nhìn qua hần là một vị lương y có dày dặn kinh nghiệm. Bình Nam vương vội vàng mời hần vào trong xe. Vị đại phu đó vừa thấy thương thế Tâm Nguyệt gương mặt chợt biến sắc hoảng sợ, rồi đến khi nhìn xuống hạ thân Tâm Nguyệt thăm trạng kinh liệt càng nhìn không được cảm giận lên tiếng: “Là ai làm vậy!? Quả thực là không còn tính người!” Bình Nam vương thầm nghĩ nếu nói ra đây chính là đương kim Thánh Thượng gây nên hần lúc ấy không biết sẽ còn hiển hiện biểu tình gì nữa.

Đại phu từ trong hòm thuốc tùy thân lấy ra một ít cao dán giúp Tâm Nguyệt xử lý miệng vết thương lần nữa, Tâm Nguyệt mặc dù đau đớn không chịu nổi nhưng vẫn cố nén không rên một tiếng. Bỗng bó xong, đại phu nhìn xuống thứ đang chôn sâu trong bí huyết Tâm Nguyệt, liền trầm giọng nói: “Thứ này, nếu muốn lấy ra chắc chắn là hao tổn không ít khí lực a!” Bình Nam vương do dự một chút rồi bấm bụng quả quyết đáp lại: “Có mất bao nhiêu công sức cũng nhất định phải lấy ra bằng được!”

Tâm Nguyệt vừa nghe dứt lời ấy, cả người chấn động. Huyền Vũ đế đã dặn dò rất kỹ còn chưa đến Tương thành thì tuyệt đối không được lấy vật đó ra, mà lúc này Bình Nam vương làm vậy chẳng khác nào làm trái lời thánh chỉ, chẳng lẽ hần không sợ Thánh Thượng sẽ trách tội hay sao!? Nghĩ đến đây, Tâm Nguyệt không nói lời nào đảo mắt hướng nhìn Bình Nam vương, mà Bình Nam vương cũng đang chăm chú nhìn

hắn, bốn mắt tương giao, trong mắt hai người đều ánh lên một tia lóe sáng dị thường.

“Là muốn tạ lỗi ư? Bấy nhiêu thôi sao!?” Tâm Nguyệt phần hận thầm nghĩ. Trong chớp mắt nét mặt lại khôi phục thành vẻ lạnh lùng oán tuyệt ban đầu.

Đại phu nhanh tay nâng tấm thân trần trụi của Tâm Nguyệt lật lại, đặt người hắn nằm sấp xuống dưới, rồi kê mấy tấm nệm lớn gấp lại lót dưới bụng hắn, khiến cho mông hắn cao cao nhếch lên, hạ thân thê thảm khiến người ta nhìn qua kính hãi cũng dần dần hiển lộ rõ ràng.

Tư thế hổ thẹn như vậy lập tức kiến Tâm Nguyệt hồi tưởng về mớ kí ức xa xôi của những đêm ngày bị Huyền Vũ để vô số lăng nhục, hắn bị ai nhắm chặt hai mắt run sợ chờ đợi những đợt thống khổ kế tiếp buông xuống.

Quả nhiên tột cùng đau đớn! Chỉ một cái chạm khẽ của đại phu đã khiến Tâm Nguyệt mãnh liệt phản ứng. Hắn không khỏi âm thầm cười khổ: Thật muốn lấy nó ra, không biết sẽ còn đau thành cái dạng gì nữa!?

Đại phu trầm tư một lúc lâu rồi mới từ trong hòm thuốc tìm ra cái nhíp đặc chế bằng trúc bản, dùng ngữ khí ôn hòa nói với Tâm Nguyệt: “Một lát nữa đây, khi bắt đầu hạ thủ chắc chắn sẽ rất đau, vị công tử này xin hãy cố chịu đựng một chút nha!” Nói xong liền đem cây nhíp thật cẩn thận từng chút một tiến vào bí huyết Tâm Nguyệt.

“Ừ... hm....” Tâm Nguyệt đột nhiên run lên dùng hết khí lực còn lại nắm chặt chân đệm dưới thân.

Đại phu tuy rằng cũng đau lòng nhưng một khi xuống tay lại không chút lưu tình cố tiếp tục động tác, tiểu huyết kia của Tâm Nguyệt sớm đã bị phân thân bức đẩy tắc nghẽn, da thịt xung quanh bị kéo căng cực độ cổ không còn một tia khe hở. Đại phu phải mất phần lớn khí lực mới đem cây nhíp cắm vào được một chút, nhưng cứ như vậy lại bị giả phân thân phía trong cường liệt chống đỡ khiến miệng vết thương càng rách lớn hơn nữa, vốn phần còn đọng lại bên ngoài vết thương tức thì lại nứt ra vỡ toang, máu tươi theo đó từng giọt trào ra, lập tức biến hạ thân Tâm Nguyệt thành một mảng huyết nhục mơ hồ.

Bình Nam vương nhìn thấy cực kì khó chịu, thầm nghĩ đây quả thực chẳng khác nào một vòng khổ hình tra tấn mới! Đảo mắt nhìn sang Tâm Nguyệt chỉ thấy người thiếu niên kia gắt gao chau mày hai mắt nửa khép nửa mở, mồ hôi lạnh chảy ra giàn giụa hiển nhiên sự đau đớn lên đến tột cùng.

Đại phu hạ thủ dùng một chút lực đẩy nhíp vào sâu bên trong thêm một khoảng nữa, máu tươi phút chốc càng trào ra liên tục. Tâm Nguyệt không thể kiềm nổi, phát ra một tiếng gào thảm thiết thê lịch. Bình Nam vương cùng đại phu đều sợ tới mức trong lòng chấn động, vị đại phu đó nhìn sang Bình Nam vương nhất thời do dự ngừng thủ.

Tâm Nguyệt cuồng thở mấy hơi cố hết sức rướn người nói: “Dừng tay... Không cần lấy ra... để mặc ta chết đi... không cần lo cho ta... để ta chết đi mà...” Bình Nam vương tiến gần nắm chặt tay hắn, ôn nhu nói: “Tâm Nguyệt ráng thêm một chút nữa thôi, sắp xong rồi...” Tâm Nguyệt bị hắn chạm vào nhất thời muốn vùng tay thoát khỏi, bất đắc dĩ lúc này lại đau đến hư thoát cả người vô lực, chỉ có thể dùng một đôi mắt ai oán lạnh lùng trừng lớn nhìn hắn.

Bình Nam vương bị lưỡng đạo lãnh quang đâm thẳng vào ngực, đau lòng buông lỏng tay ra, càng không dám liếc mắt nhìn thẳng vào Tâm Nguyệt.

Đại phu thừa dịp hít sâu một hơi, đâm thẳng cây nhíp vào tận trong bí huyết.

“A a a a a a.....” giữa tiếng kêu gào thê thảm của Tâm Nguyệt, cây nhíp đó từng chút gian nan dần dần trượt vào được hơn một nửa.

“Đau quá!... Dừng tay đi!... Dừng động vào nó nữa... Ừ ừmm...” Tâm Nguyệt cả người run rẩy dữ dội, gọi với ra sau vô hình dung biến tiếng gào tê thanh kiệt lực thành từng đoạn âm hưởng nức nở kéo dài đứt quãng.

Bình Nam vương chỉ cảm toàn tâm như bị ai đó cào cấu xé nát, uể oải ngồi xuống một bên trơ mắt nhìn người thương mơ hồ rơi lệ.

Cây nhíp đã xâm nhập vào đúng vị trí dự tính, đại phu thuận theo xuống tay dụng lực kẹp chặt khối giả phân thân ý đồ kéo ra phía ngoài, nhưng giả phân thân này đặc chế từ gỗ, dính đầy máu loãng càng trở nên trơn tru rất khó kiềm giữ, lại thêm vô độ thô to nếu muốn kéo ra quả thật không dễ. Đại phu liều mạng dùng lực vừa rồi kéo ra một đoạn phía đầu, bên này Tâm Nguyệt đã đau đến ngay cả thở cũng phải cố hết sức.

Phần đầu của giả phân thân đã dần ló ra, đại phu cố dùng thêm một chút lực nữa bất kể tiểu tiết, lập tức quăng bỏ cây nhíp sang một bên, tự lấy tay mình kéo ra một đoạn lớn. Dùng tay so với dùng nhíp dễ dàng hơn rất nhiều, hấn dùng thủ chốc lát rồi quát lớn một tiếng, mãnh liệt dụng hết lực đem thứ dị vật khủng bố đầm đìa máu tươi toàn căn rút ra!

“A.....” Tâm Nguyệt than nhẹ một tiếng, chỉ biết khí lực cuối cùng trên người cũng theo người ta trút xuống mà rời bỏ thân thể.

Bình Nam vương thở dài một hơi trút bỏ gánh nặng, lúc này mới phát giác trên trán đã lấm tấm mồ hôi tự lúc nào. Hấn cầm khối giả dương dơ bản kinh khiếp lên vén tấm màn ra dụng lực vút mạnh ra ngoài, thủ hộ cùng bọn hạ nhân bên ngoài nhất thời đều giật mình hoảng sợ.

Đại phu cẩn thận dùng cao dán thoa lên bí huyết vô cùng thê thảm của Tâm Nguyệt, rồi lấy chút bông băng nhẹ nhàng quấn vào giữa hai chân để mau cầm máu, sau đó quay đầu hướng Bình Nam vương nói: “Vị công tử này thể chất vốn suy nhược, nay lại bị thương quá mức nghiêm trọng, về sau phải cẩn thận điều dưỡng thật tốt mới mong khỏi hẳn!”

Bình Nam vương liên tục gật đầu, còn chưa kịp nói lời cảm tạ thì vị đại phu kia lại khiêm nhượng thêm vài câu tiếp theo: “Lát nữa, tại hạ sẽ kê lại đơn thuốc, thỉnh công tử phái vài người đến chỗ tại hạ bốc thuốc lấy toa.” Bình Nam vương nhanh chóng ra lệnh thị vệ trưởng đi theo hấn về, cuối cùng còn tự mình tiễn đại phu ra ngoài xe ngựa. Hạ nhân Vương phủ vừa nhìn thấy một con người vốn danh giá xưa nay luôn cao ngạo tự kiêu như Vương gia của họ mà nay lại trở nên ân cần khách khí, tránh không khỏi đều tỏ vẻ kinh ngạc khó hiểu.

Đại phu vừa rời khỏi, Bình Nam vương lập tức tiến vào trong xe trông chừng Tâm Nguyệt, chỉ thấy Tâm Nguyệt hai mắt khép chặt, hơi thở đều đều nhất tĩnh miên man trôi theo giấc ngủ trầm ổn. Bình Nam vương thương tiếc thở dài, thầm nghĩ trận giằng co khi nãy lấy đi toàn bộ sức lực của hắn rồi.....

Bởi vì sợ ảnh hưởng đến thương thế của Tâm Nguyệt, Bình nam vương liền hạ lệnh đại đội nhân mã tạm dừng tại đây, sáng sớm ngày mai mới lên đường xuất phát. Mọi người trên dưới Vương phủ đều chập vạt suốt đêm, ngay lúc này đều cực kỳ mệt mỏi, vừa nghe nói được phép nghỉ ngơi tất nhiên vui sướng vạn phần, chỉ là nơi tạm dừng chân này trước không thôn, sau không ***, chỉ có một quán trà nho nhỏ, mọi người đành phải tiến vào tiểu quán hoặc nằm tạm trên bàn hoặc nằm xuống dưới ghế chấp nhận cảm giác bấp bênh nghỉ ngơi, có người còn không giành được cái bàn nào cũng chỉ mượn manh chiếu rách ngả lưng ra đất tạm bợ qua đêm.

Lúc này không hề có đường xá xóc nảy, trong lòng xe xa hoa rộng lớn lại như một chiếc giường êm ái thoải mái, Tâm Nguyệt ngủ một giấc dài đến tận hoàng hôn mới định thần tỉnh lại. Cảm giác đầu tiên khi tỉnh dậy là toàn thân vẫn còn đau nhức ê ẩm, nhưng có điều tại nơi hạ thân cảm giác trương mãn xé rách ban đầu đã dần dần dịu đi rất nhiều.

Bình Nam vương bưng một chén thuốc nghi ngút khói vào đút hắn uống, hắn vốn không muốn uống thuốc nhưng Bình Nam vương diễn lại màn cũ đưa chén thuốc vào tận bên miệng hắn ương ngạnh rót thuốc vào khoang miệng, Tâm Nguyệt bất đắc dĩ cũng đành nuốt xuống một ngụm.

Đến tối, Tâm Nguyệt cuối cùng cũng an ổn đi vào giấc ngủ, suốt đêm cũng không hề mê sảng nói bừa lần nào, chỉ là trong lúc mơ ngủ mi thanh vẫn nhú lại biểu tình trên mặt vẫn mang vẻ thống khổ không ngơi, tựa hồ trong cõi mộng ấy vẫn tiếp tục chịu tra tấn giày vò. Bình Nam vương lẳng lặng ngồi canh giữ một góc si ngốc nhìn hắn, trong lòng bất giác sinh ra một loại xao động kì lạ, thậm chí còn muốn ngay lập tức lao vào ôm chặt người thiếu niên tuyệt mỹ đó rồi kéo hắn vào trong ***g ngực để hảo hảo yêu thương một lần.

“Ta đây là làm sao vậy? Tại sao lại có những tư tưởng xấu xa như thế?” Bình Nam vương lắc đầu cười khổ, nhẹ nhàng ngồi tựa vào thành xe rồi nặng nề đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh lại Bình Nam vương lệnh thị vệ trưởng chỉnh đốn sơ lại hàng ngũ rồi lập tức hạ lệnh xuất phát. Từng hàng xe ngựa lần lượt lăn bánh, Tâm Nguyệt lại cảm giác được sự xóc nảy chao đảo, nhưng lúc này thứ luôn trói buộc hắn ở hạ thân đã được gỡ bỏ, những vết thương còn lại trên người dù có đau như thế nào cũng có thể cắn răng chịu được, càng không giống như lúc trước phải chịu nỗi khổ dày vò tột cùng đau đớn.

Dọc theo đường đi, Bình Nam vương lại sợ Tâm Nguyệt tức giận mà tổn hại sức khỏe chính thể cũng không dám cùng hắn nhiều lời, đại đa số thời gian khi Tâm Nguyệt tỉnh dậy đều mơ màng nhìn lên đỉnh xe mà ngây dại, càng không hề kêu rên một tiếng. Rồi khi Bình Nam vương đút hắn dùng cơm uống được – hắn không cự tuyệt, Bình Nam vương tự mình chủ động thay hắn đổi được quần băng – hắn cũng không phản kháng, biểu tình hờ hững hoàn toàn giống hệt một con rối vô hồn tùy ý để Bình Nam vương sắp xếp đùa nghịch.

Kỳ thật, sau lúc Bình Nam vương từ Minh Dương cung trở ra vẫn tưởng thành tâm thành ý muốn nói với Tâm Nguyệt một tiếng “xin lỗi”, nhưng chính hắn đã thiếu Tâm Nguyệt quá nhiều món nợ, lại chỉ nói một

câu “ta xin lỗi” liệu có thể bù lại hết được không? Bởi vậy hần suy nghĩ thật lâu cũng không biết nên biểu đạt sự chân thành hối hận này như thế nào mới đúng.

Tuy rằng ngoài miệng Bình Nam vương không hề nói gì, nhưng hần suốt mấy ngày đều đối với Tâm Nguyệt cẩn thận chăm sóc và ôn nhu che chở điều này cũng bày lộ ít nhiều tấm lòng hối lỗi sâu sắc chân thành của hần. Mắt nhìn thấy Tâm Nguyệt suy yếu tiêu tụy Bình Nam vương không chỉ một lần trong lòng tự thề: Nếu ta trước kia từng mang đến cho người quá nhiều tai vạ và bất hạnh như vậy, ta thề từ đây về sau sẽ dùng hết thời gian và tinh lực cả đời mình để toàn tâm toàn ý bồi đắp cho người, nhất định phải làm cho người được hưởng một cuộc sống bình an hạnh phúc khoái lạc đến trọn đời!

Cứ thế thời gian lặng lẽ trôi đi, năm ngày sau, đoàn xe của Bình Nam vương cuối cùng cũng về tới Tương thành, tuy rằng Tâm Nguyệt dọc đường chịu đủ mọi khổ sở mệt nhọc, nhưng bởi vì còn có Bình Nam vương tỉ mỉ chăm sóc nên thương thế không hề có chuyển biến xấu mà dần dần hồi phục không ít. Xe ngựa vừa dừng bánh trước cửa đình hoa lệ sừng sững của Vương phủ, Bình Nam vương liền với tay ôm ngang Tâm Nguyệt hướng cổng chính chuẩn bị tiến vào.

Tâm Nguyệt mơ màng mở mắt ra vừa nhìn thấy đại môn Vương phủ lập tức hét ầm cả lên, Bình Nam vương sợ tới mức dừng vội cước bộ, lúng túng hỏi lại: “Sao vậy Tâm Nguyệt? Ta làm người đau à?”

Tâm Nguyệt gắt gao nhắm chặt hai mắt, thân thể bắt đầu run lên từng đợt, hần kinh hoàng nhớ tới những năm tháng tuyệt vọng khuất nhục bên trong cái gọi là Bình Nam vương phủ đó, nơi ấy không hơn chính là địa ngục! Nay Bình Nam vương còn đem hần trở lại nơi ấy, chẳng lẽ còn muốn ném hần trở về địa ngục chịu mọi khổ hình hay sao!? Nghĩ vậy Tâm Nguyệt nhịn không được thất thanh hét lớn: “Thả ta ra đi!... Ta không muốn hồi Vương phủ đâu... Địa ngục, nơi đó là địa ngục! Buông tha ta đi mà!”

Bình Nam vương phút chốc hiểu được tâm tư Tâm Nguyệt, trách không khỏi người kia từng ở trong vương phủ nhận hết lắng nhục cùng ngược đãi cơ mà, nếu giờ phút này còn bắt hần trở về Vương phủ hần chỉ làm cho hần sợ hãi thêm thôi. Mắt thấy người thiếu niên đáng thương cơ mình kinh hãi, Bình Nam vương không khỏi âm thầm suy xét: Lúc này, Tâm Nguyệt trọng thương chưa khỏi khắp người đều mẩn cảm cực điểm, chỉ cần một kích thích nhỏ nhỏ cũng làm hần phát cuồng nổi loạn, điều nhất thiết trước mắt là phải tìm người hần tín nhiệm và an tâm như thế may ra mới có thể trấn an được hần. Nhưng Tương thành rộng lớn chạy đi đâu để tìm người thích hợp như thế đây?

Bình Nam vương kinh ngạc suy nghĩ, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe nhớ tới một người.....

26. Chương 25

“Người tới đây làm gì?!” Giang Ngâm ngạo nghễ đứng lặng trước gian nhà cỏ ẩn cư sau núi Phong Linh, định ý rõ rệt với đoàn người của Bình Nam vương lạnh lùng cất giọng.

Bình Nam vương cũng không trả lời, xoay người từ trong xe ngựa ôm ra một khối chăn gấm đương bao bọc quanh người Tâm Nguyệt chậm rãi đi về phía Giang Ngâm.

Người thiếu niên nét mặt tái nhợt hai mắt nhắm nghiền, nửa phần hấp hối, nhưng vẫn như cũ mang theo dáng vẻ thanh tú tuấn nhã, thuần khiết khả ái.

Giang Ngâm kim lòng không được, kinh hô ra tiếng: “Tâm Nguyệt.....”

Gian nhà tranh tuy rằng đơn sơ mộc mạc, nhưng so với những gì Tâm Nguyệt từng có thì đây quả là một thiên đường của sự bình yên.

“Công tử... Ta cuối cùng cũng được gặp ngươi rồi...” Được đặt an trí trên giường, nước mắt Tâm Nguyệt lặng lẽ rơi xuống nhìn Giang Ngâm bằng ánh mắt tha thiết bi oán, rồi nghẹn lời thốt không nổi trọn vẹn một câu.

Giang Ngâm đau lòng nhìn hấn, ôn nhu nói: “Tâm Nguyệt, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, trước tiên nên ngủ yên một giấc đi!”

Thanh âm ôn tường hiền hoà tựa như một dòng suối mát êm đềm chảy qua, xoa dịu vết thương lòng bấy lâu trong tâm linh sâu thẳm, hết như một liều có chứa chất thôi miên kéo dài, làm côi lòng đau dại của hấn cũng từ từ bình yên, nhẹ nhàng gập đầu rồi khép lại hai mắt.

Bên trong gian nhà tranh được xây nên theo phong cách cổ xưa, Bình Nam vương thất hồn lạc phách ngồi ngẩn người chờ đợi, ánh mắt mê ly lạc trong cõi mờ mịt, cũng chính kẻ vô hồn đó hoàn toàn trái biệt với con người lãnh ngạo tự kiêu bọc dưới lớp danh gia vọng tộc của một Bình Nam Vương.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tất cả là do ngươi làm sao?!” Từ nội đường, Giang Ngâm vén rèm lên bước ra, kìm nén lửa giận đang dâng lên cuộn cuộn căm hận hỏi.

Bình Nam vương ngồi yên kinh ngạc bỗng giật mình nhìn lên, bất chợt bị một lực tác dụng mạnh mẽ hung hăng vung xuống một bạt tay vào ngay chính má mình! Dụng lực to lớn, gương mặt hấn bất thành linh bị bạt sang một bên, trên má còn hằn lại một vết đỏ tím.

“Ngươi là đồ súc sinh! Ngươi có còn tính người không hả!?” Giang Ngâm nắm chặt ngực áo Bình Nam vương oán hận mắng nhiếc, lửa giận xông lên ngút trời, cơ hồ còn muốn thiêu đốt cả người Bình Nam vương hóa thành tro bụi.

Bình Nam vương thống khổ lặng lẽ buông đầu xuống, đôi môi rướm máu run run va chạm nhau thay lời để nói, gương mặt anh khí tuấn lãng tếu thì vụn vụn co dúm như một tấm khăn lau thô cũ nhàu nát.

“Rầm” một tiếng chấn thanh vang lên, Giang Ngâm sắc bén quăng ra một quyền hung hăng đánh vào ngực trái của Bình Nam vương, Bình Nam vương kìm hãm tiếng hét lão đảo vật ngã ra sau, lưng va đập mạnh vào bức vách bằng tranh giữa gian nhà đơn bạc.

Đứng canh giữ bên ngoài, thị vệ trưởng của Vương phủ vừa nghe thấy tiếng động bất thường, cuống quýt

đẩy cửa xông vào, kinh ngạc nhìn thấy Giang Ngâm đang siết chặt cổ áo Bình Nam vương nghiêng rằng quát lớn: “Hắn phạm vào cái gì sai quấy mà ngươi lại tàn phá hắn thành bộ dạng như vậy!? Hắn chẳng qua là một đứa trẻ thôi mà! Ngươi là một tên súc sinh bệnh hoạn, táng tận lương tâm!”

Thị vệ trưởng lập tức hiểu ra có sự, hần lật đặt xông về phía trước tiến đến giữ chặt cánh tay Giang Ngâm thất thanh la lên: “Giang công tử, ngươi hiểu lầm rồi, không phải là do Vương gia nhà ta làm đâu!”

Giang Ngâm sững sốt, kinh ngạc nhìn sang thị vệ trưởng, rồi quay đầu lại nghi hoặc nhìn trân trân vào Bình Nam vương, hai tay đương nắm chặt cũng theo bản năng chậm rãi buông lỏng.

Thị vệ trưởng vội vàng thay Bình Nam vương làm sáng tỏ mọi việc: “Giang công tử, Tâm Nguyệt chính là bị đương kim Thánh Thượng trừng phạt thành bộ dạng thô thảm như vậy. Vương gia nhà ta quả thật rất tốt bụng, dọc đường đi đã ân cần chăm sóc còn không ngại ngày đêm hộ tống hắn về đây!”

Giang Ngâm từ từ buông Bình Nam vương ra, bình tĩnh nhìn chằm chằm hắn gần từng chữ một: “Thành Khang, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! Ngươi nói lại rõ ràng ta nghe!”

Bình Nam vương suy sụp cúi đầu, ủ rũ tựa lưng vào vách tường, hoàn toàn không còn vẻ cường ngạnh như ngày xưa kiêu hoành bá đạo, hiện tại nhìn qua hắn tựa như một kẻ lang thang không tìm nổi phương hướng để về!

Sau khi sai thị vệ trưởng tránh mặt ra ngoài, Bình Nam vương mới bình tĩnh hướng sư huynh kể lại toàn bộ chân tướng. Từ chuyện thân thể của Tâm Nguyệt đến chuyện Huyền Vũ để ban người kia cho hắn làm vật phẩm trao tay mừng chiến thắng trở về, rồi ngân nga đến chuyện bản thân lầm tin lời gièm pha của Tinh Dương mà đối xử với Tâm Nguyệt không bằng súc vật, và cuối cùng là những chuyện sau khi hồi kinh bị Huyền Vũ để rắp tâm trừng phạt ra sao.

Sau lúc nói xong, Bình Nam vương lẳng lặng ngồi yên trên ghế không hề động đậy, yên lặng chờ đợi những quả đấm phần nộ của Giang Ngâm rơi xuống thân mình. Lúc này hắn chỉ hy vọng Giang Ngâm có thể đánh hắn thật đau, chẳng sợ có đánh chết hắn – hắn cũng tâm cam tình nguyện tuyệt không nửa lời oán than tiếc rẻ, cứ như thể còn hơn hiện tại phải chịu đựng sự hối hận khôn cùng đang giày vò bức phá tâm trí hắn.

Ngờ đâu Giang Ngâm không hề đánh mắng hắn, thậm chí cũng không trừng mắt kiếc hắn phần hận như khi này. Bình Nam vương mở mắt ngẩng đầu nhìn lại thân áo sư huynh, đã thấy Giang Ngâm ngơ ngác giật mình trầm tư về nơi xa xôi nào đó, hết như hóa thành tảng sư ngồi thiền bất động, cả người đều cứng đờ đứng sững bất tri bất giác.

Sau một lúc lâu mới nghe Giang Ngâm lắc đầu thở dài: “Thì ra hắn chính là hài tử thân sinh của Lệ phi năm đó!”

Bình Nam vương kinh ngạc mở lớn đôi mắt, sững sốt nhìn khuôn mặt Giang Ngâm di động tràn đầy nghi hoặc khó hiểu.

Giang Ngâm thở dài một hơi rồi ảm đạm nói: “Oan nghiệt! Thật là oan nghiệt mà!”

Bình Nam vương trong lòng chấn động, nổi bắn khoắn trong đầu càng tụ lại nhiều hơn, bất giác cau mày, vừa muốn mở miệng hỏi thì đã thấy Giang Ngâm thành linh quay đầu lại nhìn thẳng hẳn, buồn bã cất giọng: “Thành Khang, ngươi có biết vì sao năm đó ta đối với ngươi lại có quá nhiều phản cảm như vậy không?”

Hồi tưởng về chuyện xưa kia, Bình Nam vương càng khó chịu không thôi, cúi đầu hờ hững nói lững vại câu: “Sư huynh bản chất thanh cao tự ngạo, nên không muốn cùng vương tôn bọn ta sinh ra vướng bận càng không muốn kết giao với dòng dõi quý tộc sinh điều phiền toái.”

Sắc mặt Giang Ngâm khê biến tùy ký khơi lại quá khứ: “Aizz! Ta có duy nhất một người tỷ tỷ cũng chính vì di mẫu của ngươi mà gieo mình tự vẫn – chính thị người đứng đầu lục viện hậu cung – Trần hoàng hậu!”

Bình Nam vương kinh ngạc vạn phần, ngẩng đầu gắt gao nhìn chăm chăm lại hẳn, giống như muốn từ nét mặt nhìn ra điều gì đó.

Giang Ngâm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt xa xăm truy tìm đuổi theo mọi suy tư trong quá khứ, cả người chìm tĩnh lâm vào những khoảnh khắc miên man trong mớ kí ức hỗn độn đau thương.....

“Mười sáu năm trước, tỷ tỷ của ta ở trong cung làm một chức vụ không lớn nhưng không kém phần quan trọng, hầu quan tổng nội chuyên lo những việc thay Hoàng Thượng tuyển chọn tú nữ, nói trắng ra chính là phụ trách việc kiểm tra tú nữ có còn trinh liệt hay không.” Giật mình vọng nhìn ra phía biên ngoài cửa sổ, Giang Ngâm đem thân mình vùi trong cõi mộng chậm rãi tường thuật ngọn nguồn sự tình.

“Tỷ tỷ ta luôn luôn hiền hoà đạm bạc, tận trung trong cương vị công tác, yên lặng cảnh giác nguy cơ rình rập đến từ mọi phía, trong hoàng cung gian nan sinh tồn. Mãi đến cái ngày Lệ phi tiến cung... bắt đầu khuấy động cuộc sống vốn bình thản của tỷ tỷ...”

Giang Ngâm nói tới đây, biểu tình trên mặt chuyển sang thống khổ bi thương, dừng lại một chút mới tiếp tục lên tiếng: “Lệ phi đến từ dân gian kia quốc sắc thiên hương nghiêng nước nghiêng thành, khiến Thánh Thượng không khỏi si mê sủng ái, tự khắc dẫn tới chúng phi tần nơi hậu cung sinh lòng đố kỵ mà oán hận ganh ghét. Kể đó Lệ phi chưa đủ mười tháng mà đã hạ sinh hoàng tử, hoàng hậu cùng một đám phi tử tụ hợp liên kế nhân cơ hội này mà vu hãm bà tội trạng bất trinh tiến cung. Thánh Thượng vốn cũng chẳng tin lắm về việc này nên vẫn còn đắn đo e ngại, thì ngay lúc đó lại có người đứng ra tố giác Lệ phi trước khi tiến cung từng cùng một gã thư sinh đồng hương lui tới thăm viếng, quan hệ mờ昧 bất minh. Thánh Thượng rất cục không thể trầm mặc yên lặng, vì thế hạ lệnh phủ nội vụ cẩn thận điều tra về việc này.”

“Đầu tiên phủ nội vụ truyền tin cho đòi tỷ tỷ ta cùng một số nữ quan khác tiến cung khảo việc, bấy giờ trước khi Lệ phi được tuyển vào cung gồm có chính nàng và hai người khác thẩm định kiểm tra. Lệ phi trên thực tế đương nhiên là trong sạch vô tội, nhưng Trần hoàng hậu vì muốn diệt trừ Lệ phi, mà bức tỷ tỷ ta cùng các nữ quan khác nguy tạo nhân chứng cáo tội giả trạng! Tỷ tỷ trung liệt bất tuân, Trần hoàng hậu lập tức đem có uy hiếp sẽ giết sạch cả nhà chúng ta nếu nàng không ưng thuận! Tỷ tỷ vì sinh tồn một nhà lớn nhỏ mà phải trái lương tâm bứt ruột đồng ý. Ngày đó bước đến trước pháp viện thẩm vấn, tỷ tỷ đành phải từ chối nói ngày thẩm tra hôm đó trong người có bệnh, vì vậy có thể có chút sơ suất lược bớt công đoạn. Nói những lời nguy tạo hoàn toàn cắt xén lương tâm con người khiến tỷ tỷ ta trăm phương khó

chịu, ngày sau trở về liền khóc suốt một đêm không dứt.”

“Bởi vì tỷ tỷ và những nữ quan khác nói chung một lời đích xác không thiếu một từ, Lệ phi mất đi chứng cứ duy nhất thừa nhận sự trong sạch cuối cùng của bản thân, rằng dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng chẳng thể nào rửa sạch hết tội! Thánh Thượng trong phút chốc long nhan thịnh nộ hướng Lệ phi nghiêm khắc bức hỏi, Lệ phi mang nỗi oan ức thấu trời không đường chối cãi, liều thân bỏ lại đứa con còn nằm trong nôi – cùng một đêm thất cổ tự vẫn!”

Nói tới đây, thần sắc trên mặt Giang Ngâm biến lạnh ngày một ảm đạm. Bình Nam vương cảm khái thu dài hơi thở, thì ra Tâm Nguyệt thật sự là thân sinh nhi tử của Huyền Vũ đế! Nhưng bởi vì di ruột của ta – Trần hoàng hậu đã gây tạo oan nghiệt, mà nay mới đẩy Tâm Nguyệt phải rơi vào cảnh ngộ bi thảm như thế!

Giang Ngâm hít sâu một hơi chậm rãi nói tiếp: “Lệ phi tự sát là cú sốc rất lớn với tỷ tỷ ta, nàng suốt ngày ân hận tự trách, nàng luôn dằn vặt chính mình với tư tưởng vì bản thân nói dối đã hại chết một người lương thiện như vậy! Trên thực tế, đây hết thảy đều do là Trần hoàng hậu một tay tạo thành, thế nhưng tỷ tỷ vẫn không cách nào tiêu tan sự căm giận bản thân, chịu không nổi lương tâm cắn rứt hành hạ, tỷ tỷ rốt cục đau khổ đến mức phải uống thuốc độc tự vẫn giải thoát ràng buộc! Hậu cung tranh sủng đoạt lợi vô tình có được một vật hi sinh làm lá chắn càng tung hoành ngang ngược! Rồi cũng kể từ đó về sau song thân bởi vì bị thống uất ghen mà lần lượt qua đời, chỉ còn lại mỗi mình ta cô độc trơ trọi đem thương tâm mà phiêu bạt tứ hải.....”

Bình Nam vương nghe xong đến đó, một lòng đau thắt khó chịu, cảnh lừa lọc tranh quyền đoạt vị sâu trong tử cấm thành dưới chân thiên tử kia quả là phức tạp đáng sợ, ngay cả chính mình từ trước đến nay luôn luôn tôn kính người di mẫu từ ái ôn nhu mà nay lại phát giác đây lại chỉ là lớp vỏ bọc giả tạo nhằm che giấu một bộ mặt lãnh huyết vô tình, đối trắng thay đen, thế giới này thật sự là quá mức tàn khốc!

Lúc này, Giang Ngâm cũng chìm đắm trong vô hạn thương cảm pha lẫn cùng bi thương phần hận, tỷ tỷ hẳn tuy là bị bức bách bất khả kháng mới làm điều tổn hại đến Lệ phi, nhưng cái chết của Lệ phi lại mang đến cho Tâm Nguyệt cả đời cơ khổ, cuối cùng bị kịch ấy cũng là do tỷ tỷ hẳn góp phần dựng lên, trong lòng hẳn so với Bình Nam vương cũng chẳng dễ chịu hơn bao nhiêu!

“Tâm Nguyệt ơi Tâm Nguyệt! Người yếu đuối như vậy vô tội như vậy, vì cái gì vận mệnh vẫn bám theo tàn nhẫn trên chọc người như thế!?” Nhìn lên khuôn mặt đang mê man của Tâm Nguyệt vẫn luôn mang theo vẻ thuần khiết tao nhã vốn có, Bình Nam vương kim không được bi ai thở dài: “Người vốn dĩ đã trở thành vị hoàng tử được yêu thương sủng ái nhất trên đời, mà nay lại phải lưu lạc nơi đất khách quê người chịu đủ mọi khổ sở khinh thường còn bị nhâm nhân bức hiếp tàn phá đến mức phải rơi vào thảm cảnh khốn cùng. Thế sự vô thường, mọi thứ cứ lững lờ trôi đi mà bản thân lại không cách gì nắm giữ, chỉ có thể vô vô trong sự tiếc thương oán hận trời xanh vô tình, thực sự là một cái bi ai nực cười nhất thiên hạ!” Bất tri bất giác, trên gương mặt điển tú của con người cao ngạo ấy mà nay đã giàn giụa nước mắt tự lúc nào không hay.....

Tâm Nguyệt được Giang Ngâm cẩn thận săn sóc, vết thương trên người rất nhanh đã dần hồi phục, hơn mười ngày sau có thể miễn cưỡng xuống giường đi lại. Chỉ là hai tay hẳn đã phế một nửa, nguyên khí thương tổn, gân cốt khó có thể điều tiết lại như ban đầu. Trạng thái tinh thần cả người cũng là buồn bã không vui, ủ rũ không hề phấn chấn.

Giang Ngâm vắt óc luôn tìm mọi cách trấn an và khuyên giải hần, và chính Tâm Nguyệt cũng luôn dịu ngoan yên lặng lắng nghe, trong lòng lại từ đầu đến cuối không thể thả lỏng mà thông suốt mọi thứ. Giang Ngâm không khỏi tiếc hận, trong lòng cảm thán: Rõ ràng là một đứa trẻ hiền lành ngoan ngoãn mà nay lại bị hủy hoại thành bộ dạng như vậy, thế gian này có thật sự tồn tại công lý hay không!?”

Bình Nam vương tuy rằng thân ở tại vương phủ, nhưng nhàn nhã vô sự cứ an ổn một lúc là lại chạy ra nhà tranh, còn thường thường mang đến không ít được liệu trân quý hiếm thấy trên đời. Từ sau chuyện kinh thiên hóm hĩnh tình cảm sư huynh đệ giữa hần và Giang Ngâm cải thiện rõ rệt. Cả hai người đều một lòng chăm lo cho Tâm Nguyệt, toàn tâm toàn ý muốn Tâm Nguyệt hạnh phúc, bởi vậy những khúc mắc trong lòng đều lần lượt giải tỏa, tương phản hỗ trợ nhau cũng dần dần sinh ra nghĩa ân.

Chỉ là Tâm Nguyệt vẫn còn rất căm hận Bình Nam vương, đối với mỗi một thương tổn mà hần từng gây ra dù có là người nào cũng không thể dễ dàng tiêu tán trong một sớm một chiều. Bởi vậy những thứ Bình Nam vương đem tới hiển nhiên đều vứt sang phòng ngoài, đối với thái độ ân cần của người kia vẫn lạnh lùng không nói một câu. Bình Nam vương cũng tự phận im lặng, không chút sinh khí, mỗi khi đến thăm, cũng chỉ ngồi ở phòng ngoài hoặc cách vách xa xa trộm nhìn quan sát nhất cử nhất động của Tâm Nguyệt, sợ hãi nếu đến quá gần sẽ Tâm Nguyệt lại tức giận mà khí huyết công tâm.

Đảo mắt cũng đã hơn một tháng trôi qua, vào một hôm tiết trời khoáng đãng, Bình Nam vương một mình lại mang theo một đồng lễ vật tới gian nhà tranh ven núi, với tay gõ cửa lại không nghe thấy tiếng người đáp lại. Bình Nam vương nghi hoặc đẩy cửa bước vào, trong ngoài tìm cũng không thấy bóng dáng Giang Ngâm và Tâm Nguyệt đâu.

“Bọn họ đi đâu hết rồi?” Bình Nam vương trầm ngâm buông các thứ xuống liền bước ra ngoài phòng tìm kiếm. Vừa mới đi đến sau nhà thì nhìn thấy ở phía xa xa một mình Tâm Nguyệt ngồi ôm gối trên tầng tầng lớp lớp thảm cỏ xanh mướt. Giữa bãi đất hoang sơ xanh um màu hương thảo càng tôn lên một thân áo trắng toát thanh lệ thoát tục tựa như một tiên nhân từ trong tranh bước ra.

Bình Nam vương không khỏi ngây dại ngẩn nhìn, tự tình trong lòng khê động nhện không được nói lời cảm thán trong tâm: “Trong cõi trời đất này, con người tuấn nhã cao thượng ấy tìm khắp thiên hạ liệu có được mấy người, vậy mà ta trước kia ngu muội như thế nào lại không nhìn ra được cơ chứ!”

Bình Nam vương mê muội dường như quên mất mọi thứ cứ như vậy thông thả tiến về phía trước, tiếng bước chân vang lên làm kinh động Tâm Nguyệt tĩnh tọa. Tâm Nguyệt quay đầu lại nhìn thì phát hiện ra hần, mạnh mẽ quay đầu về hướng cũ trước mặt, lưỡng đạo đường mày thanh tú gắt gao thu về một chỗ.

Bình Nam vương không dám tiến thêm bước nữa, dừng lại cước bộ đứng nguyên tại chỗ, do dự chốc lát rồi nhẹ giọng lên tiếng hỏi thăm: “Tâm Nguyệt, Giang công tử đâu?”

Tâm Nguyệt im lặng không trả lời, mi thanh chau lại càng chặt chẽ hơn nữa. Răng hàm thản nhiên cắn chặt vào môi dưới sinh ra một vết tơ máu.

Bình Nam vương hít sâu một hơi giống như thu hết can đảm, lăm lăm nói tiếp: “Tâm Nguyệt, ta.....”

“Đừng nói nữa!” Tâm Nguyệt đột nhiên vùi đầu vào giữa hai gối, quát lớn chói tai thẳng thừng gạt ngang lời hắn.

Bình Nam vương cả người run lên, toàn thân như bị thanh âm ấy lay chuyển mà khựng lại toàn bộ động tác.

Trong thiên địa bỗng nhiên lặng thinh như tờ, chỉ tiếng gió thổi bạt những đám mây treo lửng lơ trên sơn cốc nhẹ nhàng trôi đi, tựa như muốn thổi đi cả những ưu tư phiền toái nơi nhân gian nhiều nhưong thế sự.

Tâm Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu ngậy dại nhìn lên thiên không với những áng mây đa hình trôi bồng bềnh vô lo vô nghĩ, “Nếu trên đời này, tất cả mọi ân oán đều có thể giống như mây bay phiêu bạt bất định, muốn đi nơi nào thì trôi đến nơi đó, nếu được như vậy thật thì tốt biết mấy!” Tâm Nguyệt bị ai lắc đầu, hốc mắt chợt ảm ướt dần dần phai nhòa.

“Đáng tiếc, làm sao có thể như vậy được! Nếu thật không có những ân oán tình thù thiên trường địa cửu, hồng trần vạn tượng làm sao có nhiều thăng trầm hỉ nộ ái ố như thế!” Tâm Nguyệt thống khổ nhắm hai mắt lại, cố nén nước mắt rất cục vẩn kìm không được mà tí tách rơi ra.

Bình Nam vương thất thần nhìn hắn, một thân hồn phách nhất quán bị người ta điều linh gọi đi, biểu tình trên mặt nói không nên lời gần như biến thành bộ dạng uể oải suy sụp.

Tâm Nguyệt khẽ thở dài một hơi, thản nhiên quay sang nói: “Ta biết ngươi muốn nói gì! Nhưng mà...” Tâm Nguyệt tạm dừng một chút rồi đột nhiên chuyển giọng đanh lại, dòn dập nói: “Nếu đổi ngược lại người thành ta, thì ngươi có dễ dàng quên đi tất cả những thống khổ trong quá khứ từng hứng chịu hay không!? Sẽ dễ dàng quay lưng với những khi nhục tàn nhẫn mà ngươi từng trải qua hay sao? Ngươi dạy ta đi, dạy ta phải làm sao mới có thể nhắm mắt mà từ bỏ hết thấy đi!?”

Những câu nói vừa tuôn ra đó, từng lời từng lời giống như búa tạ nện thẳng vào tâm thức hắn, từng chút từng chút một hung hăng đập tan trái tim đơn phương vùi chôn trong ***g ngực. Trên thực tế, Bình Nam vương còn muốn tìm một cây búa chân chính để đập tan cõi lòng mình ra, xé nát tâm can đến khi nào chỉ còn là những mảnh vụn không cách gì hàn gắn, chỉ có như vậy hắn mới có thể đối mặt với những nỗi đau kinh hoàng khắc sâu trong tâm cốt! Và cũng chỉ có như thế mới có thể thở nổi trong cái vòng lẩn quẩn của sự tiếc hận để cố quên mình mà giải thoát khỏi chiếc bể vẩn đục u tối!

Một hơi nói ra nhiều thứ như vậy khiến Tâm Nguyệt có chút hụt hẫng, ***g ngực kịch liệt đập phồng. Sau khi cuồng thổ hỗn hển mấy hơi, Tâm Nguyệt mang về mặt không chút thay đổi từ bãi cỏ từ từ đứng lên, hờ hững đi ngang qua người Bình Nam vương, kiên định chậm rãi hướng về phía gian nhà tranh đơn bạc đương đứng lặng trong gió rít gào thét.

Chân núi xa xăm đất trời bao la, bãi đất trống mênh mông lộng gió, giữa đất trời tiêu điều hoang vắng, Bình Nam vương cô phương đứng trơ trọi tại đó, vẻ mặt doanh đẫy châu lệ, phản chiếu dưới ánh tà dương rơi xuống hóa thành từng viên ngọc bừng sáng loá mắt vỡ tan trong không trung, nuốt tiếc lóe lên lần cuối bằng thứ ánh sáng tuyệt vọng lạnh buốt.

27. Chương 26

Ánh tà dương ngã hắt về phía Tây, nắng chiều rơi xuống nhuộm đỏ tía phía xa đường chân trời rộng lớn, và không quên hắt lên trên mình vạn vật bằng một màu giả kim giátt vàng lập lờ hư ảo. Một tiếng “rầm” bất chợt vang lên, trọng quyền hung hăng đánh vào một thân cây trảng kiện có táng lá dài rộng tưởng chừng như có thể che khắp cả bầu trời, từng phiến lá đồng loạt bị chấn động phải tiểc nuối rời cành, phảng phất trong gió một trận mưa lá tằm tả rơi xuống.

Bình Nam vương ngơ ngẩn nhìn những chiếc lá bay hỗn loạn đầy trời, sắc mặt xanh trắng cần nhẹ vào môi dưới, gương mặt anh khí tuần lãng đương che lấp thần sắc thống khổ chán chường.

Giang Ngâm đứng lạng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, định tiến vào mĩa mai đôi câu, bất chợt nhìn thấy vẻ mặt thương tâm buồn khổ của hần rốt cuộc không đành lòng mở miệng.

Bình Nam vương từ từ thở hắt ra, tựa lưng vào thân cây sừng sững suy sụp ngời phịch xuống đất, hai tay bất lực ôm đầu cào cào hỗn loạn.

Giang Ngâm hồ hững khoanh tay đứng cạnh đó, dùng vẻ mặt phức tạp nhìn hần, trong lòng khó dung hòa với vị sự đệ xưa nay cao ngạo, vừa đồng tình lại vừa thống hận.

Trong khu rừng nhất thời yên tĩnh không một tiếng động, chỉ nghe thấy thanh âm bi ai Bình Nam vương buông đầu thở dài. Mãi một lúc sau, Bình Nam vương bỗng nhiên nhẹ giọng lên tiếng: “Sư huynh, người tính đến bao giờ mới kể hết chân tướng cho hần nghe?”

Giang Ngâm nghe vậy ngẩn ra, trầm tư thật lâu sau đó mới mở miệng đáp lại: “Theo ta thấy, tốt nhất vẫn là không nên nói cho hần biết.” Bình Nam vương chậm rãi ngẩng đầu lảng lạng nhìn hần, Giang Ngâm nhìn xuống cặp mắt trong suốt mê mang, thần nhiên nói tiếp: “Tâm Nguyệt còn nhỏ như vậy đã phải chịu quá nhiều bất hạnh, thể xác và tinh thần đều đã bị tàn phá kinh hoàng. Hiện tại, cái hần cần nhất chính là một khoảng thời gian để yên lặng tịnh dưỡng, nếu bây giờ đi nói với hần – người từ nhỏ đến lớn vẫn tàn nhẫn ngược đãi hần chính là cha ruột của hần, ta sợ hần sẽ sụp đổ, sẽ phát cuồng, sẽ không chấp nhận được.”

Bình Nam vương nhất thời im lặng không nói được gì, ánh mắt nhẹ nhàng phiêu lãng vào khoảng không u tối sâu thẳm nhất trong rừng, đáy lòng miên man âm thầm thở dài: Vạn mệnh vì sao phải luôn luôn tàn khốc như thế!

Từ sau sự kiện lần đó, Bình Nam vương cơ hồ không còn chút dũng khí nào để đối với mặt Tâm Nguyệt. Lão đảo đến gần chân núi cũng không dám trở lên Phong Linh sơn, nhưng bóng hình Tâm Nguyệt tái nhợt yếu ớt lại từ đầu chí cuối lúc nào cũng hiển hiện trong tâm trí hần không cách gì phai nhạt, khuấy động cuộc sống hàng giờ hàng ngày của hần không khi nào yên được.

Vì thế nhẫn nại được vài ngày là Bình Nam vương lại dò dẫm tìm đến gian nhà tranh cheo leo trên núi Phong Linh. Rồi đến khi tới nơi, hần lại trốn tránh không dám tiến gần người kia, càng không muốn để

người kia phải nhìn thấy mặt hần.

Tất cả mọi chuyện này đều thu vào dưới mắt Giang Ngâm, trong lòng hần vừa tức giận lại vừa buồn cười, thầm nghĩ một vị Vương gia tâm cao khí ngạo luôn luôn tự cho mình là cao quý đúng mực mà lúc này lại có thể hạ mình lo nghĩ thành bộ dạng như thế, âu cũng là chuyện tốt. Chỉ có điều, Tâm Nguyệt lại càng ngày càng u buồn, tính tình cũng càng ngày càng trầm mặc, thường xuyên ngồi một mình trong bóng tối thất hồn lạc phách.

Giang Ngâm kim lòng không đành, dùng ngữ khí ôn hòa nhất mình có cố khuyên giải hần: “Tâm Nguyệt, người còn nhỏ, tương lai sau này còn rất dài... Không nên suốt ngày cứ ủ rũ sa sút tinh thần như vậy!”

Tâm Nguyệt buồn bã nhìn hần, chán nản đáp lại: “Hạng người giống như ta còn sống tiếp cũng có thêm được ý nghĩa gì đâu, chẳng qua chỉ là một cái xác không hồn mà thôi...”

Giang Ngâm đau lòng không thôi, vội la lên biện giải: “Tâm Nguyệt, tại sao người lại nói như vậy, tuổi đời của người còn rất dài, tiền đồ vẫn tràn ngập hy vọng sáng lạn. Người tỉnh trí lại đi, đừng sống mơ muội như vậy nữa!”

Tâm Nguyệt thản nhiên cười khổ: “Từ lúc ta sinh ra đến nay con đường phía trước với ta vốn đã mờ mịt vô vọng từ lâu lắm rồi!” Giang Ngâm vừa nghe dứt lời ấy, đáy lòng đột nhiên tê tái ảm đạm.

Tâm Nguyệt ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời trải dài mệnh mang vô tận, cảnh sắc bi hùng trắng lệt nhuốm vào lòng người một nỗi buồn man mác khó hiểu, Tâm Nguyệt nhếch môi từ từ nói tiếp: “Thực tế, ta có thể sống được tới hôm nay hoàn toàn là nhờ thái tử giúp đỡ và may mắn gặp gỡ công tử – những người tốt bụng thật sự, nói cho cùng ông trời đối với ta cũng xem như là phá lệ ban ân!”

Giang Ngâm chau mày nhìn hần, hốc mắt chợt đau, những hình ảnh xung quanh cũng dần dần nhòe đi.

“Phụ hoàng đối ta luôn luôn là hận thấu xương tủy, nhớ lại năm ấy vừa tròn năm tuổi ta đã bị đánh cho cả người đầy huyết cơ hồ như chết đi...” Tâm Nguyệt nhẹ nhàng hạ ánh mắt xuống lộ ra vẻ sầu thảm bất lực: “Kỳ thật, nỗi khổ trên da thịt ta còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, phụ hoàng vũ nhục ta – ta cũng dám không kêu ca, chỉ là những lúc người chà đạp tàn phá trên giường – chính nó... nó đã ám ảnh suốt cả đời ta khiến ta không cách gì xóa bỏ, không làm sao quên được!” Tâm Nguyệt thống khổ cắn chặt răng, kích động nói: “Đến năm vừa đủ mười ba, ta lại bị phụ hoàng triệu nhập tiến cung Minh Dương... Từ đó về sau, khắp trên dưới trong cung đều xem ta là quái vật phát tiết... ta cũng biết bản thân mình là một con quái vật bị đời nguyên rủa, bị thế nhân xa lánh vứt bỏ... nhưng trên hơn hết lại là một con quái vật dơ bẩn hèn mạt nhất thiên hạ! Thời khắc ấy, tâm kia đã chết, đáy lòng tê dại không cách gì chữa lành, mãi đến khi nhận ra thì bản thân đã hoàn toàn chìm xuống dưới đáy sâu tuyệt vọng!”

Chuyện xưa bi thảm làm Tâm Nguyệt đau lòng vô hạn, bàn tay nhỏ bé nắm chặt ngực áo không buông, trên gương mặt mẫn đầy thanh lệ.

Giang Ngâm bất đắc dĩ thở dài, một con người cùng lúc gặp quá nhiều bi thảm như thế, tránh không khỏi đáy lòng Tâm Nguyệt sớm đã nguội lạnh như tro tàn, ngay cả hần cũng không biết nên mở lời an ủi như

thế nào mới tốt.....

Xuân đi đông đến, giao mùa luân phiên, thấm thoát đã hơn một năm trôi qua, thời gian sống trong núi cách ly thế sự, bình yên cứ thế trải dài theo năm tháng. Từ lúc chào đời tới nay, đây là những ngày bình lặng nhất trong cuộc đời Tâm Nguyệt.

Bấy giờ, Tâm Nguyệt đã tròn mười bảy, ở bên cạnh được Giang Ngâm chăm sóc điều dưỡng, thân thể chịu nhiều tàn phá bất kham đã hồi phục rất nhiều, kể cả vết thương trong lòng cũng dịu đi không ít, mặc dù dáng dấp vẫn rất gầy yếu nhưng không còn mang bộ dáng tái nhợt tiêu tụy như xưa nữa. Tâm Nguyệt vốn sẵn mỹ mạo, nét hài đồng trẻ con xưa kia cũng dần dần thay bằng vẻ tuấn tú thanh lệ, toát ra phong thái ưu nhã của một tuyệt mỹ thiếu niên.

Những lúc nhàn hạ, Giang Ngâm liền dạy hần đọc sách viết chữ, đàm đạo kinh luân. Mặc dù, Tâm Nguyệt là thân hoàng tử, nhưng thuở nhỏ thất sủng, chưa từng có ai chịu bỏ công dạy hần, bị bắt đi theo Vương công làm đủ thứ việc lâu lâu mới học lóm được vài chữ to chữ nhỏ, suốt ngày chịu đủ tàn phá căn bản ngay cả phong thư cũng chưa bao giờ từng sờ qua. Thế nhưng, hần tư chất thông minh lại chăm chỉ hiếu học, công thêm một năm qua được Giang Ngâm từ tốn chỉ dạy đủ thứ thi thư, nhờ vậy kiến thức trao dồi sớm trở thành mãn phúc tài hoa.

Giang Ngâm vốn định dạy hần tập võ, nhưng Tâm Nguyệt thể chất quá yếu, hơn nữa tuổi tác đã trưởng thành, sớm đã qua cái thời tốt nhất để luyện võ, bởi vậy cũng chỉ từ bỏ.

Bình Nam vương cứ cách hai ba ngày lại chạy lên núi một lần. Cứ thế đã hơn một năm, hần cơ hồ cái gì cũng không làm, thái áp công sự mọi tạp vụ ở Vương phủ đều bị hần ném sang một bên, toàn bộ tâm trí đều dốc lòng vào Tâm Nguyệt. Hần đối với Tâm Nguyệt càng lúc càng mê luyến, một thân đại tướng quân oai hùng dũng mãnh thiện chiến nơi sa trường thế nhưng giờ phút này lại hoàn toàn chìm đắm trong bể tình không cách gì tự chủ! Đáng tiếc, Tâm Nguyệt vẫn hần hần như trước, mỗi khi gặp mặt đều lạnh lùng quay đi.

Bình Nam vương cũng không lần nào buồn bực oán than, mặc dù hần rất yêu Tâm Nguyệt nhưng tự biết nghiệp chướng nặng nề, đối với Tâm Nguyệt cho tới bây giờ cũng chưa từng có hy vọng gì quá xa vời, chỉ cầu có thể đứng xa xa nhìn từng động tác của hần bấy nhiêu thôi đã đủ lắm rồi!

Lúc này đã qua cuối thu, tiết trời gần tiến vào đầu đông, thời tiết mỗi ngày mỗi lạnh. Bình Nam vương thầm nghĩ khí hậu trong núi chắc sẽ còn lạnh hơn ở đây, bởi vậy liền sai người chuẩn bị một ít quần áo chống lạnh cản rét, tuy rằng vẫn luôn biết Tâm Nguyệt sẽ không bao giờ chịu tiếp nhận chúng, nhưng hần vẫn muốn đem những thứ mình dày công chuẩn bị gửi thân tình đến người yêu dấu.

Đang muốn lên đường thì bỗng nhiên có một thị vệ chạy đến bẩm báo nói từ kinh thành có sứ giả xin vào yết kiến, Bình Nam vương vội vàng đến chính sảnh tiếp kiến sứ giả kinh thành. Vị sứ giả đó trình lên một phong mật chỉ từ Huyền Vũ đế, cung thỉnh Bình Nam vương xem qua. Bình Nam vương vừa mở ra, mới chỉ nhìn thấy mấy chữ liền cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu óc trống rỗng, chân động như tiếng sấm bên tai.....

Bình Nam vương cơ hồ phát cuồng chạy vụt khỏi đại sảnh Vương phủ, khiến vị sứ giả nọ cũng thất kinh

khó hiểu.

Ngoài cổng Vương phủ, bọn thị vệ vừa vắt yên ngựa hồng mao lên lưng “Tuyệt linh” định dẫn về đại viện, đã thấy Bình Nam vương hốt hoảng từ trong phủ vọt ra, nhất lượt phi thân đã yên vị trên lưng “Tuyệt linh”, ngay sau đó thúc kéo dây cương, phóng ngựa hướng thẳng về Phong Linh sơn lao chạy như bay. Hết thấy bọn thị vệ đều giật mình cả kinh, mặt không chút máu, kinh ngạc nhìn khói bụi cuộn cuộn tung bay mà trợn mắt há hốc.

Trong gian nhà cỏ sau núi Phong Linh, Giang Ngâm sắc mặt ngưng trọng cẩn thận đọc kỹ mật chỉ của Huyền Vũ đế.

“Cửu hoàng tử Tâm Nguyệt *** dâng vô sỉ bất hảo bất tuân, mị hoặc thái tử làm loạn kỷ cương phép nước, tội chết vạn lần. Nay giao trách nhiệm đó lại cho Bình Nam vương Thành Khang ngay tại chỗ bí mật tru sát, sau đó lập tức hủy thi diệt tích, phong tỏa tin tức, chớ để truyền đến tai thái tử Nhược Hiền. Tái bút: Ngày ấy, khi ái khanh rời khỏi kinh thành, trẫm đã đích thân dặn bảo mà ái khanh vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, điều đó đã làm cho trẫm hết sức buồn lòng. Lần này kỳ vọng phó thác khanh có thể cẩn thận làm thỏa đáng mọi việc, không phụ lòng mong mỏi của trẫm!”

Sau khi đọc xong mật chỉ, Giang Ngâm bình tĩnh nhìn Bình nam vương chậm rãi hỏi: “Giờ ngươi tính sao?”

Bình Nam vương kích động cao giọng: “Đương nhiên là kháng chỉ! Ta làm sao có thể giết Tâm Nguyệt được!” Giang Ngâm mỉm cười đáp lại: “Ta đã lường trước, ngươi thế nào cũng sẽ làm như vậy mà!”

Bình Nam vương nhìn gương mặt hòa ái của sư huynh lộ ra vẻ thân thiết hiền lành, trong lòng lại có một tia ấm áp chảy qua. Quay đầu nhìn lướt qua nội đường, Bình Nam vương thân thiết hỏi: “Tâm Nguyệt đâu?” Giang Ngâm thản nhiên đáp: “Vừa thấy bóng dáng ngươi tới thì đã vào rừng đọc sách rồi! Việc này tốt nhất không nên cho hắn biết.”

Bình Nam vương “ừ ừ” một tiếng, gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Dừng một chút lại trầm giọng nói tiếp: “Nghe nói gần đây, Thánh Thượng mắc bệnh cấp tính, dường như rất nghiêm trọng, mọi việc quốc sự đều giao lại cho thái tử toàn quyền xử lý!” Giang Ngâm “à, ừ” một tiếng qua loa, rồi nhíu mày đáp lại: “Huyền Vũ đế chắc chắn là biết mình sắp phải rời nhân thế, bởi vậy trước khi chết mới quyết định diệt trừ Tâm Nguyệt xem như loại bỏ cây đinh trong mắt, cái gai trong thịt.”

“Đúng vậy! Thánh Thượng đến chết vẫn quyết không chịu buông tha cho Tâm Nguyệt!” Bình Nam vương thở dài một hơi, trong lòng không khỏi vì vận mệnh cay nghiệt của Tâm Nguyệt mà thay hắn bi thương.

“Ta đã quyết định sẽ đi kinh thành một chuyến!” Giang Ngâm trầm trọng nói.

Bình Nam vương ngăn ra, kinh ngạc nhìn hắn càng không rõ ý tứ hắn muốn nói là gì. Giang Ngâm thích ý liếc nhìn sư đệ một lần, rồi chậm rãi nói ra: “Thành Khang, kháng chỉ không phải là biện pháp triệt để! Cho dù ngươi không giết Tâm Nguyệt, Huyền Vũ đế cũng sẽ phái người khác đến truy sát hắn! Huyền Vũ đế ngự trị thiên hạ, là một thân cửu ngũ chí tôn – chúng ta lấy ái gì mà đối chọi lại hắn! Duy chỉ có một cách tron vẹn là để Huyền Vũ đế biết thật sự chân tướng, rằng Tâm Nguyệt kỳ thực là thân sinh nhi tử của

hắn, như vậy khả dĩ hắn mới có thể buông tha Tâm Nguyệt.”

Bình Nam vương hết sức tán thành liền gật đầu nói tiếp: “Nay cũng chỉ có thể làm đến như vậy thôi. Nhưng trước mắt chúng ta không có chứng cứ, làm thế nào có thể thuyết phục Thánh Thượng tin rằng Tâm Nguyệt là con ruột của hắn?”

Giang Ngâm trầm giọng nói: “Cho nên ta mới dự tính, tự mình lên kinh một chuyến! Năm đó, nữ quan cùng tỷ tỷ ta nhận lệnh kiểm tra Lệ phi hắn là còn đang tại thế, sau khi ngục tạo chứng cứ – tỷ tỷ ta ân hận tự sát, còn nàng ấy cũng vì chịu không nổi đả kích mà từ chức rời cung. Nàng ta vốn là người kinh thành, nếu không có gì thay đổi chắc vẫn còn lưu lại đâu đó trong kinh, hoặc là những nơi lân cận ven đô. Nếu may mắn ta có thể tìm gặp được nàng, nhất định sẽ thuyết phục nàng đứng ra vạch trần toàn bộ chân tướng!”

Bình Nam vương do dự lên tiếng: “Lần này lên đường vạn phần khó khăn! Sư huynh, người có thể có nắm chắc trong tay được mấy phần cơ hội?” Giang Ngâm nghiêm nghị đáp lại: “Dù một phần cơ hội thành công cũng không có, nhưng ta vẫn nhất định phải đi chuyến này, giá nào cũng phải cứu bằng được tính mạng Tâm Nguyệt!”

Qua câu nói hào khí tận trời, Bình Nam vương hết sức cảm động, những bất hòa nghi kỵ trong tình đồng môn trước nay đều đồng loạt tiêu tán theo gió, tận đáy lòng sinh ra một tia kính ngưỡng hoài ân.

Giang Ngâm quay đầu, sắc mặt nghiêm túc nhìn thẳng Bình Nam vương, ôn nhu nói: “Thành Khang, lần này ra đi không biết đến khi nào mới toàn thành trở về, sinh mạng và sự an toàn của Tâm Nguyệt – nay hoàn toàn giao lại cho người!”

Trong lòng Bình Nam vương từng trận kích động, giống như ở trên chiến tuyến giáp mặt đối địch với cả trăm vạn quân, kiên định nói: “Sư huynh, xin hãy yên tâm! Sư đệ ta cho dù đánh mất tánh mạng, cũng nhất quyết phải bảo hộ Tâm Nguyệt một thân chu toàn!”

28. Chương 27

“Công tử... Ngài thật sự không thể không đi sao.....” Vừa nghe nói Giang Ngâm muốn rời nhà đi xa, huyết sắc trên gương mặt thanh tú của Tâm Nguyệt nhất thời biến mất hầu như chỉ còn đọng lại duy nhất một màu trắng nhợt thêch yếu ớt.

Trong khoảnh khắc đó, Bình Nam vương tựa như nhìn thấy lại hình ảnh của người thiếu niên nhu nhược bất lực năm đó vẫn đơn phương cô linh đứng trong tuyệt vọng.

“Tâm Nguyệt, ta chỉ là đi ra ngoài làm chút việc vặt... rất nhanh sẽ trở về thôi.” Giang Ngâm từ tốn kiên nhẫn an ủi.

Tâm Nguyệt bị thương cúi đầu, hàm răng trắng thuần cắn chặt lên bờ môi non mềm đỏ lựng. Hàng lông mi dày đậm khẽ rung động hạ xuống, đáy mắt ầm ầm có hơi sương thoáng hiện.

Giang Ngâm bắt đắc dĩ thở dài, Bình Nam vương phồng chùng cổ gom hết dũng khí mở miệng: “Tâm Nguyệt, người không cần sợ... sư huynh đi rồi còn có ta mà, ta sẽ thay hấn chăm sóc người...”

Tâm Nguyệt nhăn vội mi thanh, người duy nhất khiến hấn an tâm và tin tưởng bỗng nhiên đột ngột ly khai, có thể nào không làm cho hấn khủng hoảng sợ hãi sao!?

Tại nghe Bình Nam vương lại liên miên nói với Giang Ngâm: “Nơi này rừng núi hoang vắng... rất không an toàn! Hay để ta đưa hấn quay về Vương phủ... Nơi đó canh phòng nghiêm ngặt, ít nhiều cũng đảm bảo được an toàn hơn...”

Tâm Nguyệt trong lòng mạnh mẽ chấn động, nhịn không được chùng bước hét to: “Ta không trở về Vương phủ... Ta có chết cũng không quay về Vương phủ đâu!!!”

Giang Ngâm cùng Bình Nam vương hiển nhiên bị tiếng thét chói tai đó dọa sợ, đồng loạt quay đầu, giật mình nhìn hấn.

Cảm xúc của Tâm Nguyệt bất chợt lên đến mức kích động dị thường, trên mặt thấm đầy nước mắt nghẹn không thành tiếng, lẩm nhẩm nói: “Ta không muốn về nơi đó! Ta chắc chắn sẽ lại bị bọn họ bức hiếp chà đạp nữa... Bọn họ căn bản không xem ta là con người! Ta không chịu nổi đâu... Ta không có cách nào để chịu nổi đâu....” Hình ảnh khuất nhục bị thảm ngày nào lại hiện về vô cùng rõ ràng trong tâm trí hấn, toàn thân đau đớn tiếp cận đến cực hạn, muốn lập tức lao dậy điên cuồng phá vỡ mọi thứ.

Bình Nam vương vội vàng la lên: “Yên tâm đi Tâm Nguyệt, có ta ở đây không ai dám vũ nhục bắt nạt người đâu!...” Còn chưa nói xong, Giang Ngâm đã lên tiếng cắt ngang lời hấn: “Đừng nói nữa Thành Khang, Vương phủ tuy an toàn, nhưng nó đã gây cho Tâm Nguyệt quá nhiều thương tổn, ta sợ hấn sẽ nổi điên lên mất! Tốt nhất vẫn cứ nên để hấn ở lại đây đi.”

Bình Nam vương kinh ngạc sững sốt sững lại một lúc rồi tiếc thương cúi đầu, đây hết thấy đều là do một tay hấn gây ra, nhìn Tâm Nguyệt lã chã nước mắt, bộ dáng rơi vào cùng cực đau khổ, tâm hấn chợt thu về quặn thắt đến đau lòng.

Giang Ngâm rời đi, Tâm Nguyệt vốn đã khôi phục tinh thần mà hoàn toàn bình tâm, giờ đây lại lần nữa tinh thần sa sút, rơi vào khủng hoảng. Vì để bảo vệ hấn, Bình Nam vương không hề trở về Vương phủ ngày nào, ngày ngày đều yên phận ở lại gian nhà tranh hẻo lánh bên núi, mỗi ngày ba bữa đều ra lệnh hạ nhân Vương phủ mang thức ăn lên núi.

Tâm Nguyệt và Bình Nam vương mặc dù cùng sống chung dưới một mái nhà, nhưng người kia đối với hấn vẫn tìm mọi cách tránh né, cử chỉ lạnh lùng hờ hững. Đại đa số thời gian đều ở trong phòng riêng đọc sách, trừ giờ ăn ra tất tần tật đều thu mình không chịu bước ra.

Bình Nam vương cũng không dám vượt mức mà tiến gần tới hần, thường thường nếu không phải ngồi trong phòng đọc sách thì đi ra ngoài tản bộ vài vòng. Một vị Vương gia sống dưới lớp xa hoa nhưng lựa mười mấy năm trời, mà nay lại muốn hạ mình sống ở gian nhà tranh đơn sơ rách nát, chôn bản thân trong mấy bức vách xiêu vẹo nhằm chán. Tất cả, âu cũng chỉ là vì một chữ “ái” nhỏ nhoi, mà muốn trọn vẹn tấm chân tình chung thủy với con người mà mình đang yêu thương say đắm, có thể cùng người yêu dấu sớm tối bên nhau cho dù có là thiên đạo vạn quả hần cũng vui vẻ bằng lòng.

Cứ thế hai người ấy vẫn dè dặt lẫn nhau mà lãnh đạm sống cùng một nhà, bất tri bất giác đã hơn nửa tháng trôi qua. Từ lúc Giang Ngâm bỏ đi đến nay vẫn bất vô âm tín, không có bất kỳ một thư từ nào hồi âm trở về. Bình Nam vương ngày ngày trong lòng nóng như lửa đốt, chỉ hận không thể ngay lập tức chạy đến kinh thành tìm kiếm tấm tích sư huynh!

Song, chuyện làm cho Giang Ngâm và Bình Nam vương lo lắng cuối cùng cũng đến, Huyền Vũ đế không hiểu vì sao Bình Nam vương lại không muốn diệt trừ Tâm Nguyệt như thánh ý hần ban ra, vì thế ngay sau đó lập tức phái tứ hoàng tử Tinh Dương lãnh binh dẹp yên chuyện này.

Khi Tinh Dương đích thân dẫn theo mười tám đội nhân mã xuất hiện trước gian nhà tranh, Bình Nam vương không khỏi ngây dại, xem ra Huyền Vũ đế lần này quyết ý phải đẩy Tâm Nguyệt vào chỗ chết mới thôi! Nhưng trong lòng hần giờ phút này lại không sợ hãi, đứng đưng đối mặt hết thấy. Về phía Tinh Dương tuy rằng nhiều người, nhưng dựa vào võ nghệ của hần, mang theo Tâm Nguyệt sát phá vòng vây, lao chạy xuống núi cũng không có gì là quá khó. Chỉ cần trở về Vương phủ hiệu lệnh binh vệ Tương thành đứng lên chống đỡ, thì Tinh Dương kia chỉ mang theo chừng ấy nhân mã căn bản không cách gì đối kháng được hần! Nhưng nếu rõ ràng làm vậy chẳng khác nào là dấy binh tạo phản, đã đến nước này Bình Nam vương một lòng vì Tâm Nguyệt đành phải ngang tàng bất kể mọi thứ!

Tinh Dương vạn nghĩ cũng không nghĩ tới, Bình Nam vương nguyên bản chán ghét oán hận Tâm Nguyệt mà nay chuyển hướng quay sang che chở bảo bọc cho hần, tránh không khỏi giận dữ trách mắng: “Bình Nam vương người dám cả gan kháng chỉ bất tuân, có phải cũng đã bị tên yêu nghiệt tạp chủng kia mê hoặc dụ dỗ hay không!?”

Lúc này, Tâm Nguyệt nghe được động tĩnh cũng chậm rãi bước ra, Tinh Dương vừa thấy hần phong thái ưu tú càng hơn xưa kia gấp bội, lửa giận trong lòng càng sôi lên sùng sục, lạnh lùng chế nhạo: “Hừ... Tên tiện nhân này càng ngày càng phát ra yêu mị, khó trách được một Bình Nam vương luôn luôn cao ngạo tự kiêu cũng bị dụ hoặc đến mất nhân cách biến thành một con chó chỉ biết quấy đuôi theo chủ!”

Bình Nam vương nghe hần vũ nhục Tâm Nguyệt trong lòng khó chịu, lãnh đạm đáp lại: “Tinh Dương, người mới là người năm đó nói lời xảo ngôn lừa gạt bốn vương, khiến bốn vương phạm rất nhiều sai lầm bất dung. Đường đường là hoàng tử đương triều mà lại đi làm những việc bỉ ổi để tiện như vậy, chẳng lẽ người không biết xấu hổ hay sao!?”

Tinh Dương cuồng tiếu cười lớn: “Hạng tiện nhân *** đáng vô sỉ, mị loạn hậu cung, ai cũng muốn giết, bốn hoàng tử nay thay trời hành đạo, có gì là sai!?” Nói xong, liền hí hai mắt lại đe dọa nói: “Bình Nam vương, phụ hoàng rất thật vọng về người nay đặc phái ta đích thân chấp pháp. Người cả gan kháng chỉ phạm vào tội mất đầu, nếu có tâm ăn năn hối cải thì hãy lập tức tự tay giết chết tên tiện nhân này, phụ hoàng từ bi vì hoài sẽ xét lại mà tha chết cho người một mạng!”

Tâm Nguyệt bấy giờ mới hiểu được Huyền Vũ để đã hạ mật chỉ muốn diệt trừ hắc, tận trong lòng hoàn toàn không bị không giận, ngược lại thần nhiên đối mặt, âm thầm tự giễu: Cái ngày này rốt cục cũng đến!

Nghe xong những lời bố thí ban ân rẽ mặt của Tinh Dương, Bình Nam vương khinh thường cười lạnh: “Mặc kệ như thế nào, ta cũng quyết lòng bảo hộ cửu hoàng tử tới cùng, các người nếu muốn giết hắc thì hãy bước qua xác ta trước đã! Thúc ngựa đến đây, xem thử ai có đủ bản lĩnh bước qua nổi bốn vương hay không!” Dứt lời lập tức rút ra bội kiếm bên hông, tiến lên từng bước bình tĩnh hươu trường kiếm chia thẳng về trước mặt, bày ra bộ dáng cường đại khí thế của một bậc võ tướng từng nắm giữ quan ải, ngăn địch chinh chiến suốt nhiều năm trường, sự biến trước mắt tức thì khiến Tinh Dương cùng bọn hộ vệ sợ tới mức trong lòng run lên, chùng xuống vài bước.

Thân mình tựa vào cửa trúc phía trước gian nhà, Tâm Nguyệt hồ hững đứng lặng nhìn dưới ánh chiều tà, bỗng nhiên cảm thấy Bình Nam vương ra tay trượng nghĩa quả thật dư thừa, muốn chém muốn giết cứ tùy ý ra tay, dù sao bản thân còn sống cũng chẳng còn tha thiết thế sự, hà tất gì phải cố cường cầu tranh đoạt, giành giật mạng sống.

Tinh Dương bắt gặp Bình Nam vương dám công khai kháng chỉ, không khỏi cả giận lớn tiếng quát mắng: “Bình Nam vương, người cố tình làm trái thánh ý, đừng trách bốn hoàng tử nay không khách khí!” Dứt lời, chỉ tay phất bốn tên đại nội thị vệ võ nghệ cao cường nhảy vọt lên phía trước.

Bình Nam vương thuở nhỏ được minh sư chỉ điểm tập võ, lại nhiều năm chinh chiến sa trường, kỹ năng điều luyện có thể xem là đứng đầu cửu quốc. Đối phó với bốn tên thị vệ nho nhỏ này căn bản nói dễ như chơi, hai ba quyền vung lên đã bỏ xa bốn tên tiểu tốt nằm gậy gọng trên đất không sao dậy nổi. Bấy giờ, Bình Nam vương niệm tình bọn họ đều là cấm quân hoàng triều không đành lòng hạ thủ sát hại, bằng không sớm đã đem bốn người đó thành vật tế sống dưới kiếm!

Mọi người nhìn thấy Bình Nam vương dũng mãnh phi thường, chẳng những không dám lại gần mà còn tim loạn xạ, Tinh Dương giao hoạt gian trá, thấy tình thế bất ổn bèn lập tức âm thầm tính kế: Bình Nam vương võ công trác tuyệt, dù có trợ thủ giúp đỡ trên thực tế cũng không phải là đối thủ của hắc, nếu toàn bộ xông lên, mặc dù có cơ hội đẩy lùi được hắc, nhưng hắc cũng có thể thừa cơ mà thân thủ mang theo Tâm Nguyệt lao phá vòng vây dễ dàng trốn đi, nếu để bọn họ trốn thoát được thì thật sự phiền toái sau này! Duy nhất hiện giờ chỉ có thể dùng trí!

Nghĩ vậy, Tinh Dương bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, điệu bộ thành khẩn hướng Bình Nam vương giả dối nói: “Bình Nam vương người thân là vương gia hoàng tộc, lại là trọng thần của triều đình, được phụ hoàng hết mực tin cậy coi trọng, còn với người ân sủng có thừa. Nay chỉ vì một tên hạ tiện nhỏ nhoi mà dám ngỗ nghịch Thánh Thượng phản bội triều đình, người cảm thấy xứng đáng hay sao?”

Bình Nam vương nhất thời có chút giật mình, đương kim Thánh Thượng cũng là thân thúc phụ của hắc, quan hệ quân thân vô cùng khăng khít, hơn nữa từ nhỏ đã được dưỡng dục khắc cốt ý nghĩ trung quân ái quốc – giờ đây hắc lại đi làm trái lời dạy đó mà đối nghịch triều đình. Nhìn Tinh Dương lộ ra biểu tình đau lòng tiếc rẻ, khiến hắc không khỏi âm thầm nghĩ: Việc hôm nay nếu xé lẻ ra ngoài chung quy cũng chẳng có gì hay ho, chỉ bằng đem chân tướng toàn bộ nói ra, hoặc giả cũng có thể thuyết phục Tinh Dương đứng về phía mình.

Vì thế, Bình Nam vương lấy lại bình tĩnh, cất cao giọng nói: “Tinh Dương, một nhà lớn nhỏ Bình Nam

vương ta đều chịu hoàng ân của Thánh Thượng trung thành tận tụy, không hề muốn làm ra những việc lật lọng tạo phản đại nghịch bất đạo! Bỗng vương lần này kháng chỉ là vì có nguyên do khó có thể giải bày.” Nói xong dừng nghỉ một chút rồi lại trầm giọng nói tiếp: “Tinh Dương, bỗng vương có nhiều chứng cứ xác thực có thể minh chứng cửu hoàng tử là thân sinh nhi tử của đương kim Thánh Thượng, và hần – Tâm Nguyệt cũng chính là đệ đệ ruột của người!”

Lời vừa nói ra, trước mắt Tâm Nguyệt nghe như sét đánh bên tai, đáy lòng chấn động mãnh liệt không thôi. Nắm chặt vào mép cửa toàn thân run lên cả người chao đảo không sao đứng vững.

Thì ra mình thật sự là con ruột của người kia ư!? Tâm Nguyệt thống khổ nhắm lại hai mắt, hình ảnh Huyền Vũ để tàn nhẫn ngược đãi hần rõ ràng tái hiện trong đầu như một thước phim quay chậm. Từng động tác tàn bạo cay độc lắng đọng ngay chính đứa con thân sinh mình để ra! Đây quả thật là một chuyện quá sức hoang đường, là một tấn bi kịch vượt qua mức lẫn ranh tội ác!

Nhưng đó chỉ là những tia sao động giây lát, tuyệt đối không phải vì đau lòng mà kích động, sau giây phút ấy đáy lòng Tâm Nguyệt lại trở về bình lặng như ban đầu, dù sao bản thân cũng đã từng hứng chịu quá nhiều thương tổn đả kích, tình cảm mãnh liệt nhất bấy giờ sớm đã theo tro tàn thôi táng, chấn động vừa rồi chỉ góp phần khẳng định lên sự tồn tại của bản thân vốn là một tội nghiệt!

Sau khi nói ra chân tướng, Bình Nam vương biết Tâm Nguyệt nhất định chịu phải đả kích rất lớn, hần thậm chí cũng không dám quay đầu nhìn người kia, hần sợ phải đối diện với gương mặt đau lòng bị thương của Tâm Nguyệt, sợ phải nhìn thấy những giọt nước uất nghẹn của người kia rơi xuống xát thêm muối vào đáy lòng hần. Nếu được chọn lựa, hần không bao giờ muốn nói ra sự thật tàn nhẫn đó, nhưng hiện tại tình thế cấp bách, đành bất chấp không tính thiệt hơn, liều một phen cứu thoát Tâm Nguyệt!

Cái gọi là chân tướng này đối với Tinh Dương mà nói lại giống như ngồi nghe sự phiếm kể chuyện tấu hài và với hần sự thật đấy mới là một câu chuyện nực cười nhất thiên hạ, hần căn bản không tin tên tiện nhân đó có thể có cùng chung quan hệ huyết thống với mình. Làm sao có khả năng đó! Không bao giờ có chuyện đó xảy ra! Hần nhin không được khoe miệng cong lên vẽ ra một nụ cười khinh miệt lạnh nhạt, cứ thế trong đầu hần chợt thoáng hiện một ý tưởng âm hiểm ngoan độc, vì thế hần thu hồi nụ cười bên môi, sắc mặt cổ vờ thành bộ điệu kinh hoàng chấn động.

Bình Nam vương nhìn nét mặt hần hiện vẻ kinh ngạc, đơn giản nghĩ rằng người kia đã bắt đầu cảm động vì thế tiếp tục nghiêm mặt nói: “Tinh Dương, bỗng vương lấy đầu đảm bảo đảm, những gì nãy giờ vừa nói đều là sự thật! Thánh Thượng là vì bị kẻ gian khiêu khích lợi dụng nên mới cấm hần cửu hoàng tử như thế, nếu biết Tâm Nguyệt là con ruột của hần, lão nhân gia làm sao có thể dứt ruột mà hạ thủ giết chết con đẻ mình!”

Tinh Dương nhíu mày do dự, vờ nói: “Việc này sự thể trọng đại, mà ta không thể chỉ dựa vào mấy lời phiến diện của người rồi tin rằng đó là sự thật! Năm đó, xử án Lệ phi có không ít người đứng ra chỉ tội vạch mặt, chứng cứ rành rành, nay há có thể chỉ vì một câu nói mà phủ nhận toàn bộ vụ án!”

Bình Nam vương thở dài một hơi thản nhiên nói tiếp: “Tinh Dương, việc này nói ra rất dài, nhưng nếu có một ít thời gian bỗng vương nhất định có thể minh chứng cho người xem! Người hiện tại nếu vẫn còn muốn giết cửu hoàng tử – chính đứa em ruột thịt của mình, thì ngày sau chân tướng rõ ràng ắt sẽ khiến người hối hận không thôi!”

Tinh Dương bị những lời nói đó tức thì làm chấn động, sắc mặt ngưng trọng, cúi đầu suy xét.

Đứng lặng thinh trước gian nhà, Tâm Nguyệt ảm đạm cười khổ, một người thì nhất quyết không tin, một người thì tìm đủ mọi cách để thuyết phục, tại sao vừa nhìn qua lại giống như một trò khôi hài như thế, hắn không muốn tiếp tục đứng đó làm bù nhìn nữa, bèn lặng lẽ quay người trở lại vào bên trong.

Bình Nam vương nhận thấy Tâm Nguyệt đã quay vào trong nhà, hắn lo lắng quay lại nhìn theo bóng dáng người nọ. Chợt nghe thấy phía sau, Tinh Dương trầm giọng lên tiếng: “Bình Nam vương, ta và người thuở nhỏ giao hảo, lại đương là huynh đệ cùng họ nay ta sẽ bầm bụng tin người một lần! Nhưng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, người giải thích hết toàn bộ ta nghe.”

Bình Nam vương thấy hắn rốt cục dao động, không khỏi vui vẻ, vội nói: “Tinh Dương người vẫn còn rất lý trí đó! Nào, đến đây... chúng ta cùng vào nhà bàn bạc đi...”

Lời mà Tinh Dương muốn nghe nhất chính là câu này, lập tức xoay người không đắn đo, xuống ngựa theo hắn bước vào nhà trong, khóa miệng âm thầm nhếch lên.

Tiến vào nội đường, Bình Nam vương không nhìn thấy Tâm Nguyệt bất chợt sửng sốt, thuận miệng nói vài câu với Tinh Dương: “Người ngồi xuống trước đi, ta đi xem Tâm Nguyệt một chút...” Nói xong vén bức màn che lên, lẳng lặng nhìn vào buồng, chỉ thấy Tâm Nguyệt ngồi lặng im ôm gối trong góc phòng nhìn ra ngoài cửa sổ ngây dại, có nghe thấy tiếng động cũng không hề mảy may phản ứng.

Bình Nam vương trong lòng an tâm, xoay người trở lại phòng ngoài, đã thấy Tinh Dương ngồi cạnh bên bàn, tay cầm bình nước rót vào hai chén, sẵn giọng nói: “sống ở đây quả thật kham khổ, đến ngay cả một chung trà cũng không có nổi! Người đường đường có một Vương phủ chần ảm nệm êm, lại khi không chạy đến đây sống khổ?” Nói xong bưng chén nước lên một ngụm uống cạn.

Bình Nam vương miễn cưỡng cười gượng, nhất thời không biết nói gì đáp lại. Hắn vừa mới trải qua một trận giao chiến, nhìn thấy Tinh Dương uống nước cũng có chút cảm thất khô cổ khát nước, lập tức bước tới bưng lên một chén khác trên bàn uống hết. Lại hoàn toàn không nhận ra dưới đáy mắt Tinh Dương lóe lên một tia hàn quang quỷ dị.

Tinh Dương nhẹ nhàng buông chén xuống, chậm rãi đứng dậy trong gian phòng nhỏ hẹp đảo qua một vòng, bỗng nhiên dừng lại nhìn thẳng Bình Nam vương nói rõ từng từ: “Ta thật sự không rõ, tên tiện nhân đó có cái gì tốt đẹp, mà các người lại thay phiên nhau mê luyện hắn đến thần hồn điên đảo!”

Bình Nam vương nghe ngữ khí hắn chợt thay đổi đột ngột, ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn hắn, chỉ thấy trên gương mặt anh tuấn tiêu sái tràn đầy vẻ âm hiểm giả dối, con quỷ đội lốt ngũ quan tuấn tú trong phút chốc biến tấu về nguyên dạng vượn vẹo ghê sợ.

Bình Nam vương đoán biết sự thể dị thường, mạnh mẽ đứng dậy, chỉ cảm thấy đầu óc một trận mê muội, tứ chi đau nhức suy yếu, khí lực toàn thân đồng loạt biến mất không còn tăm hơi.

Hắn tự biết đã lần nữa rơi vào bẫy của Tinh Dương, gom hết khí lực còn lại trong người, dốc hết sức định chạy thẳng vào buồng.

Nhưng thân hình hắn lung lay chậm chạp, Tinh Dương thấy thế chợt lấy cơ hội liền hô lớn một tiếng tung chưởng đánh úp sau lưng!

Thân là vương tử hoàng gia Tinh Dương đương nhiên cũng tập võ từ bé, chưởng lực không nhỏ, bất ngờ bị tấn công Bình Nam vương cuống phun ra một ngụm máu tươi, thân mình lảo đảo loạng choạng bước vào buồng trong.

Tâm Nguyệt vốn đương ngồi bó gối trên góc phòng ngáy người, thỉnh linh thấy biến cố vội vàng từ trên giường nhảy xuống, thần sắc kinh nghi nhìn Bình Nam vương miệng phun máu tươi, lung lay sắp ngã.

Chợt nghe một tiếng “roạt” lớn vang lên, Tinh Dương kéo rách tấm màn duy nhất xuống đất, cười lạnh xuất hiện ở cửa.

Bình Nam vương một tay che ngực miễn cưỡng đứng chắn trước người Tâm Nguyệt giận dữ nói: “Tinh Dương, Người thật bỉ ổi! Thừa dịp ta không chuẩn bị mà hạ độc vào chung nước!”

Tinh Dương đắc ý cười lạnh, thản nhiên nói: “Tất cả đều là tại người quá sơ suất mà thôi, trách sao được ta!? Bổng hoàng tử hôm nay đích thân ra tay để xem tên tiện nhân này có năng lực gì trốn thoát được!? Toàn bộ này giờ chỉ là giả mù sa mưa vờ vui với người trong chốc lát, người tưởng rằng ta đây ngu dại đến mức tin lời xằng bậy của người sao!?”

Bình Nam vương hối hận không thôi, thầm mắng chính mình dấn dốn sơ ý mắc lừa kẻ thù, còn bị tên tiểu tử gian trá đó nắm gáy sau lưng!

Lại nghe Tinh Dương tiếp tục cười lạnh huyền thuyên: “Bình Nam vương, kết cục hôm nay chỉ trách bản thân người ngu ngốc mà thôi! Bổng hoàng tử lúc nào cũng mang bên mình Mị Hương Tán – loại kỳ độc vô sắc vô vị, hôm nay vừa lúc phát huy công dụng! Cho dù người võ công cái thế, một khi trúng phải Mị Hương Tán một thân công lực toàn bộ mất hết! Ta xem người lấy cái gì mà bảo hộ tên tiện nhân đó! Nếu thức thời thì hãy mau ngoan ngoãn quy hàng, lui sang một bên, chờ bổng hoàng giết xong tiện nhân, may ra sẽ quay sang giải độc cho người!”

Vừa nghe đến ba chữ “Mị Hương Tán” Bình Nam vương trong lòng thoáng chút giật mình, hắn đã từng nghe nói về loại độc dược này. Một khi trúng độc tuy không trí mạng nhưng toàn thân vô năng, công lực mất hết, giống như trở thành một tên phế nhân bình thường, giờ phút này hắn vẫn tuyệt nhiên bình tĩnh, lạnh lùng ném trả một câu: “Nếu muốn giết Tâm Nguyệt thì giết chết ta trước đi! Còn không trừ phi ta chết tuyệt đối cũng không bao giờ chùng chân lùi bước!”

Tinh Dương ngửa đầu cuống tiểu một trận đắc ý, híp đôi con ngươi đen láy hung ác cợt đùa nói: “Bình Nam vương, người nay chết đến nơi mà còn mạnh miệng cuống ngôn! Sẵn đây, nói rõ cho người biết điểm đáng sợ nhất của loại độc dược này, sở dĩ nó được người đời gọi là Mị Hương Tán không phải chỉ là hư danh vô nghĩa, đương nhiên còn ẩn hàm cả tác dụng xuân dược trong ấy, sau một thời gian không lâu

“May mắn quá, còn mang theo bên người!” Một bên di động thân thể tìm kiếm ngọn nến.

Chợt nghe Tâm Nguyệt thở dài đáp lại: “Người bị thương khá nặng tốt nhất nên ngồi yên ở đó đi, để ta kiếm cho...” Nói xong, một bàn tay non mịn nhỏ bé chạm đến người hắn, sờ soạng từ tay hắn giật lấy đá lửa.

Trong phút chốc, đáy lòng Bình Nam vương giống pháo hoa nổ rộ, toàn thân đều rùng rục bốc cháy. Tâm Nguyệt cứ nhiên lại quan tâm tới hắn! Trời ạ! Đây có phải là sự thật chẳng!? Mừng vui kích động gần như phát cuồng khiến đại não hắn dao động mạnh mẽ, trống ngực đập dồn không dứt, đến ngay cả hô hấp cũng hưng phấn dị thường.

Tâm Nguyệt không hề hay biết câu bình thường của mình lại làm cho Bình Nam vương sinh ra phản ứng mãnh liệt như thế. Sau một lúc lâu mò mẫm, hắn rốt cục chạm vào một cái bàn, trên bàn lại hiển nhiên có một cây nến, vì thế hắn đánh lửa đốt sáng ngọn nến. Địa động trong nháy mắt đồng loạt bừng sáng.

Tâm Nguyệt đảo mắt xung quanh, chỉ nhìn thấy địa động này ước chừng hơn hai trượng vuông vức, cũng xem là khá rộng, trong động ngoại trừ chiếc bàn nhỏ ra còn lại không có gì cả, trên bàn có một ống trúc đựng nước cùng một ít lương khô, chắc hẳn là Giang Ngâm sớm đã chuẩn bị từ trước.

Quang minh xuất hiện kéo Bình Nam vương từ trong ý loạn tình mê trở về thực tại, quay đầu lại nhìn những thứ bày ra trước mặt, không khỏi thở dài: “Sư huynh lo nghĩ quả thật chu toàn!”

Đúng lúc này, từ trên cao truyền đến từng trận “Đinh đang”, Bình Nam vương không khỏi biến sắc: “Tình Dương ắt hẳn đang tìm công cụ phá hầm vào trong!”

Tâm Nguyệt tuyệt không sợ hãi bình tĩnh đáp lại: “Công tử từng nói, nơi này có đường hầm thông với một địa động thiên nhiên thật lớn, chúng ta có thể men theo đường đó mà bỏ trốn.” Nói xong bắt đầu sờ soạng bốn vách tường tìm kiếm cơ quan, chỉ chốc lát đã phát hiện ra một dấu hiệu đặc thù của Giang Ngâm để lại cho hắn, nhẹ nhàng nhấn vào một ngón, Một thanh âm “ồ ồ” vang lên bên tường từ từ hiện ra một cánh cửa ngầm, phía sau cánh cửa đen nhánh, là một lối đi rất dài và hẹp.

Tâm Nguyệt quay đầu nói với Bình Nam vương: “Đi thôi.” Nói xong xoay người cầm nến và bình trúc chứa nước cùng túi lương khô tiến vào địa đạo dẫn đường.

Bình Nam vương tuy rằng bản thân trọng thương, cả người vô lực nhưng vẫn cắn răng kiên trì đứng dậy, miễn cưỡng chống vào biên tường lê thân bước đi.

Tâm Nguyệt đề lại cơ quan khiến cửa ngầm khép lại, sau đó giơ nến chiếu sáng hướng đến những chỗ sâu nhất trong địa đạo, Bình Nam vương gian nan đi theo phía sau, chỉ chốc lát toàn thân mệt lã, khắp trán túa đầy mồ hôi.

Hai người khó khăn lắm mới đi được một đoạn, phía trước lại xuất hiện một cửa đá nữa, Tâm Nguyệt y dạng tìm được cơ quan mở ra, bên trong lại xuất hiện một con đường hầm thật dài khác. Nghĩ đến lúc

trước Giang Ngâm đặc biệt thiết kế vài quan khẩu khác nhau để phòng trừ địch nhân tiến vào sâu hơn.

Đường hầm thứ hai đi được một đoạn lại là một cửa đá khác nữa, sau cửa đá này tất nhiên lại là một đường hầm khác nữa, Tâm Nguyệt vẫn đi trước bỗng nhiên quay đầu nhìn lại thì phát hiện Bình Nam vương sắc mặt trắng bệch tay chống trên tường không ngừng thở dốc, tựa hồ mỗi một đến độ không đi nổi nữa.

Tâm Nguyệt trầm ngâm một lúc, đột nhiên hỏi lại: “Người đi nổi không?”

Bình Nam vương bất đắc dĩ cười gượng, miễn cưỡng tỳ vào vách tường tiến lên về phía trước vài bước, cước bộ lảo đảo loạn choạng.

Tâm Nguyệt kinh ngạc nhìn hần, bỗng nhiên chạy qua lo lắng đỡ lấy hần.

Lúc này, không có ngôn từ nào trên cõi đời này có thể hình dung ra được sự kinh hãi trong lòng Bình Nam vương, hần tựa như nghe được tiếng chim chóc hòa ca vui cười bên thiên sứ, toàn bộ thế giới trong mắt hần đều nở rộ ánh bình minh rực sáng. Trong lòng vừa mừng vừa lo thần trí hoang mang dần dần mê dại hồ đồ.

Tâm Nguyệt cầm ống trúc và cây nến đổi sang tay trái, chìa ra tay phải cố gắng đỡ cánh tay Bình Nam vương kéo qua vai mình bắt đầu di động cước bộ. Bình Nam vương gất gao tựa thân vào cơ thể mềm mại ôn hương của người yêu dấu, trong nhất thời mọi bệnh tật mệt nhọc đều tan biến đi mất không còn thấy tăm hơi tông tích, cả người tựa như bỗng bành phiêu dạt ở miền tiên cảnh, lâng lâng vui sướng.

Đường hầm tuy rằng âm u ẩm ướt, nhưng trong mắt Bình Nam vương lại còn hơn cả kỳ quan diệu cảnh. Hần thậm chí còn hy vọng có thể vĩnh viễn cùng Tâm Nguyệt đi mãi như vậy đến trọn đời, đấy chính là mong ước hạnh phúc lớn nhất của hần hiện nay.

29. Chương 28

Con đường hầm thứ ba thật âm u và ngoằn ngoèo, cả hai đều đi rất lâu cũng chưa đi được đến cuối đường. Bình Nam vương có chút không kiên trì nổi, cước bộ càng ngày càng nặng nề, cơ hồ sẽ lập tức quy ngã ngay bất cứ lúc nào.

Tâm Nguyệt dìu đỡ hần cũng hết sức vất vả, nhìn hần nản chí mệt mỏi, nhịn không được lên tiếng khích lệ: “Cố thêm chút nữa thôi, sắp đến bên ngoài địa động thiên nhiên rồi, ráng đợi tới lúc đó người có thể tạm nghỉ ngơi trong chốc lát.”

Bình Nam vương vừa nghe thấy gần kề đích đến, trong lòng nhất thời dấy lên một tia hy vọng, khê cần môi dưới, cố bước nhanh hơn nữa.

Hai người gian nan đi được thêm một đoạn, cuối cùng cũng đến trước cửa đá thứ tư, Tâm Nguyệt y dạng

mở ra cửa đá, chỉ cảm thấy trước mắt là một vùng sáng chói lòa, một hang động thiên nhiên cực lớn hiện ra rõ ràng trước mặt hai người họ.

Hang động đó vô cùng lạ mắt, trên bề mặt được phủ lớp nham thạch lồi lõm làm gò nổi cho từng mạch nước ngầm len lỏi chảy qua, ngẩng đầu nhìn lên chóp đỉnh có không ít các phiến đá xanh biếc khằng khít nhau tạo thành những khe đá dài hẹp tương thông với ánh sáng bên ngoài. Lúc này đang là lúc chiều tà, vài tia nắng tươi hồng tinh tế phản xạ qua các góc ngách của bảo thạch, đường hoàng chiếu thẳng vào trong lòng động nhận chìm bóng tối cứ thế bao trùm toàn động bằng một thứ ánh sáng lung linh mờ nhạt.

“Thạch động này ghê gớm thật!” Bình Nam vương kinh ngạc cảm thán.

Tâm Nguyệt dịu dõ hần tìm một chỗ có ít góc cạnh dựa vào lưng đá, giúp hần chậm rãi ngồi xuống. Tiếp sau đó thì thổi tắt nến, nhấn nút cơ quan đóng cửa đá lại.

Bấy giờ, thể lực ít ỏi còn sót lại của Bình Nam vương chẳng mấy chốc đã tiêu hao hết, chỉ có thể ngồi yên trên tảng đá thở dốc hồi sức. Tuy rằng mệt mỏi rã rời, nhưng tâm tình hần giờ phút này lại rất tốt, trên gương mặt vui sướng hạnh phúc hiển hiện một nụ cười nhợt nhạt thỏa mãn.

Tâm Nguyệt đi cách hần một khoảng nhất định rồi ôm gối ngồi xuống, trên mặt lại khôi phục vẻ lạnh lùng vốn dĩ.

Bình Nam vương thâm than một hơi, đảo mắt nhìn sang mọi thứ xung quanh, chợt phát hiện trong góc động nằm hướng Đông Nam có một cửa động nhỏ hẹp khác nữa, bên trong đó hắc ám sâu thẳm, nhìn sơ qua tựa như một đoạn đường dài ngoằng không lối. Bình nam vương thấy vậy liền tò mò bèn quay sang Tâm Nguyệt, ngần ngại hỏi: “Bên kia cửa động thông tới chỗ nào vậy?”

Tâm Nguyệt thản nhiên đáp lại: “Công tử từng nói, trong địa động có một bí đạo có thể thông đến sau núi, chắc hẳn là muốn ám chỉ cửa động đó. Chờ người hồi phục một ít sức lực nữa, chúng ta lại lên đường đi tiếp.”

Bình Nam vương không khỏi cười khổ, thấp giọng nói: “Ta chỉ sợ là khôi phục không được thôi, hay là Tâm Nguyệt người cứ đi trước đi, vạn nhất nếu Tinh Dương tìm được đến nơi, lúc đó có muốn chạy cũng không chạy kịp!”

Tâm Nguyệt cũng không để ý đến lời hần nói, cúi đầu mặc nhiên không lên tiếng, ngồi lặng thinh không biểu hiện bất cứ cử chỉ nào.

Bình Nam vương trong lòng sâu sắc cảm động, vui sướng cơ hồ muốn phát cuồng, nhưng phút chốc hần chợt tỉnh táo, tiếp tục khuyên giải: “Tinh Dương cho dù tìm được đến nơi này chắc hẳn cũng sẽ không giết ta đâu, bởi vậy người hãy mau chóng tìm đường thoát thân trước.....”

“Đừng nói nữa!” Không đợi hần hết câu, Tâm Nguyệt liền ngắt ngay lời hần: “Nơi này tạm thời vẫn ẩn nấp được, lại thiết nghĩ có tầng tầng cơ quan phức tạp, Tinh Dương một lúc không thể nào tìm đến ngay được!”

Bình Nam vương ngẫm lại không sai, hơn nữa nhìn thấy hần cố ý không đi, đoán biết có khuyên giải tiếp cũng chỉ vô dụng. Lập tức thở dài một hơi im lặng không nói, đáy lòng lại rơi một không gian quen thuộc ảm áp.

Trải qua một lúc lâu mệt mỏi, Bình Nam vương đã hoàn toàn kiệt sức, mí mắt chậm rãi khép lại tựa lưng trên nham thạch từ từ nặng nề chìm vào ngủ.

Cứ thế cũng không biết đã ngủ bao lâu, trong mộng lung Bình Nam vương chỉ cảm thấy trong người bỗng nhiên càng ngày càng nóng, nóng bức đến nỗi cơ hồ hần nghĩ rằng bản thân như đang bị nung đốt trong lò lửa, cổ họng đau rất khô khan tựa như muốn nổ tung vỡ nát, cực lực hy vọng có một chút nước mát có thể xoa dịu đi liệt hỏa hoành hành. Cực độ khó chịu khiến hần kìm không được thì thảo cầu xin: “Nước... cho ta ít nước...”

Một lát sau, hần cảm giác có một lượng chất lỏng ôn nhuận thanh mát chậm rãi chảy vào khoang miệng, lửa nóng nhất thời giảm bớt, cổ họng đau rất cũng từ từ dịu lại.

Trong mơ mơ màng màng hần mở mắt ra, nhìn thấy Tâm Nguyệt đang bưng bình nước cẩn thận rót vào miệng hần. Vừa thấy hần tỉnh lại khẽ hạ ánh mắt xuống, nghiêng đầu đi.

Bình Nam vương trong lòng ảm áp, miễn cưỡng cười gượng nhẹ nhàng nói hai từ: “Cám ơn....” Lúc này, hần cảm giác thân thể càng ngày càng thiếu thốn, mềm nhũn nằm trên tảng đá vừa định xoay mình lại phát hiện bản thân không thể cử động được. Tuy rằng vừa uống được một ít nước mát cổ họng cũng có chút thông nhuận, nhưng cái nóng thiêu đốt trong người vẫn liên tục đòi mạng, từ dưới bụng truyền đến một cơn liệt hỏa lan tỏa ra khắp nơi hủy diệt tàn phá mọi thứ trên đường chúng đi qua. Toàn bộ thân thể sôi trào máu nóng, cường liệt kích động tựa như muốn nổ tung phá banh tất cả.

Vì sao lại như vậy? Bình Nam vương chau mày suy nghĩ, đầu bỗng nhiên sực nhớ tới một điều, đây là do Mị Hương Tán phát tác độc tính! Từng câu từng lời tàn nhẫn của Tinh Dương nhất nhất tái hiện vọng về bên tai hần.....

“Sau một thời gian không lâu, người trúng độc sẽ bị được tính kích thích dục hỏa đốt người, điên cuồng muốn phát tiết thú tính. Nếu như không tìm được cơ thể phát tiết kịp thời, máu huyết nghịch chuyển, khí tuyệt mà vong mạng!”

Dục hỏa đốt người, nổi cơn thú tính... Bình Nam vương càng nghĩ càng kinh hãi, quay đầu bỗng nhiên nhìn thấy gương mặt Tâm Nguyệt thanh trang tú lệ – hạ thân không khỏi mạnh mẽ nảy lên ngẩng đầu, trong cơ thể hừng hực liệt hỏa càng khuấy động thiêu đốt dữ dội hơn nữa.

Hần tự biết tính dục trong cơ thể đã bị được tính kích phát dâng trào, trong nháy mắt bản thân đã không thể tự khống chế được nữa. Kìm không được hướng Tâm Nguyệt hô lớn: “Tâm Nguyệt, mau tránh xa ta ra một chút!”

Tâm Nguyệt có chút khó hiểu, ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn hần, thấy sắc mặt hần ửng hồng đỏ lựng nhất thời cũng nhớ tới những lời Tinh Dương nói, khuôn mặt lạnh lùng trầm tĩnh tức khắc cũng biến sắc mà đi

động.

Bình Nam vương thống khổ nhắm chặt hai mắt, dồn dập nói: “Người đi nhanh đi! Đi đâu cũng được, càng xa càng tốt!”

Tâm Nguyệt lo sợ không yên, không biết phải làm gì đành đứng đó trơ ra nhìn hắn, trong lòng suy nghĩ lung tung, trên mặt phút chốc hiện ra thần sắc do dự bàng hoàng.

Bình Nam vương nhận thấy Tâm Nguyệt vẫn không tránh đi, trong lòng vừa tức vừa vội, nén không được tê thanh hét lớn: “Đi đi! Đi mau lên!” Bấy giờ, dục hỏa đã bành trướng càng lúc càng cao, đem chút thần trí mình mẫn cuối cùng bùng cháy sạch sẽ, hắn cảm giác bản thân đã hoàn toàn rơi vào biển lửa. Lý trí duy nhất còn sót lại vẫn thôi thúc hắn không ngừng khản giọng hô khan: “Ta van người... Đi nhanh đi.... Đi nhanh đi mà...”

Tâm Nguyệt kinh ngạc đứng trông một bên, mặt vẫn không chút thay đổi nhìn chăm chăm hắn, cả người cứng đờ hết như một pho tượng hoá thạch tuyệt đẹp.

Dâm độc Mị Hương Tán quả nhiên lợi hại, chỉ chốc lát sau đã đẩy Bình Nam vương đến độ cận kề cái chết. Hắn liều mạng gắng gượng, cố sức nhắm chặt hai mắt, cố một chút cũng không dám nhìn vào Tâm Nguyệt. Nếu không phải cả người mệt mỏi rã rời, thì chắc chắn hắn đã xoay người phi thân lên cột đá đập đầu chết tươi, thà như thế còn tốt hơn phải sống không bằng chết với những trận tra tấn điên cuồng hành hạ thân xác!

Thời gian trôi qua được một khoảng ngắn, dốc hết toàn lực đấu tranh với thứ dục vọng dơ bẩn đang dần dần dâng lên bao trọn tất cả, Bình Nam vương rốt cuộc vẫn không duy trì nổi. Đôi môi nhạt thêch khô nứt đã bị cắn đến xuất huyết, hai tay nắm chặt thành quyền cũng bị móng tay cào cào đâm nát da thịt. Độc tố lan tràn nhanh chóng khuếch tán trong cơ thể, máu huyết tựa hồ đã bị dục hỏa thiêu đốt bốc hơi dậy lên, ý thức hoảng loạn từng chút tan biến, Bình Nam vương ý thức được thân thể mình ngay tức thì sẽ bị cuồng phong liệt diễm mãnh liệt vô tận nuốt trọn vào lòng!

Đúng lúc này, hắn cảm thấy hai má nóng bỏng bất chợt mát lạnh, cái lạnh truyền đến từ bàn tay mềm mại nhỏ nhắn nhẹ nhàng mơn trớn trên mặt.

Bình Nam vương kinh ngạc mở mắt, chỉ nhìn thấy một ánh mắt thương hại nhìn hắn, một vẻ mặt cực độ phức tạp, tựa hồ như đang do dự đấu tranh vì một điều gì đó.

“Hắn làm sao vậy? Chẳng lẽ hắn muốn...” Bình Nam vương mơ hồ mê loạn trong đầu bỗng nhiên hiện lên ý niệm kỳ quái. Nhưng hắn rất nhanh lại kiên quyết phủ nhận. Không thể nào! Hắn hận ta như vậy, chuyện này làm sao có thể xảy ra được chứ!?

Tiếp đó lại thấy hai tròng mắt trong suốt của Tâm Nguyệt long lanh u buồn dần dần xoáy sâu, thân mình không thể ức chế kịch liệt rung động. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ được tạo hóa điêu khắc tinh xảo, trong phút chốc như minh châu bùng lên trong đêm tối mang sắc ánh sáng lung linh huyền ảo soi rọi khắp thể gian u mê trầm tịch. Bình Nam vương không khỏi bất động ngây dại, nhìn đắm đắm không hề chớp mắt,

trên dưới toàn thân mang theo thứ dục vọng đang rít gào trong cơ thể chẳng mấy chốc đã không kìm giữ được, mạnh mẽ ngẩng đầu.

Tâm Nguyệt tuyệt nhiên cắn răng, bàn tay nhỏ bé khẽ run lên chậm rãi chạm vào vạt áo trước ngực Bình Nam vương, ngón tay thon dài nhẹ nhàng linh hoạt tháo rời chiếc cúc áo đầu tiên.

“Không!!!!” Bình Nam vương run giọng ngăn cản bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đó. Kì thực, toàn bộ những gì xảy ra bây giờ đều là mơ ước tha thiết của hắn hơn một năm qua, hắn tình nguyện vứt bỏ hết thấy những hy vọng của hắn những nỗi khổ đau vất vả không nói được với ai. Dẫu như thế, hắn cũng không muốn phải làm như vậy, hắn nợ Tâm Nguyệt thật sự quá nhiều, hắn không thể tiếp tục làm tổn thương con người kia nữa!

“Ta đã làm súc sinh một lần rồi...” Bình Nam vương đau lòng nhẹ nhàng buông tay người kia ra, nhìn chăm chăm hắn: “Ta không muốn lại phải làm nó một lần nào nữa!...” Trong giọng nói run rẩy bao hàm vô hạn ý chí quật cường, có trời biết hắn phải mất rất nhiều công sức mới có thể buông ra được quyết định như vậy!

Tâm Nguyệt mang gương mặt lãnh băng có chút rung động, ngập ngừng nói: “Vậy người...”

“Đừng nói gì nữa! Người đi nhanh đi...” Bình Nam vương mạnh mẽ quay đầu sang một bên, đáy mắt trong suốt long lên, tầm mắt dần dần mơ hồ phai nhạt.

Tâm Nguyệt buồn bã nhìn hắn, hai phiến môi non mềm hồng nhạt co rút run rẩy khẽ va chạm nhau, bỗng nhiên cắn răng một cái, bàn tay nhỏ bé ấy lại lần nữa đưa lên xoa nhẹ ***g ngực cường tráng của Bình Nam vương.

Bình Nam vương thống khổ nhắm mắt chau mày, tận trong cơ thể không không biết từ đâu nào sinh ra một cỗ khí lực, đột ngột nghiêng người từ trên tầng đá ngồi bật dậy.

Tâm Nguyệt hoảng sợ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hắn, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn như ngọc nhất thời hồ thẹn trượt xuống.

Bình Nam vương sắc mặt vặn vẹo nhìn chăm chăm người thiếu niên lương thiện, đôi môi trắng bệch khẽ mấp máy: “Tâm Nguyệt, ta không xứng! Ta thà chết cũng không muốn để người dùng loại cách này tới cứu ta!” Nói xong mạnh mẽ hít sâu một hơi, nhấc chân lão đảo đi về hướng cửa động Đông Nam.

Bình Nam vương liên tiếp bị thương trúng độc, thể lực sớm đã cạn kiệt, lúc này hoàn toàn nhờ đều vào ý chí kiên cường mà chống đỡ di chuyển. Vừa đi đến trước cửa động chưa kịp bước vào, bất chợt trong ***g ngực quặn đau khó chịu khí huyết cuộn cuộn, nhịn không được vội vàng xoay người, đấm ngực phun ra một bùm máu lớn.

Tâm Nguyệt đương ngồi yên bất động, kinh ngạc nhìn thấy tất thấy lập tức khôi phục lại tinh thần ban đầu, nhanh chóng đứng dậy hướng trước mặt chạy tới. Bình Nam vương cả người chấn động, ảm đạm thâm nghĩ: Ta có chết cũng phải chết thật xa, nói cái gì cũng không thể chết trước mặt hắn! Nghĩ như vậy, liền

cắn chặt răng lùi sâu vào bên trong cửa đông âm u tối mịt.

Mật động này hiển nhiên là từ thiên nhiên dựng thành, bốn vách tường chót vót dốc ngược, mặt đất như cái hồ nông sâu không bằng phẳng, thêm tuyến ánh sáng hắc ám mờ ảo, Bình Nam vương cơ hồ nghiêng ngã lão đảo men theo bờ tường đi về phía trước. Thể lực hắc sớm đã suy yếu, chưa đi được bao xa đã bị Tâm Nguyệt từ phía sau bắt kịp.

Tâm Nguyệt dưới tình thế cấp bách chạy đi, còn chưa kịp mang theo cả nển, trong con hầm ẩm thấp u tối sờ soạng một hồi rất cục cũng bắt được bả vai Bình Nam vương, thuận tay kéo cánh tay hắc về phía mình, khó khăn đỡ lấy thân hình đương lung lay sắp đổ của hắc. Bình Nam vương nhìn thấy Tâm Nguyệt tận lực đuổi theo không khỏi cảm động vạn phần, tâm thần kích động lại cuồn phun ra một ngụm máu tươi.

Tâm Nguyệt hoảng sợ vội nói: “Người nôn ra nhiều máu như vậy, tính sao bây giờ!?”

Bình Nam vương lại hoàn toàn không hề sợ hãi, nhẹ nhàng cười đùa: “Không sao đâu! Nôn ra hết thì sẽ còn gì để nôn ra nữa!”

Đáy lòng Tâm Nguyệt mãnh liệt run lên, trong bóng tối hốc mắt đau nhức, nhịn không được rơi xuống hai hàng thanh lệ.

Bình Nam vương đỡ tay chống lên tường đi về phía trước cố hai bước lại vui vẻ nói: “Tâm Nguyệt, chúng ta đi nhanh lên! Ta không muốn phải chết ở cái nơi quỷ quái này đâu!”

Tâm Nguyệt không khỏi ảm đạm thâm thương, mặc nhiên không nói lời nào, rướn người tới dìu đỡ hắc gian nan đi về phía trước.

Trên con đường sâu thẳm dài ngoằng tưởng chừng vô tận, đi mãi đi mãi không thấy đích đến, cả người vô lực thần trí mơ màng Bình Nam vương cơ hồ để mặc hơn phân nửa thân mình đều dựa vào thân thể gầy yếu của Tâm Nguyệt chống đỡ. Trong miệng thi thoảng lại trào ra máu tươi dính ướt đầy vạt áo cả hai.

Tâm Nguyệt tuy rằng cực độ mệt mỏi, nhưng vẫn cắn răng gắng gượng, quần áo đơn bạc sớm đã bị mồ hôi thấm đầm sũng nước.

Đi tới một chút khom người rẽ qua một đoạn nữa, phía trước đột nhiên xuất hiện một tia sáng ngời phản xạ bên vách động. Tâm Nguyệt toàn thân rung lên, hốt hoảng nói: “Rất cục cũng đến rồi!”

Vốn đã gần lâm vào mơ hồ, Bình Nam vương nghe thế cũng cường chống mở mắt, tinh thần thoáng chốc cũng được giật dậy.

Cả hai người nhìn thấy rặng đông, đều phấn chấn vui mừng, cước bộ nhanh hơn chỉ mong có thể rời khỏi nơi hắc ám tăm tối.

Tâm Nguyệt giương mắt đứng nhìn, chỉ thấy trước mắt cỏ dại trùng điệp, cây cối um tùm, quả nhiên đã tới được sau núi Phong Linh. Quay đầu nhìn lại chỉ thấy hang động kia được phủ lấp dưới hai cây đại thụ cao lớn thân dài táng rộng, thật là một nơi bí mật thuận tiện ẩn nấp, nếu không cẩn thận nhìn kỹ căn bản cũng không bao giờ thấy được.

Lúc này sắc trời dần tối đã cận kề hoàng hôn, Bình Nam vương thoát khỏi khốn cảnh, chân khí cạn kiệt rồi cuộc duy trì không nổi, thân mình đổ sập ngã quỵ xuống đất.

Tâm Nguyệt cả kinh, vội khuy người xuống, nhẹ giọng hỏi: “Người sao rồi?”

Bình Nam vương suy yếu nhìn Tâm Nguyệt cười cười, hình bóng người kia phản chiếu dưới đáy mắt hắn gần gũi thân thiết, bất chợt tâm thần đột ngột rung động, khí huyết dâng lên nhịn không được lại phun ra một ngụm máu nữa. Hai mắt tối sầm lại, chỉ cảm thấy trước mắt tất thấy đều trở nên mơ hồ mờ nhạt.

Tâm Nguyệt kinh hoàng lúng túng nhìn hắn, nhất thời không biết phải nên làm thế nào mới ổn.

Bình Nam vương tự biết đại nạn gần kề, trong lòng ngược lại hoàn toàn thản nhiên. Cố gắng tác động khỏe miệng muốn thu hết sức lực mỉm cười lần cuối với Tâm Nguyệt....

Ai ngờ đúng lúc này, hắn bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân dồn dập từ xa truyền đến, ngay sau đó phía sau Tâm Nguyệt thành linh xuất hiện hai cái bóng dáng dấp như những tên đại nội thị vệ. Bình Nam vương không khỏi hoảng hốt: Nhanh như vậy đã bị bọn người Tinh Dương phát hiện rồi sao!?

Lúc này, Tâm Nguyệt cũng giật mình phát giác có người tiến đến, hoảng sợ quay đầu lại nhìn. Bình Nam vương vừa tức vừa vội, trong yết hầu lại có máu tươi dâng lên, ý thức cũng dần dần hỗn loạn. Hiển nhiên phía sau bóng hai tên thị vệ đó là dáng dấp của hai vị thanh niên mình vận hoa phục chậm rãi đến gần, một trong hai người thoạt nhìn qua y hệt bộ dáng Tinh Dương. Bình Nam vương nén lòng tuyệt vọng, âm thầm cảm thán: Rồi cuộc vẫn không thoát khỏi Tinh Dương truy sát! Chỉ cảm thấy trước ngực đau nhức, trước mắt tối đen, gần như không hay biết gì nữa! Loáng thoáng trong mê man vọng gọi...

Ta không thể bảo vệ được người... Ta xin lỗi...

30. Chương 29

Bình Nam vương chưa bao giờ nghĩ tới mình cứ nhiên còn có thể tỉnh lại, chẳng những vậy còn bình an quay trở về dưới gian nhà tranh của sư huynh mình. Hắn vừa mở mắt liền nhìn thấy Giang Ngâm đang thân thiết nở nụ cười ấm áp.

“Cám ơn trời đất! Người rốt cục cũng tỉnh lại!” Giang Ngâm như trút được gánh nặng, thở dài nhẹ nhõm.

Bình Nam vương vừa tỉnh táo lại, trong đầu loáng thoáng còn có chút mê loạn, chỉ có thể cúi đầu “Ừ” nhẹ một tiếng.

Ngay sau đó, hắn thấy được bóng người đứng phía sau Giang Ngâm là một thiếu niên mình vận hoa phục, khí chất trầm ổn, khuôn mặt tuấn lãng, rõ ràng chính là đương triều thái tử – Nhược Hiền!

Bình Nam vương nhất thời hiểu rõ, trước khi mình hôn mê có nhìn thấy bóng người thiếu niên mặc hoa phục đi tới, ra không phải là Tinh Dương mà là thái tử, thì ra ấy là thái tử và sư huynh đến kịp cứu mình cùng Tâm Nguyệt.

Thế, Tâm Nguyệt đâu? Bình Nam vương cố mở to mắt miên man tìm kiếm, rất nhanh hắn đã kịp thấy Tâm Nguyệt đang đứng ở cuối giường! Cặp ngươi sáng ngời u buồn, ngơ ngẩn nhìn hắn, ẩn sâu dưới đáy mắt dường như còn che giấu một tia lo lắng quan tâm.

Bình Nam vương nghẹn lại, đáy lòng khẽ động, khóe miệng không tự chủ nhìn người kia trấn an nở một nụ cười dịu dàng sáng lạn.

Tâm Nguyệt sắc mặt khẽ biến, nhất thời sợ hãi cúi đầu, biểu tình trên mặt trở nên phức tạp khó hiểu.

Hắn rốt cục đã không còn oán hận ta nữa! Bình Nam vương trong lòng một trận vui mừng kích động, toàn tâm đang thả trôi theo cảm giác phiêu diêu tự tại bất chợt lại nghe tiếng thái tử bên cạnh, thành khẩn nói: “Bình Nam vương, lần này quả thực phải cảm ơn người rất nhiều! Nếu không nhờ có người liều chết bảo vệ, Tâm Nguyệt chỉ sợ đã lành ít dữ nhiều! Ta đã đến chỗ Tinh Dương lấy được về giải độc cho người rồi, nghỉ ngơi trong chốc lát người sẽ mau khôi phục lại thôi.”

Bình Nam vương thấy thế vội đáp: “Đa tạ ân cứu mạng của điện hạ!” Tiếp theo lại trầm giọng nói tiếp: “Năm đó, điện hạ đem cứu hoàng tử phó thác lại cho ta, ta dù cho bỏ cả tính mạng cũng quyết không phụ lòng điện hạ phó thác!”

Thái tử tán thưởng cười vui nói: “Vương gia trung can nghĩa đảm khiến người người khâm phục! Ân tình lần này, ta và Tâm Nguyệt quyết ghi lòng tạc dạ suốt đời không quên!”

Bình Nam vương hơi ngượng đỏ mặt, im lặng miễn cưỡng cười cười.

Thái tử lại hòa nhã nói tiếp: “Người trọng thương chưa lành, trước hết nên nghỉ ngơi thật tốt trước đã.” Nói xong quay đầu hướng Tâm Nguyệt ôn nhu nói: “Tâm Nguyệt, người ra đây một chút, ta có lời muốn nói với người.”

Tâm Nguyệt ngạc nhiên ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Bình Nam vương lần nữa, rồi quay đi yên lặng nói bước thái tử ra ngoài.

Bình Nam vương nhìn không chớp mắt, vẫn tiếp tục dõi theo bóng dáng Tâm Nguyệt mãi đến khi hắn đã

ra khỏi nhà tranh, mới thu ánh mắt về, quay sang Giang Ngâm hỏi: “Sư huynh, nếu người cùng thái tử chung đường trở về, chuyện đó hẳn là đã hoàn toàn thành công rồi phải không!?”

Giang Ngâm vui mừng gật đầu đáp lời: “Ừ, thành công rồi! Ta bôn ba ở kinh thành mất rất nhiều công sức mới dò la được vị nữ quan kia nguyên lai đã xuất gia làm ni cô, vì thế ta tìm tới cửa am khuyên nàng đứng ra chỉ rõ sự thật. Năm đó, nàng cũng bởi vì việc này mà sâu sắc hối hận mới chán chường xuất gia lánh khỏi thói đời, nghe xong lời khẩn cầu của ta, thì quyết định dứt khoát yết kiến Huyền Vũ để nói ra chân tướng. Huyền Vũ để bệnh tình nghiêm trọng, cũng gọi là thân gần cửa chết phát ra thiện tâm. Nghe xong lời kể của nàng mới đầu cũng không tin, nhưng sau lại thấy nàng vô cùng đau đớn nói lời khẩn thiết, lại quyết cầu chết minh chứng hiển nhiên tin tưởng và không hề nghi ngờ chỉ nữa. Lúc ấy, lập tức nổi cơn thịnh nộ trút phé Trần hoàng hậu, sau đó hướng thái tử sám hối nói rằng đã pháí Tinh Dương đi truy sát cửu hoàng tử, ra lệnh thái tử cấp tốc chạy đi giải cứu!”

“Ta cùng thái tử ngày đêm thần tốc vừa đặt chân đến Phong Linh sơn liền thấy ngay Tinh Dương đang chỉ huy nhân mã đào bới địa động, thấy vậy thì ta ngay biết các người đã trốn vào địa động ẩn nấp, vội vàng dẫn thái tử chạy tới sau núi tìm kiếm, đúng lúc thấy người cùng Tâm Nguyệt chật vật chạy ra. Tâm Nguyệt vừa thấy chúng ta đi đến, đau thương khóc ra thành tiếng, kinh hoàng lúng túng nói rằng người vì cứu hấn mà bị thương trúng độc, cầu xin bọn ta mau mau tới cứu người. Thái tử cực độ khiếp sợ, vội vàng bắt Tinh Dương giao thuốc giải ra mang đến giải độc cho người, rốt cuộc mới cứu được tính mạng của người về.”

Bình Nam vương cười lớn sảng khoái: “Lúc ấy, ta cứ tưởng là lần này phải đi gặp diêm vương gia thật rồi! Ai ngờ mệnh ta vẫn còn chưa tuyệt a!” Dứt lời chuyển giọng đánh lại vừa hận vừa nói: “Tinh Dương – tên ác tặc này! Hấn hại ta thật là thâm hiểm!”

Giang Ngâm thản nhiên nói tiếp: “Thái tử đã nói hết chân tướng cho hấn nghe, nhưng hấn cương quyết vẫn không tin, còn cùng thái tử cãi vả một trận long trời, rồi tức giận tự mình hồi kinh!”

Bình Nam vương chau mày, giận dữ nói: “Tên gian tặc này, hận Tâm Nguyệt thấu tận xương tủy, tất nhiên không dễ dàng chịu tin rồi! Ta năm đó bị hấn lừa gạt thật sự khổ sở, hiện tại còn hại ta thiếu chút nữa vứt bỏ tính mạng, món nợ này chung sẽ có một ngày ta đến tìm hấn tính hết một lượt!”

Giang Ngâm lắc đầu cười khổ: “Tinh Dương âm hiểm dối trá, mặc dù là thân huynh đệ cùng cha với Tâm Nguyệt, nhưng tính tình lại một trời một vực, thật khiến người ta không sao lường được mà!”

Bình Nam vương nhớ tới lúc còn trong động, Tâm Nguyệt đã không ngại quá khứ, xả thân cứu hấn, không khỏi khiến hấn cảm khái không thôi: “Tâm Nguyệt lương thiện dịu ngoan, trọng tình trọng nghĩa, thật sự là thế gian hiếm gặp! Hấn lần này cũng xem như là sau cơn mưa trời lại sáng, khổ tận cam lai!”

Giang Ngâm ngẩng đầu phóng ánh nhìn ra những rặng núi trùng điệp xa xăm bên ngoài cửa sổ, sâu kín thở dài: “Đúng vậy! Chỉ mong hấn về sau có thể hoàn toàn bình yên, từ nay về sau sống trọn vẹn với những ngày hạnh phúc!”

Khắp cả rừng núi um tùm táng cây, thái tử và Tâm Nguyệt tìm một bãi đất trống bên cạnh mấy tảng đá lần lượt ngồi xuống.

“Tâm Nguyệt, đã hơn một năm không gặp, ngươi đã trưởng thành không ít rồi!” Nhìn gương mặt tuyệt luân tuấn tú của Tâm Nguyệt, thái tử si ngốc mở lời.

Tâm Nguyệt tha thiết nhìn thái tử, hàng lông mi dày rậm run lên, đáy mắt không khỏi ươn ướt ngấn lệ.

“Hơn một năm qua thiếu ngươi, ta tưởng chừng như đã chết đi!” Thái tử yêu chiều nhẹ nhàng kéo Tâm Nguyệt vào ***g ngực âu yếm.

Tâm Nguyệt lẳng lặng rúc vào lòng người yêu dấu, tâm thần từng đợt kích động, nước mắt rốt cuộc không kiềm chế nổi lăn lăn rơi xuống.

Thái tử thấy thế xiết tay ôm hân càng chặt hơn.

“Theo ta hồi cung đi, phụ hoàng đã biết ngươi là thân sinh nhi tử của hân rồi!” Thái tử nhẹ nhàng nói.

Tâm Nguyệt trong lòng run lên, ảm đạm đáp lại: “Đã biết rồi thì sao chứ? Hân đối xử với ta như thế bảo ta làm sao chấp nhận đây, ta không muốn có người phụ thân như vậy!”

“Tâm Nguyệt, tất cả đều là hiểu lầm thôi!” Thái tử yêu thương nhìn hân, chân thành nói: “Phụ hoàng nếu sớm biết ngươi là con ruột của người thì nhất định sẽ không đối đãi với ngươi tệ bạc như thế đâu!”

Tâm Nguyệt bị ai cười lạnh một tiếng, vẻ mặt tịch mịch thê lương nói không nên lời.

Thái tử đau lòng vạn phần, buồn bã nói tiếp: “Phụ hoàng lần này lâm bệnh rất nặng, tất cả các thái y đều nói người sẽ không còn sống được bao lâu nữa. Nay, lão nhân gia mong muốn trước khi chết có thể nhìn mặt người lần cuối!”

Tâm Nguyệt vẫn im bất không nói, chỉ là cúi đầu thống khổ cau mày.

Thái tử tiếp tục trầm giọng nói thêm: “Phụ hoàng biết đã phạm sai lầm bất dung, bấy giờ liền lập tức trút phế thân phận hoàng hậu của mẫu thân ta. Hiện tại, cái người hối hận nhất là.....”

“Đừng nói nữa!” Tâm Nguyệt nhẹ nhàng cắt ngang lời hân, thanh âm run rẩy lại có chút ghen ngào.

Thái tử kinh ngạc dõi nhìn hân, đáy lòng tràn đầy hy vọng hân có thể bằng lòng trở về.

Tâm Nguyệt thống khổ nhắm chặt hai mắt, dùng thanh âm cực thấp, ngập ngừng nói: “Ta sẽ theo người trở về....”

Thái tử trong lòng vui vẻ, gắt gao ôm trọn bờ vai của hân, chỉ cảm thấy ánh mắt dần dần mờ hồ nhòe đi.

Tâm Nguyệt nghiêng đầu nhẹ nhàng tựa vào trên vai thái tử, u buồn nói: “Hoàng huynh, người muốn ta trở về ta sẽ trở về. Chỉ cần là người muốn ta làm, ta sẽ làm không bao giờ cự tuyệt...”

Thái tử cả người chấn động, nghĩ đến Tâm Nguyệt trao cho mình một tấm chân tình vẹn nguyên mà bản thân lại không cách gì đáp trả, trong lòng chợt quặn thắt đau khổ.

Thái tử vốn định để Bình Nam vương ở nhà dưỡng thương chóng lành, nhưng Bình Nam vương một khắc cũng không muốn rời xa Tâm Nguyệt, hơn nữa Huyền Vũ đế lần này bệnh nặng hân thân làm diet y cũng rất muốn chạy đến thăm hỏi đôi chút, bởi vậy cố ý đi theo đoàn người của thái tử trở lại kinh đô.

Giang Ngâm tính tình đậm bạc, cơ bản đại sự đã định, nay cũng không muốn cùng hoàng thất phân tranh đấu đá, bởi vậy cũng không muốn cùng về kinh thành. Tâm Nguyệt hơn một năm qua đều là do hân cẩn thận chăm sóc tận tình dạy bảo, trong lòng vô cùng cảm kích, lúc gần đi còn ôm hân khóc đứt ruột đứt gan. Là một người trước nay vốn luôn mạnh mẽ, mà nay Giang Ngâm cũng cảm động không thôi, lệ rơi ra thấm ướt cả một góc vạt áo, an ủi dần dò thật lâu mới lưu luyến rời gót tiễn chân.

Minh Dương cung vẫn uy nghiêm như trước, phồn hoa như trước, nhưng lại vì đương kim Thánh Thượng lâm bệnh mà không khí nơi đây chợt mất đi sinh khí vắng lặng và âm u.

Đến khi Tâm Nguyệt nhìn qua Huyền Vũ đế đang nằm bất động trên long sàng, không khỏi thót tim giật mình, hân cơ hồ không còn nhận ra nổi lão nhân gầy yếu mái tóc bạc phơ đang nằm trên chiếc giường ấy chính là con người một thời kiêu hoành bá đạo, uy vũ dũng mãnh – là vị chúa tể dùng vũ lực thống trị thiên hạ đứng đầu một nước!

Năm đó, con người ấy đã cường tráng hung hãn như thế nào, mười mấy năm qua luôn luôn phải ở dưới gót giày hân chịu đủ mọi tra tấn vũ nhục. Thân thể cường tráng cao lớn đó nhẹ nhàng cưỡi trên thân mình làm chính mình thống khổ ra sao, lời nói thản nhiên lãnh khốc một khi tuôn ra có thể làm cho bản thân muốn không được muốn chết không xong! Và, ngay tại đây trên chiếc long sàng được chạm bằng ngọc thạch đó cũng đã từng thấm đẫm nước mắt nhuộm đầy máu tươi của ta đấy thôi, không phải sao!? Đáng tiếc, bệnh tật vô tình tàn phá, đã biến hân từ một bậc cao vũ uy nghiêm thành một lão nhân suy yếu tiều tụy đến mức héo hon.

Tâm Nguyệt vô hạn cảm khái, nét thống hận trên mặt cũng chậm rãi chùng xuống.

Thái tử ngồi kề bên giường của Huyền Vũ đế, nhẹ giọng nói: “Phụ hoàng à, ta dẫn Tâm Nguyệt về rồi này.”

Huyền Vũ đế tựa thân vào đệm gấm nặng nề mở hai mắt lên, mang biểu tình phức tạp nhìn chằm chằm Tâm Nguyệt. Đôi môi khô khốc không tự chủ run rẩy mấp máy, tựa hồ như muốn nói gì đó, nhưng bất chợt ngay khoảnh khắc ấy lại khép lại không biết phải làm sao mở lời.

Tâm Nguyệt quỳ trên mặt đất, từ đầu đến cuối vẫn buông đầu xuống, không lên tiếng cũng không mở

miệng thỉnh an, trên mặt một chút biểu tình cũng không có, làm cho người ngoài nhìn vào lầm tưởng hẳn là một khối gỗ đá vô tri vô hồn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua từng phút từng giây, cả hai cứ như vậy chờ người ra không ai chịu mở miệng lên tiếng.

Thái tử khổ sở nhìn cả hai, trong lòng sầu lo vạn phần, hẳn rất muốn phá vỡ cục diện bế tắc này, nhưng lại đắn đo không biết như thế nào mới phải.

Qua một lúc khá lâu, Huyền Vũ để bỗng nhiên lẩm bẩm nói: “Trầm mệt rồi, các người lui hết ra ngoài đi!” Ngữ khí thốt ra mỗi một chữ đều, bi thương đến độ nói không nên lời.

Thái tử nhất thời ngây ngốc, định mở miệng nói gì đó nhưng lại chợt thấy Huyền Vũ để hai mắt đã khép lại, đành phải suy sụp kéo tay Tâm Nguyệt nhẹ nhàng lui xuống.

Đi đến cửa đại điện, Tâm Nguyệt dừng chân lại, đột nhiên lên tiếng: “Hoàng huynh, đây là lần đầu tiên ta được đi bằng hai chân ra khỏi Minh Dương cung.”

Thái tử ngẩn ra, trong lòng tựa như có ai vò ai xé, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại Tâm Nguyệt. Chỉ thấy mi mắt Tâm Nguyệt buông xuống chậm rãi thở dài một hơi, trên mặt ngược lại hiện lên thần sắc thản nhiên bình tĩnh.

31. Chương 30

Thái tử cùng Tâm Nguyệt vừa mới rời khỏi Minh Dương cung, lập tức nhìn thấy Bình Nam vương đang đứng trước đình viện chờ đợi.

Lạc anh rơi rụng lất phất theo vạt áo trắng thuần của Bình Nam vương nhẹ nhàng tung bay, con người ấy cứ lặng yên đứng đó mà phát ra khí vũ hiên ngang, anh tuấn đỉnh đạc. Trong đình viện thiên kiều bách diễm, duy chỉ có phong thái của hắn như muốn làm lu mờ hương hoa tranh sắc cùng kiều diễm. Tâm Nguyệt bất giác cũng ngây dại đứng nhìn.

Bình Nam vương bắt gặp thái tử và Tâm Nguyệt sánh vai bước ra, cử chỉ thân mật, trong lòng bất chợt đau xót, một tia ngưỡng vọng u buồn lặng yên lướt qua đáy mắt.

Thái tử nhìn thấy Bình Nam vương vừa định nói điều gì đó, bỗng nhiên phía sau chạy tới một tiểu thái giám khom người bẩm báo: “Thái tử điện hạ, mấy vị Thái y đều đến cả rồi, hiện đang chờ ngài ghé qua bàn việc.”

Thái tử đành phải quay đầu lại, thấp giọng nói với Tâm Nguyệt: “Người đứng đây chờ ta một lát, ta đi đây

một chút sẽ quay lại ngay.”

Tâm Nguyệt khẽ gật đầu “Ừ” nhẹ một tiếng, thái tử lại cũng nói với Bình Nam vương đôi câu gì đó rồi rảo bước đi cùng tiểu thái giám kia.

Cả một đình viện rộng lớn đơm đầy hoa tươi, cũng chỉ còn lại mỗi Bình Nam vương và Tâm Nguyệt lặng yên đứng trong gió lộng.

Bình Nam vương hít sâu một hơi, tiến đến bên cạnh Tâm Nguyệt ôn ngôn hỏi: “Thánh Thượng, thế nào rồi?”

Tâm Nguyệt cũng không nhìn hắn, than nhẹ một hơi rồi đáp lại: “Còn có thể thế nào? Ta không nhìn mặt hắn, hắn nhất định cũng không muốn gặp mặt ta. Chỉ là càng không muốn không cam tâm, thì lại càng thấy không cam tâm hơn nữa.”

Bình Nam vương nghe ngữ khí hắn bi oán thê lương, trong lòng cũng không khỏi dậy lên thương cảm.

Tâm Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên thiên không, buồn bã nói tiếp: “Ta thà rằng tất cả đều là giả dối! Nếu ta không phải là con của hắn, thì hắn vẫn ngược đãi ta như là một lễ dĩ nhiên, và ta vẫn hận hắn hiển nhiên như luân lý thường tình!”

Bình Nam vương im lặng không nói, trong lòng lại vẫn thay hắn lo lắng khổ sở: Tâm Nguyệt đối với phụ hoàng hắn dĩ nhiên không thể sinh ra thứ tình cảm yêu thương như một cặp phụ tử bình thường! Ngay cả cảm hận cũng không cách gì hận được, ngoại trừ không đành lòng cũng chỉ có thể không cam tâm, đời người đáng sợ nhất cũng chỉ là những chuyện nan giải bất đắc dĩ như thế thôi!

Đang lúc hai người đều chìm trong những mặc cảm đau thương của mình thì chợt nghe bên ngoài đình viện truyền đến từng trận ồn ào huyền ảo. Bấy giờ, chỉ thấy một thiếu niên cầm kiếm xông vào đình viện điên cuồng lao tới, vẻ mặt dữ tợn đáng sợ, hiển nhiên không ai khác chính là tứ hoàng tử Tinh Dương! Sau lưng một đám thái giám thị vệ chùng chân hoảng sợ, hốt hải cùng theo tiến vào, nhưng nhất loạt đều bị Tinh Dương quát tháo chói tai làm sợ tới rơi gươm rớt giáo lùi tạt ra xa.

Tinh Dương vừa thấy mặt Tâm Nguyệt càng thêm điên giận, hung tợn quát lớn: “Tiện nhân! Người làm hại mẫu thân ta bị mất vị trượng phu, hôm nay ta sẽ phải giết chết người mới dẹp tan mối hận trong lòng!” Dứt lời, trường kiếm vung lên nhắm ngay Tâm Nguyệt chém tới.

Bình Nam vương lần trước bị Tinh Dương hãm hại thê thảm, sớm với hắn hận thấu xương tủy, lần này lại thấy hắn ác ý khiêu khích, trong lòng lửa giận bùng lên, cũng không màng thương thế trong người, lập tức rút bội kiếm nghênh đón!

Trên thực tế, võ công hắn vốn cao hơn Tinh Dương rất nhiều, nhưng thứ nhất nội thương chưa lành khí lực càng không thể phát huy đến mức cao nhất, thứ hai Tinh Dương hệt như người điên lao đầu liều mạng, khí thế bức người, bất lợi quá rõ hiển nhiên giao đấu trong chốc lát, Bình Nam vương lập tức bị

buộc rơi xuống thế hạ phong.

Mọi người bàng quan đứng nhìn, mặc nhiên để Tinh Dương tùy ý *** uy bạo ngược, không ai dám bước ra ngăn cản, có vài người linh động vội chạy ngay tới chỗ thái tử báo tin, còn lại tất cả chỉ có thể vây quanh bốn phía đình viện đứng sững tại chỗ, luống cuống không biết làm bất cứ cái gì, chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn trong im lặng.

Tâm Nguyệt trong lòng vừa hận lại vừa vội, hận một lũ thái giám thị vệ nhát gan sợ sệt, rõ ràng chiếm thế thượng phong mà lại không khẳng khái trượng nghĩa một tay tương trợ! Nóng vội vì Bình Nam vương tránh trái đờ phải, nháy mắt đã sắp chống đỡ không nổi!

Ngay lúc cấp bách sắp rơi gươm hạ màn, thì thái tử vội vàng chạy tới, vừa thấy Tinh Dương càng quấy làm loạn liền cả giận quát lớn: “Dừng tay! Tinh Dương! Người điên đủ chưa, giờ còn muốn giết chết luôn đệ đệ ruột của mình mới hả dạ hay sao!”

Tinh Dương vẫn chưa chịu buông thủ dừng tay, còn lạnh lùng cười khẩy đáp trả: “Ta không có loại đệ đệ hạ lưu vô sỉ đi làm *** dưới thân thiên hạ!”

Một vị thái tử luôn luôn bình tĩnh trầm ổn mà ngay lúc này cũng không kìm nổi tức giận cả người run lên, trừng mắt nhìn bọn thị vệ quát mắng: “Các người chết hết đâu rồi! Còn không mau bắt lại tứ hoàng tử cho ta!”

Bọn thị vệ kinh hãi nhìn thấy thái tử nổi cơn thịnh nộ, bấy giờ mới cuống quýt bỏ nhào tới xông lên phía trước bắt lấy Tinh Dương.

Bình Nam vương trọng thương chưa lành, mệt mỏi khom người thở gấp, nhìn Tinh Dương bị chế trụ cũng hạ gươm ngừng thủ. Giận dữ lui xuống bên người Tâm Nguyệt.

Tinh Dương mặc dù bị vài tên thị vệ gắt gao khóa trụ, nhưng vẫn liều mạng giãy dụa, song song còn hung hăng trừng mắt nhìn Tâm Nguyệt, cay độc mắng: “Tiện nhân thói tha! Ý vào chút nhan sắc tà yêu mà huênh hoang *** loạn phóng đảng, còn gian trá mị hoặc lòng người! Một ngày nào đó, ta chắc chắn sẽ thay trời hành đạo diệt trừ yêu nghiệt!”

Tâm Nguyệt nghe hấn chửi mắng, trong lòng bất chợt lại đau nhói ngạt thở, đảo mắt nhìn thấy mọi người xung quanh đều nhìn mình bằng một ánh mắt cổ quái dị thường, tức thì gọi lại tất cả những đau thương trong quá khứ, cuối cùng vẫn không cầm lòng nổi quay người chạy vụt ra khỏi đình viện!

Thái tử kinh hãi, bước nhanh tiến đến vọng gọi: “Tâm Nguyệt, người định đi đâu?!”

Tâm Nguyệt chợt dừng lại ở cửa đình viện, chậm rãi quay đầu về u buồn nói: “Hoàng huynh, ở trong hoàng cung này ta còn có thể ngốc đầu dậy mà sống nổi hay sao?”

Thái tử nhất thời ghen lời, mâu thuẫn chau mày.

Bình Nam vương đi đến bên người thái tử, trầm giọng nói: “Điện hạ, ta nghĩ trước mắt, cứ để cửu hoàng tử ở lại bên phủ ta thôi.”

Thái tử thâm ý khế liếc nhìn hấn một lần, rồi đành lòng gật đầu.

Đêm thâu tràn về, bầu không khí tại Minh Dương cung càng tĩnh lặng đến thê lương.

Thể xác và tinh thần thái tử đều chùng xuống mệt mỏi, nhưng vẫn không yên lòng, một mực canh giữ trước giường Huyền Vũ đế. Trong ánh nến lay lắt mờ nhạt, Huyền Vũ đế sắc mặt u ám, nếp nhăn trên mặt giăng kín khắp nơi, đứng trước vẻ già nua yếu ớt của kẻ bên bờ vực tử thì cái khí thế oai hùng ngày xưa sớm đã phai tàn không còn lại gì cả.

Thái tử đau lòng, ai thán nói: “Phụ hoàng đã già đi nhiều quá, người lần này có thể chống cự được bao lâu đây?” Suy tư vừa xẹt qua ánh mắt lại có chút nhòe đi.

Huyền Vũ đế mờ mịt mở to mắt nhìn chăm chăm trên đỉnh trần ngậy dại, qua hơn nửa ngày bỗng nhiên thở dài lẩm nhẩm: “Bộ dạng hấn càng ngày càng tuấn tú!...”

Thái tử ngẩn ra, biết hấn đang nói về Tâm Nguyệt, liền thấp giọng đáp lại: “Vâng! Tâm Nguyệt càng lớn càng giống hệt mẫu thân hấn, từ nhỏ vốn đã thanh trang tú lệ, tuấn nhã thoát tục.”

“Aizz...” Huyền Vũ đế ưu sầu não nề, lại thở dài một hơi, thống khổ nói tiếp: “Trẫm rất có lỗi với mẫu tử bọn họ!”

Nhìn gương mặt già nua nhen nhúm lệ của Huyền Vũ đế thì biết người kia đang tuyệt vọng vùng vẫy trong đau đớn hổ thẹn, thái tử khổ sở cúi đầu, nường theo lời nói thương cảm của Huyền Vũ đế hấn có thể sâu sắc cảm nhận tận trong nội tâm phụ hoàng kéo dài hơi tàn sống trong sự dằn vặt vô hạn hối hận và đau lòng khôn xiết.....

Rạng sáng ngày hôm sau, Huyền Vũ đế đột ngột băng hà, trước phút lâm chung có di mệnh thái tử Nhược Hiền lên kế thừa ngôi vị chí tôn, quân lâm thiên hạ. Kế tiếp tứ phong cửu hoàng tử Tâm Nguyệt thành Đoan Duệ Thân vương.

Đoan Duệ Thân vương là phong hào tôn quý nhất trong hoàng thất đương thời, quyền lực địa vị gần như ngang tầm với vua của một nước, có thể nói dưới một người mà trên vạn người. Là phẩm hàm cao quý nhất mà tất cả chúng hoàng tử đều tha thiết mơ ước.

Sau đó, đích thân thái tử chạy tới phủ Bình Nam vương đem hết sự thể nói lại cho Tâm Nguyệt nghe. Khi ấy, Tâm Nguyệt chỉ lộ ra vẻ mặt hoang đường cười khổ: “Hạng người hèn mọn như ta mà lại được phong hàm ban tước cao quý như thế sao!?”

Trước linh đường Huyền Vũ để đồng loạt chúng hoàng tử công chúa cùng phi tần hậu cung khóc lóc đến đen kịt trời, Tâm Nguyệt – một thân áo trắng thanh lệ tuyệt tục lặng yên quỳ gối giữa chốn xa hoa giả dối mà phá lệ bất phàm.

Cả sảnh đường bi hào trong khóc thương da diết duy chỉ có Tâm Nguyệt mặt không chút thay đổi vẫn vậy bình tĩnh trầm mặc, tựa hồ người chết đi kia là người xa lạ không cùng chung một dòng huyết thống. Nhưng thái tử vẫn thâm ý nhìn ra người kia từ đầu tới cuối vẫn luôn luôn nhìn vào quan cữu tịch mịch của Huyền Vũ đế, trên nét mặt che dấu một tia bi thương. Nói cho cùng thì Huyền Vũ đế cũng là người phụ thân ruột thịt của hắn!

Đang lúc mọi người càng khóc càng thương tâm, thì chợt thấy Tinh Dương vẫn chưa mặc áo tang, tóc tai bù xù xông thẳng vào chính điện, nhất tề quỳ gối trước linh vị Huyền Vũ đế gào khóc: “Phụ hoàng! Tại sao người lại hồ đồ như vậy! Tại sao lại đi tấn phong cho một tên dê tiện giảo ngôn thành Đoan Duệ Thân vương! Tên tiện nhân đó *** đáng vô sỉ, hắn làm sao xứng đáng chứ! Phụ hoàng... người đúng là một lão già hồ đồ!”

Mọi người trên điện nhìn thấy Tinh Dương chẳng những không mặc tang phục còn cuồng đại nói bừa hết thấy đều lập tức ngừng khóc, kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn.

Thái tử cảm tức đến mặt mũi trắng bệch, lớn tiếng phẫn nộ quát: “Tinh Dương! Người điên rồi sao! Đây là nơi nào, mà người dám càn quấy như thế!”

Tinh Dương quay đầu oán hận liếc mắt nhìn thái tử cảm giận nói: “Hoàng huynh trầm mê sắc đẹp, hoàn toàn không để ý đến tình cảm mẫu tử ruột rà máu mủ. Người thật sự làm trái tim Tinh Dương băng giá không thôi!”

“Người nói năng bậy bạ gì đó!” Thái tử tức giận run giọng không kiềm nổi thân mình.

Tinh Dương nhất thời hoảng hốt, ngàng mặt đối diện nhìn Tâm Nguyệt đương quỳ gối cách đó không xa, phẫn hận nói “Ta giết người, tên tiện nhân này!” Dứt lời, từ trong ngực áo rút ra một con dao nhọn sắc bén, lao về hướng Tâm Nguyệt đâm tới.

Tâm Nguyệt quỳ gối ngay trước chúng phi tần, mắt thấy Tinh Dương lộ ra hung quang chạy thẳng về phía mình như kẻ cuồng đại, thỉnh linh sợ tới mức không giữ vững tư thế ngồi phịch hẳn xuống đất, chết trân tại chỗ. Linh đường tức mục trang nghiêm trong nhất thời tán loạn bát nháo lẫn vào tiếng kinh sợ thất thanh của nhiều người trong điện thờ.

Tâm phé thái tử cơ hồ tức nghẹn lại, cũng không sai bọn thị vệ bên người, mà tự mình xông về phía trước nhào tới giữ chặt cánh tay Tinh Dương. Tinh Dương cố sức vùng tay nhưng không vùng thoát nổi, xoay người cùng thái tử giằng co điên cuồng.

Tất cả mọi người bị sự việc phía trước dọa đến mức ngây người bất động, bọn thị vệ đứng bên cửa vội vàng xông lên hộ giá, thoát một cái đã hoàn toàn chế trụ Tinh Dương.

Thái tử thoát khỏi trói buộc lật đật chạy đến trước mặt Tâm Nguyệt vội vàng nâng hân dậy, ôn nhu hỏi: “Người thế nào? Có sao không?”

Tâm Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, biểu tình phức tạp miễn cưỡng cười khổ.

Lại nghe tiếp Tinh Dương vẫn đang ô ngôn uế ngữ rống mắng không ngừng, Tâm Nguyệt lặng lẽ cúi đầu, huyết sắc trên mặt lập tức tán đi rồi bỏ thân thể hân.

Thái tử phần nộ cùng cực, lạnh lùng hạ lệnh: “Đem tứ hoàng tử áp giải đến Tông Nhân phủ nghiêm mật trông giữ, chờ qua tang lễ xử theo quy pháp!”

Tinh Dương không khỏi cuồng khiêu gào nói: “Hoàng huynh, vì một tên dê tiện hạ lưu mà người đã đối xử với ta như vậy! Người đúng là hạng vô tình bạc nghĩa!...” Hai bên thị vệ áp chế hân vội vàng dụng sức lôi hân ra ngoài rồi khỏi chính sảnh.

Tai nghe những thanh âm chửi rủa ô tục từ từ trôi đi xa dần, trong lòng thái tử như loạn đao cắt nát, dù sao từ nhỏ đến lớn đây cũng là người đệ đệ mà hân hết mực yêu thương!

Huyền Vũ để được mai táng tại Hoàng Tây Lăng, vì trừng phạt Tinh Dương, thái tử phái hân đi thủ Hoàng Lăng, cũng hạ lệnh không được để hân rời Hoàng Lăng nửa bước, nếu không giết không cần báo!

Tinh Dương nửa điên nửa dại bị thô bạo áp giải đến Hoàng Lăng. Còn Trần hoàng hậu bởi vì đã bị Huyền Vũ để phế bỏ từ trước, cho nên không thể gia phong thái hậu, chỉ đành phải ở Cẩm La cung mang thân phận thê lương sống trọn kiếp người trong cô quạnh.

Sau khi Huyền Vũ để vừa phát tang xong, trên dưới cử quốc lại bắt đầu hân hoan chuẩn bị đại lễ mừng tân quân vương đăng cơ. Nguyên bản không khí trầm lắng tại Minh Dương cung lại dần dần khôi phục về huyền não phồn hoa xưa kia.

“Hoàng huynh, ta có một chuyện muốn nói với người lâu rồi, chỉ là thấy người bận lo nhiều thứ nên mới không mở miệng nói ra.” Tại đại điện Đông cung, Tâm Nguyệt dị thường bình tĩnh hướng thái tử thản nhiên nói.

Bởi vì còn chưa tới ngày cử hành đại điển đăng cơ, nên thái tử vẫn tạm thời ở tại Đông cung. Mà Tâm Nguyệt cũng thuận theo ý hân vẫn luôn bên hân một tác không rời.

Thái tử ngồi sát bên người Tâm Nguyệt dịu dàng cười nói: “Tâm Nguyệt, chỉ cần là người nói ra, bất luận là chuyện gì hoàng huynh cũng sẽ nhất định làm theo!”

Tâm Nguyệt thâm tình ngưng trọng nhìn thái tử, đáy mắt không khỏi hoen lệ ướt đầm.

Sau một lúc lâu, mới nhẹ nhàng nói: “Hoàng huynh, tâm ý người dành cho Tâm Nguyệt, Tâm Nguyệt trọn đời không quên. Nhưng tại Minh Dương cung, Tâm Nguyệt cũng không thể nào giả câm giả điếc mà sống tiếp được nữa, nay chỉ cầu xin hoàng huynh có thể ân chuẩn cho Tâm Nguyệt rời đi nơi khác!”

“Người nói cái gì!?” Thái tử vừa nghe xong lời ấy bất ngờ sợ hãi, nắm chặt tay Tâm Nguyệt vội vàng nói tiếp: “Chúng ta khó khăn lắm mới có thể ở cùng với nhau, nay người lại đòi đi là sao!?”

Tâm Nguyệt khổ sở cúi gầm mặt xuống, hắn không dám nhìn thẳng vào thái tử càng không muốn nhìn vào bộ mặt thương tâm thất vọng của người nọ.

“Tâm Nguyệt, vì sao vậy!? Chẳng lẽ người không còn thương hoàng huynh nữa sao!?” Thái tử thống khổ truy vấn hắn.

Tâm Nguyệt ngẩng đầu lên, buồn bã nhìn thái tử đáp lại: “Hoàng huynh, Tâm Nguyệt yêu người như thể nào có trời biết đất biết. Nhưng Tâm Nguyệt kinh qua rất nhiều lăng nhục, ta không xứng đáng ở bên cạnh hoàng huynh đâu!”

Thái tử giận dữ nói: “Hiện tại người đã được tứ phong làm Đao Duệ Thân vương, chức phận tôn quý vô cùng. Còn có ai dám xem thường người nữa!?”

Tâm Nguyệt trầm sâu cười nói: “Tâm Nguyệt năm đó làm thân vi nô cùng cực ti tiện, văn võ cả triều làm sao có thể hạ mình mà tôn kính một tên nam kỹ hạ lưu đơ bẩn chỉ vì hắn mang hư danh Đao Duệ thân vương!?”

Những lời vừa tuôn ra giống như búa tạ hung hăng nện vào cõi lòng thái tử, khuôn mặt hắn co rúm suy sụp ngồi phịch xuống ngã ra lưng ghế, đau lòng nói không ra lời.

Tâm Nguyệt ngược lại thần nhiên bình tĩnh nói: “Hoàng huynh thân là quân vương đứng đầu một nước, phải làm lấy giang sơn xã tắc làm trọng, há có thể một mình Tâm Nguyệt mà để cả thiên hạ cười chê! Huống chi, tại Minh Dương này đã mang đến cho Tâm Nguyệt quá nhiều thương tổn, người hãy thương mà để Tâm Nguyệt rời khỏi nơi đây đi!”

Thái tử gần như suy sụp nhắm lại hai mắt, hắn hiểu rõ những gì Tâm Nguyệt nói đều hợp tình hợp lý. Ôm lấy thân phận hổ thẹn mà bắt Tâm Nguyệt phải chôn chân trong hoàng cung, nơi mà hắn đã nhận quá nhiều nhục hình khổ sở thì quả thật rất bất công với hắn. Nhưng mắt nhìn người yêu sắp phải rời mình đi xa, hắn lại có thể nào mà cam tâm từ bỏ!?

Sau một lúc đắn đo thật lâu, thái tử mới mỗi một thấp giọng nói: “Tâm Nguyệt, cho dù người có muốn đi nhưng người có thể đi đâu được chứ?”

Tâm Nguyệt đảo mắt nhìn ra ngoài điện, thả hồn theo những đám mây trắng trôi bồng bềnh trên bầu trời trong xanh sâu thẳm, bình thần nói: “Hoàng huynh, Tâm Nguyệt từ nhỏ sống trong cung đã phải chịu rất nhiều khổ sở, từng nếm trải qua tư vị sống không bằng chết biết bao nhiêu lần. May thay hiện giờ đã hoàn

toàn thoát khỏi khốn cảnh, thậm chí nay đã có thể từ bỏ mọi thứ mà đặt chân bước ra bên ngoài, chu du tứ hải, lưu lạc thiên nhai, còn tốt hơn phải nhìn người nhớ mặt, trông cảnh thêm sầu.”

Thái tử đau lòng cười khổ, trầm tư thật lâu, sau mới ảm đạm cất giọng: “Mười mấy năm qua người sống trong cơ khổ buồn rầu, chưa từng được sống qua những ngày êm đềm như vậy, hoàng huynh cũng mong muốn người có một cuộc sống tự do tự tại, vui vẻ thoải mái!” Nói xong dừng lại một chút, nâng mắt nhìn chằm chằm Tâm Nguyệt hết như hạ xuống quyết định rất lớn, từ tốn mở miệng nói tiếp: “Ta cũng không dám giữ người lại nữa! Người đi đi!”

Trong khoảnh khắc ấy, Tâm Nguyệt giống như nhìn thấy trên người huynh trưởng có cái gì đó bất chợt lóe lên trong phút chốc lại tan biến như vô hình, bất đắc dĩ cả người đều trở nên ảm đạm thê lương. Nước mắt hắt không kiềm chế nổi trào ra rơi xuống, không hiểu là vì mình thương tâm vẫn là thay hoàng huynh đau lòng.

Tại bến đò Phong Lăng, một con thuyền hoa lệ chuẩn bị xuất phát.

Tâm Nguyệt một mình đứng trên mạn thuyền dựa vào lan can trông về nơi xa xăm, trên mặt nước mênh mông vô bờ, trong làn sương mù mông lung lững lờ giữa muôn trùng sóng biển, hết như trái tim hắt bấy giờ phiêu diêu vô tận không thể nắm bắt.

Xa xa ẩn hiện dưới làn sương mờ mịt trắng xóa như chợt thấy bóng hình xưa cũ của con người đó, vạt áo là lát phát tung bay theo gió, một vị Vương gia cuồng ngạo chân thành ôm một khối si tình dành cho hắt, nay hắt sao có thể thờ ơ lạnh nhạt mà xem như không có chuyện gì xảy ra. Lần này, hắt yên lặng rời đi mà không để Bình Nam vương hay biết, rốt cuộc là đang mong muốn điều gì, mong muốn người kia sẽ đuổi theo hắt sao?

Thuyền phu tháo bỏ dây cương thu neo về, quan thuyền khổng lồ chậm chậm rời bến.

Tâm Nguyệt than nhẹ một tiếng, rốt cục cũng đã đi rồi, những chuyện trước đây, bao nhiêu đó cứ để gió cuốn trôi hết đi.....

Quan thuyền to lớn càng đi càng xa, dần dần chỉ còn là một chiếc bóng nhỏ bé phía xa đường chân trời.

Trên mặt biển dập dờn sóng lớn có một con thuyền nhỏ khác đang nhanh chóng rời bến tìm đến trùng dương.

Một thân áo trắng – Bình Nam vương lo âu vạn phần đứng lặng ở đầu thuyền, không ngừng thúc giục thuyền phu: “Nhà đồ, chèo nhanh lên! Có thể mau hơn nữa được không!?”

Thuyền phu một bên ra sức chèo đò, một bên lắc đầu cười khổ nói: “Cách xa như vậy rồi, làm gì mà dễ dàng đuổi kịp được chứ!?”

Bình Nam vương mỉm cười hiền nhiên, trên mặt lộ ra thần sắc tự tin hiêm thấy, kiên định nói: “Chỉ cần muốn đuổi theo thì nhất định có thể truy được tới cùng!”

° · . Toàn văn hoàn. · °

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-toai-cung-khuynh>